

Městská knihovna v Praze

Ostrov pokladů

Robert Louis Stevenson

Praha

2018

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Ostrov pokladů

Robert Louis Stevenson

Znění tohoto textu vychází z díla [Ostrov pokladů](#) tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím Knižní klub v roce 2013. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

---

§

Text díla (Robert Louis Stevenson: Ostrov pokladů), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 31. 1. 2018.

OBSAH

DÍL PRVNÍ: STARÝ BUKANÝR	9
KAPITOLA I Starý mořský vlk – U Admirála Benbowa	10
KAPITOLA II Objeví se Černý pes a zas zmizí	15
KAPITOLA III Černá známka	21
KAPITOLA IV Námořní kufr	26
KAPITOLA V Slepcův konec.....	31
KAPITOLA VI Kapitánovy listiny	36
DÍL DRUHÝ: LODNÍ KUCHAR.....	41
KAPITOLA VII Odjždím do Bristolu	42
KAPITOLA VIII U Dalekohledu	47
KAPITOLA IX Prach a zbraně.....	51
KAPITOLA X Plavba	56
KAPITOLA XI Co jsem zaslechl v bečce s jablky	61
KAPITOLA XII Válečná rada	66
DÍL TŘETÍ: MÉ DOBRODRUŽSTVÍ NA SOUŠI	71
KAPITOLA XIII Jak začalo mé dobrodružství na souši	72
KAPITOLA XIV První rána	76
KAPITOLA XV Ostrovan	80
DÍL ČTVRTÝ: PALISÁDA.....	86
KAPITOLA XVI Dále vypravuje doktor: Jak odešli z lodi	87
KAPITOLA XVII Dále vypravuje doktor: Jola na poslední cestě.....	91
KAPITOLA XVIII Dále vypravuje doktor: Jak skončil první den boje	95
KAPITOLA XIX Vyprávění se znovu ujímá Jim Hawkins: Posádka v palisádě	99
KAPITOLA XX Silverovo poselství	104
KAPITOLA XXI Útok.....	109
DÍL PÁTÝ: MÉ DOBRODRUŽSTVÍ NA MOŘI.....	114
KAPITOLA XXII Jak začalo mé dobrodružství na moři.....	115
KAPITOLA XXIII Odliv stále trvá.....	120

KAPITOLA XXIV Jak jsem křižoval v kocábce.....	124
KAPITOLA XXV Strhnu pirátskou vlajku.....	129
KAPITOLA XXVI Israel Hands	133
KAPITOLA XXVII „Dukáty“	139
DÍL ŠESTÝ: KAPITÁN SILVER.....	144
KAPITOLA XXVIII V nepřátelském táboře.....	145
KAPITOLA XXIX A zase černá známka	151
KAPITOLA XXX Na čestné slovo.....	156
KAPITOLA XXXI Hledání pokladu – Flintova šipka.....	162
KAPITOLA XXXII Hledání pokladu – hlas za stromy	167
KAPITOLA XXXIII Náčelníkův pád	172
KAPITOLA XXXIV A poslední	177

*Američanu Lloydu Osbournovi, podle jehož vybraného vkusu
byl tento příběh zosnován, oplátkou za mnohé příjemné
hodiny s upřímným pozdravem věnuje autor.*

VÁHAVÉMU KUPCI

Z písní lodních posádek,
které dobrodružstvím hýří,
ozývá se ryk a jek
vichřic, jsou tam bukanýři,
moře vzteká se a víří,
parnem, zimou k ostrovu
škuner za pokladem míří.
Klukům chtěl jsem poznovu

dávné zkazky vyprávět,
jak je po Cooperovi psali
Kingston, Ballantyne, a pět
jejich slávu. Nedočká-li
se můj příběh žádné chvály,
po boku svých hrdinů
s nimi necht' (až zrak se zkalí)
v jednom hrobě spočinu.

DÍL PRVNÍ
STARÝ BUKANÝR

KAPITOLA I

Starý mořský vlk – U Admirála Benbowa

Na žádost zemana Trelawneyho, doktora Liveseyho a ostatního panstva, abych podrobně vypsal, jak to bylo s Ostrovem pokladů, a zatajil jen jeho polohu, protože je tam nevyzvednutý poklad, chápu se nyní, léta Páně 17., pera a vzpomínám, jak se u nás – otec byl hostinským U Admirála Benbowa – ubytoval osmahlý starý námořník, který měl na tváři šrám od šavle.

Jako by to bylo včera, vidím ho, jak se k nám plahočí ke vchodu a za ním mu na trakaři vezou lodní kufr. Vysoký, statný snědý hromotluk, na ušpiněnou modrou kazajku mu vzadu splývá smolně černý copánek, tlapy drsné a odřené, nehty polámané, přes jednu líci se mu táhne špinavě sinalý šrám od šavle. Vidím ho, jak se rozhlíží po zátoce, hvízdá a vysokým, vetším, třaslavým hlasem, od rytmického notování u vratidla nadobro vyšeptalým, prozpěvuje:

*Patnáct nás pilo rum ze všech sil,
johoho, na truhle nebožtíka.*

Vratidlovým klackem, který držel v ruce, nám zabouchal na dveře, a jen se otec objevil, hned si hrubě poručil rum. Otec mu ho přinesl a on ho pomalu a labužnický upíjel a vychutnával; přitom se stále rozhlížel po zátoce a pokukoval po našem vývěsním štítu.

„Zátoka, jak má být,“ ozval se posléze, „a kořalna na pravém místě. – Chodí sem, kamaráde, hodně lidí?“

Otec, že ne, bohužel, moc málo.

„Tak tady zakotvím,“ řekl. „Hej, kamaráde,“ křikl na posluhu tlačícího trakař, „přiraz ke břehu a pomoz mi s kufrem. Chvilku tady pobudu,“ dodal. „Moc toho nežádám; stačí mi rum, vejce na slanině a tamhleta výspa, odkud se dají pozorovat lodě. Jak mi máte říkat? Říkejte mi kapi-

tán. Aha, už vím, co myslíte – tumáte!“ a hodil na práh pár zlatáků. „Až bude dělat útrata víc, tak mi řekněte,“ prohlásil s pánovitou řízností.

Při tom, jak byl chatrně oblečen a jak hrubě se vyjadřoval, na obyčejného matróza¹ přece jen nevypadal, spíš tak na kormidelníka nebo kapitána, nesnášejícího odmlouvání. Jak jsme se od posluhy, který mu dotlačil trakař, dověděli, den předtím přijel dostavníkem ke Králi Jiřímu; ptal se na pobřežní hostince, o našem mu asi řekli, že je dobrý a stojí o samotě, rozhodl se tedy, že se v něm ubytuje. Víc jsme se o svém návštěvníkovi nedověděli.

Moc řečí nenadělal. Mosazný dalekohled v ruce, brousil přes den po zátoce nebo nahoře ve skalách, navečer pak sedal u krbu v koutě hostinské jizby. Tomu, kdo na něho promluvil, většinou neodpověděl, jenom si ho vztekle změřil a zafrkal jako lodní siréna; spolu s návštěvníky jsme si brzo zvykli nechávat ho na pokoji. Po návratu z procházky se každý den ptal, jestli nešli okolo po silnici nějací námořníci. Mysleli jsme si zprvu, že se ptá proto, že po nich touží, ale potom jsme usoudili, že se jim chce vyhnout. Když už se U Admirála Benbowa nějaký námořník objevil (zastavovali se tam cestou po bristolské pobřežní silnici), nejprve nakoukl přes záclonku na zasklených dveřích a potom teprve vkročil dovnitř. Dokud tam námořník byl, ani nedutal. Nic divného jsem v tom neviděl, sám se mi totiž se svými obavami svěřil. Jednoho dne mě vzal stranou a slíbil mi vždycky k prvnímu stříbrný čtyrák, když budu bedlivě pást po jednonohém námořníkovi, a jak ho zahlédnu, hned mu o tom řeknu. Kolikrát jsem pak na prvního vymáhal plat a on jenom zafrkal, až jsem zahanbeně sklopil oči; ale za týden si to vždycky rozmyslel, čtyrák přinesl a znovu mi poručil, abych číhal na jednonohého námořníka.

Co se mě ten člověk nastrašil ve snu, darmo mluvit. Za bouřlivých nocí, jak vichr lomcoval domem a po celé zátoce příboj burácel o útesy, vídal jsem ho v tisíci podobách a s tisíci ďábelskými úšklebky. Jednou měl nohu useknutou u kolena, podruhé až u kyčle, jindy zas to byl ne-

---

¹ Matróz – námořník. *Pozn. red.*

tvor s jedinou nohou uprostřed trupu. Cestou necestou mě ten strašlivý přízrak honil, skákal za mnou a běhal. Za čtyřák měsíčně mě ty děsivé přeludy přišly dost draho.

Představa jednonohého námořníka mě děsila, ale na rozdíl od těch, kdo ho znali, jsem z kapitána strach neměl. Někdy navečer pil tak dlouho grog, až přebral, a pak vysedával, prozpěvoval hříšné neurvalé námořní písně a na nikoho se neohlížel, jindy zas naléval všem dokola, a jak tam zaleknutí seděli, nezbývalo jim než poslouchat jeho historky nebo mu do zpěvu vpadat s refrémem. Kolikrát jsem ho slyšel zpívat „johoho, na truhle nebožtíka“, až se celý dům třásl; a jeho k smrti ustrašení spolustolovníci o překot spouštěli refrén, jeden ryčněji než druhý, aby se na ně neobořil. Když ho to chytlo, býval z něho společník náramně pánovitý; třískáním na stůl si vymohl ticho; hned zas zlostně vybuchl nad tím, že se někdo na něco ptá a jeho historku zřejmě neposlouchá. Ven z hostince nikoho nepouštěl, dokud na něho z pití nepřišly dřímoty a on odvrávoral na lůžko.

Zejména jeho historky naháněly lidem strach. Byly strašidelné, o věšení, utápění, mořských bouřích, o Želvích ostrovech, o bohapustých kouscích i končinách v severní části Jižní Ameriky. Podle toho, co vyprávěl, celý život prožil mezi lotry, že se z dopuštění božího na moři horší nenajdou. Svým podáním děsil naše prosté venkovany zrovna tak jako těmi zločiny. S takovou, říkával otec, přijde hostinec na buben, než by se dali okřikovat a tupit a s hrůzou chodili spát, to k nám lidé raději přestanou chodit; ale já si myslím, že jsme se z něho měli dobře. Zprvu lidé trnuli strachem, ale ve vzpomínce si to libovali – v jejich poklidném venkovském životě to byl příjemný vzruch; vyskytlo se dokonce pár mladíků, kteří se mu hlasitě obdivovali, říkali mu „každým coulem námořníka“, „matróz, jak má být“ a podobně a tvrdili, že jen zásluhou takových chlapů jako on vzbuzuje Anglie na moři respekt.

A přece jen nás málem přivedl na buben; týdny, ba měsíce u nás bydlel, útratu dávno překročil a otec si pořád netroufal vymoci na něm další zálohu. Při pouhé zmínce kapitán hřmotně zafrkal a zpražil ho takovým pohledem, že se chudák otec raději odklidil z jizby. Po každém

takovém odbytí lomil rukama, žil v samých mrzutostech a starostech a ty ho, o tom jsem přesvědčen, předčasně sklály do hrobu.

Co u nás kapitán bydlel, chodil stále stejně oblečen, jenom punčochy si občas koupil od překupníka. Střecha klobouku se mu na jednom místě ohnula, klidně ji nechal viset schlíplou, třebaže mu při větru vadila. Na jeho kabát se dodnes pamatuji, sám si ho nahoře v pokojíku pošíval, až byl nakonec samá záplata. Psaní nikomu neposílal, a jemu taky nikdo nepsal, do řeči se dával jen se spolustolovníky, a to ponejvíce v rumovém podroušení. Velký lodní kufr před nikým z nás neotevřel.

Jen jednou nepochodil, to bylo ke konci, to už měl otec na kahánku. Kvečeru přišel za nemocným doktor Livesey, pojedl skrovnou večeři, kterou mu matka zchystala, a potom v hostinské jizbě pokuřoval, než mu přivedou z vesničky koně, my jsme totiž u milého Benbowa žádnou stáj neměli. Šel jsem do jizby za ním, a jak si vzpomínám, pozoroval jsem, jak nápadně se svou sněhobílou parukou, bystrýma černýma očima a vybraným chováním čistě a vkusně ustrojený doktor odráží od venkovských neotesanců, zvláště pak od našeho špinavého, protivného, krhavého piráta. Seděl tam ten strašák podroušený rumem a lokty se opíral o stůl. Najednou zaskřehotal – totiž kapitán – tu svou pořád stejnou píseň:

*Patnáct nás pilo rum ze všech sil,
johoho, na truhle nebožtíka.
Čert a chlast ostatní dorazil,
johoho, na truhle nebožtíka.*

Dlouho jsem si myslel, že nebožtíkova truhla je ten velký dřevěný kufr v horním předním pokoji, v tíživých snech mi její představa splývala s představou jednonohého námořníka. My jsme písničku už skoro nevnímali; poprvé ji ten večer slyšel jen doktor Livesey, a jak jsem si všiml, moc se mu nezamlouvala, zlostně zdvihl hlavu a potom se dál bavil se zahradníkem Taylorem o novém léčení revmatu. Kapitán se při zpěvu dostal do ráže, nakonec bouchl dlaní do stolu, což znamenalo –

to jsme věděli všichni –, že si zjednávají ticho. Rázem všichni zmlkli, kromě doktora Liveseyho; jasným, vlídným hlasem hovořil jako dřív a po každém druhém třetím slově zabafal. Kapitán si ho změřil, bouchl do stolu, ještě ostřeji si ho změřil a nakonec si hulvátsky ulevil sprostým zaklnutím²: „Ticho tam na palubě.“

„S kým to, pane, mluvíte?“ ozval se doktor. Halama znovu zaklnul a řekl, že s ním. Doktor mu odsekl: „Jenom tohle vám, pane, řeknu; jestli budete pít pořád rum, brzo se svět zbaví ničemného lotra!“

Staroch se strašně rozlítil. Skokem byl na nohou, z kapsy vytáhl a otevřel námořnický zavírák, zakomíhal jím v ruce a pohrozil doktorovi, že ho připíchne na zed’.

Doktor se ani nehnul. Promluvil na něho přes rameno hlasem sice trochu zvýšeným, aby ho všichni v jizbě slyšeli, ale jinak naprosto klidným a pevným.

„Jestli ten zavírák okamžitě nestrčíte do kapsy, dávám vám čestné slovo, že jen co se sejde porota, budete viset.“

Oba se měřili očima, kapitán však brzy couvl, složil zbraň, vrátil se na své místo a vrčel jako zpráskaný pes.

„Když teď, pane, vím,“ dodal doktor, „že mám v obvodu takového ptáčka, buďte bez starosti, ve dne v noci vás nespustím z očí. Nejsem jenom doktor, jsem taky notář; a jestli zaslechnu sebemenší stížnost na nějaké vaše nezdvořáctví, jakého jste se dopustil dnes večer, postarám se, aby vás odtud poslali postrkem. Ať vám to nemusím říkat podruhé!“

Za chvíli přivedli doktoru Liveseymu koně a on odjel; ten večer a ještě mnoho dalších večerů potom byl kapitán zticha.

---

² Klnout – klít, nadávat. *Pozn. red.*

KAPITOLA II

Objeví se Černý pes a zas zmizí

Zakrátko se pak přihodilo cosi záhadného; šťastně jsme se tím zbavili kapitána, ale jak uvidíte, ne jeho záležitostí. Byla třesková zima, mrzlo až praštělo a burácela vichřice; že se otec jara nedočká, to nám bylo jasné. Chřadl vůčihledně a o hostinec jsme se starali já a matka; dalo nám to dost práce, takže jsme si nepříjemného hosta moc nevšíмали.

Jednou v lednu, bylo ráno – štíplavé, mrazivé ráno, zátoka kalná jinovatkou, zčeřené vlny šplouchaly na kamení, nizounké slunce se drápalo na vršky a ozařovalo do dáli moře. Kapitán si přivstal a pod paží s mosazným dalekohledem, klobouk pošoupaný do týla, zamířil k pobřeží; pod řasnatými šosy starého modrého kabátu se mu komíhala šavle. Jako teď ho vidím, krácel rázně a jako oblak se za ním táhla pára od úst; než zahnul za skálu, slyšel jsem ho ještě zlostně zafrkat, jako by mu doktor Livesey pořád nešel z hlavy.

Matka byla nahoře u otce; prostíral jsem kapitánovi k snídani, až se vrátí, a tu se otevřely dveře do hostinské jizby a dovnitř vkročil nějaký člověk, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Byl to lojově bledý chlap, na levé ruce mu chyběly dva prsty, byl sice opásán šavlí, ale bojovně moc nevypadal. Pořád jsem vyhlížel námořníky, ať už dvounohé nebo jednonohé, a jak si vzpomínám, s tímhle jsem si nevěděl rady. Matróz to nebyl, a přece jen čpěl mořem.

Zeptal jsem se, čím mu posloužím, a on, že si dá rum; ale než jsem mu ho stačil přinést, usedl za stůl a kývl na mě. Zůstal jsem stát s ubrouskem v ruce.

„Pojď sem, chlapče,“ řekl. „Pojď blíž.“

Pokročil jsem k němu.

„Tohle je stůl kormidelníka Billa?“ koukl po mně úkosem.

Já, že žádného kormidelníka Billa neznám; prostřeno je pro jednoho člověka, který u nás bydlí, říkáme mu kapitán.

„On si kormidelník Bill dává říkat kapitán, to se podívejme. Na jedné líci má kormidelník Bill šrám a chová se náramně příjemně, zvláště když má v hlavě. Kapitán má tedy, dejme tomu, na líci šrám – třeba na pravé líci, dejme tomu. No vida! Vždyť jsem to říkal. A je kormidelník Bill tady?“

Já, že šel na procházku.

„A kam, chlapče? Kterým směrem?“

Ukázal jsem mu na skálu, tamtudy že se bude tehdy a tehdy kapitán vracet, odpověděl jsem mu ještě na jiné otázky a on na to: „Kormidelník Bill bude radostí bez sebe.“

Příjemně se při těch slovech netvářil a já jsem si řekl, že jestli cizinec vůbec mluví vážně, pak je na omylu. Ale co je mi po tom, napadlo mě; a ostatně těžko bylo něco dělat. Cizinec okouněl u hostinských dveří, jen občas vykoukl za roh, jako když kočka číhá na myš. Jednou jsem sám vykročil na silnici, ale hned na mě křikl, ať se vrátím, a protože jsem dost rychle neposlechl, v lojovém obličejí se všecek zachmuřil, kázal mi, ať jdu dovnitř, a zaklnul, až mi krev stydla. Jen jsem byl zpátky, choval se jako dřív, trochu si mě předcházal, trochu dobíral, poklepal mi na rameno, jaký jsem hodný, moc se mu zamlouvám. „Mám taky chlapce, jako by ti z oka vypadl, nedám na něho dopustit. Hošáci si musí, chlapče, hledět kázně – kázně. Kdyby ses někdy plavil s Bille, dvakrát by ti říkat nemusil, to ne. Na to si Bill a ten, kdo se s ním plavil, nepotrpěl. Bodejť, kormidelník Bill je už tady, dalekohled má pod paží, Pámbu ho potěš, bodejť. Vrátime se, chlapče, do jizby, stoupnem si za dveře, trochu Billa překvapíme. – Pámbu ho potěš, říkám.“

Při těch slovech couvl cizinec se mnou do jizby a mě šoupl za sebe do kouta, takže nás za otevřenými dveřmi nebylo vidět. Celý jsem se znepokojil a poplašil, to si můžete myslet, všiml jsem si, že i cizinec má strach, a bál jsem se tím víc. Vyleštil si jilec šavle a v pochvě povytáhl čepel: jak jsme tam čekali, těžce polykal, jako by měl, jak se říká, zadržnuté hrdlo.

Kapitán rázným krokem vkročil dovnitř, přirazil za sebou dveře, nepodíval se vpravo ani vlevo a přes jizbu zamířil rovnou ke stolu, kde měl přichystanou snídani.

„Bille,“ ozval se cizinec hlasem, jak se mi zdálo, schválně smělým a silným. Kapitán udělal čelem vzad a stanul proti nám; osmahlost mu z obličeje zmizela, i nos mu zfialověl; hleděl, jako by se mu zjevil duch nebo rohatý nebo někdo ještě horší, pokud vůbec je; bylo mi ho namouduši líto, jak v tu chvíli zestárl a zchřadl.

„No tak, Bille, vždyť mě znáš; vždyť znáš, Bille, kamaráda matróza,“ řekl cizinec.

Kapitán vyjechl.

„Černý pes!“ řekl.

„Kdo jiný?“ odsekl druhý už klidněji. „Černý pes si zašel k Admirálu Benbowovi za kamarádem matrózem Bilym. Ach, Bille, Bille, hodně jsme toho spolu prožili, co jsem přišel o ty dva drápy,“ a zdvihl zmrzačenou ruku.

„Podívej se,“ řekl kapitán; „vypátral jsi mě; tady jsem; tak mluv; o co jde?“

„O tebe, Bille,“ opáčil Černý pes, „sám jsi na to, Bille, kápl. Ten milý chlapeček, co se mi tolik zamlouvá, mi naleje rum; když dovolíš, klidně se posadíme a po námořnicku si od plic pohovoříme.“

Když jsem se vrátil s rumem, seděli nad kapitánovou snídaní proti sobě – Černý pes poblíž dveří, pootočený stranou, jedním okem střežil kapitána, druhým, jak se mi zdálo, ústup.

Kázal mi, ať odejdu a dveře nechám dokořán. „Ať tě, chlapče, nenapadne poslouchat klíčovou dírkou,“ řekl. Nechal jsem je spolu a uchýlil jsem se do výčepu.

Napínal jsem samozřejmě uši, ale dlouho bylo slyšet jenom tlumené švadronění³; nakonec zvýšili hlas, takže jsem zaslechl pár kapitánových slov, byly to samé nadávky.

---

³ Švadronit – rychle drmolivě mluvit. *Pozn. red.*

„Ne, ne, ne, ne a konec!“ rozkřikl se. A znovu pak: „Když viset, tak ať visí jářku všichni.“

Zčistajasna se strašlivě rozlehly kletby a hřmot – stůl a židle se skácely, třeskla o sebe ocel, vydral se bolestný výkřik a vzápětí se dal Černý pes na útěk, kapitán za ním, oba měli vytasené šavle, Černý pes krvácel z levého ramene. Ještě ve dveřích se kapitán po prchajícím strašně rozmáchl, moc nechybělo a roztál ho vedví, jenže při tom rozmáchnutí zachytil o náš vývěsní štít Admirála Benbowa. Ten vryp je na spodku rámu vidět dodnes.

Byla to v té rvačce poslední rána. Jakmile se Černý pes octl na silnici, ač raněn, pelášil jak divý a za chvílku zmizel za vrškem. Kapitán stál a civěl vyjeveně na vývěsní štít. Několikrát si přetřel oči a nakonec odešel dovnitř.

„Rum, jime,“ řekl; zavrával a jednou rukou se opřel o zeď.

„Jste raněn?“ křikl jsem.

„Rum,“ opakoval. „Musím odtud. Rum! Rum!“

Běžel jsem pro něj; ale vším tím, co se zběhlo, jsem byl tak rozčilen, že jsem rozbil sklenici a překroutil pípu, hmoždil jsem se s tím, a tu jsem z výčepu zaslechl, jak někdo padá, vlítl jsem tam a kapitán ležel na zemi jak široký tak dlouhý. Po schodech mi v tu chvíli přiběhla na pomoc matka, poplašená křikem a rvačkou. Společně jsme mu nadzvedli hlavu. Dýchal prudce a přerývaně; oči však měl zavřeny a obličej mu hrál všemi barvami.

„Ach já, ach já,“ zakvílela matka. „Taková ostuda pro naši hospodu! A chudák táta stůně!“

Neměli jsme nejmenší tušení, jak kapitánovi pomoci, zkrátka jsme si mysleli, že při potyčce s cizincem utržil smrtelné zranění. Rum jsem samozřejmě přinesl a snažil jsem se mu ho vpravit do chřtánu; ale on měl zaťaté zuby a čelisti jak ze železa. Velmi se nám ulevilo, když se otevřely dveře a dovnitř vkročil doktor Livesey; šel se podívat na otce.

„Ach, pane doktore,“ naříkali jsme, „co máme dělat? Kdepak je poraněn?“

„Poraněn? Hlouposti!“ řekl doktor. „O nic víc než vy nebo já. Trefil ho šlak, však jsem ho varoval. Paní Hawkinsová, běžte nahoru za svým mužem, a pokud to půjde, nic mu o tom neříkejte. Mně nezbyvá než se vynasnažit zachránit tomu chlapovi jeho trojnásob bezcenný život; Jim mi podá umyvadlo.“

Vrátil jsem se s umyvadlem; doktor už zatím rozřízl kapitánovi rukáv, až mu pod ním bylo vidět mohutnou svalnatou paži. Místy ji měl tetovanou. Na předloktí měl pěkně a zřetelně napsáno: „Mnoho štěstí“, „Dobrý vítr“, a „Zdar Billymu Bonesovi“; nahoře u ramene byla kresba šibenice s oběšencem – jak se mi zdálo, velmi rozverně provedená.

Doktor sáhl na obrázek a řekl: „Prorocký. A teď se vám, vzácný pane Billy Bonesi, jestli se tak opravdu jmenujete, koukneme na barvu krve. Jíme,“ zeptal se, „bojíš se krve?“

„Prosím ne,“ řekl jsem.

„Tak mi podrž umyvadlo,“ řekl, vytáhl lancetu a otevřel mu žílu.

Hodně krve kapitán pozbyl, než zase otevřel oči a mlhavým pohledem se rozhlédl. Podle toho, jak se zamračil, nejprve poznal doktora; potom zavadil pohledem o mě a hned se mu ulevilo. Ale najednou zrudl, pokusil se vstát a křikl:

„Kde je Černý pes?“

„Žádný Černý pes tu není,“ řekl doktor, „leđa ten, ho co máte na zádech. Popíjel jste rum, a přesně jak jsem vám říkal, trefil vás šlak; zrovna jsem vás proti své vůli za hlavu vytáhl z hrobu. Tak, pane Bonesi.“

„Tak se nejmenuji,“ skočil mu do řeči.

„To je mi jedno,“ odsekl doktor. „Jmenuje se tak jeden můj známý bukanýr; říkám vám tak kvůli stručnosti. A něco vám povím: jedna sklenka rumu vás nezabije, ale když vypijete jednu, vypijete druhou a další, a jestli s tím nepřestanete, vlásenku sázím, že umřete – rozumíte? – umřete, a jak praví bible, odejdete na místo své. A teď se trochu seberte. Ještě naposledy vám pomohu na lůžko.“

Společně jsme ho s nemalou námahou vytáhli po schodech nahoru a uložili do postele; hlava mu klesla na polštář, jako by omdléval.

„Pamatujte,“ řekl doktor, „říkám vám upřímně – vaše smrt se jmenuje rum.“

Po těch slovech se odebral za otcem; mě vzal pod paží a odvedl.

Jen za sebou zavřel, řekl: „Nic to není; pustil jsem mu žilou tak, že dá chvíli pokoj; jen ať si týden poleží, prospěje to jemu i vám; další mrtvice by ho dorazila.“

KAPITOLA III

Černá známka

Kolem poledne jsem s chladivými nápoji a léky stanul v kapitánových dveřích. Ležel, jako když jsme od něho odcházeli, jen trochu výš, byl zesláblý a rozčilený.

„Jime,“ řekl, „ty jediný jsi tady k něčemu; že jsem byl na tebe hodný, to přece víš. Každý měsíc jsem ti dával stříbrný čtyrák. Jak vidíš, kamaráde, jsem na tom bledě, všichni mě opustili; přineseš mi, Jime, hlt rumu, vid', kamaráde, že mi ho přineseš?“

„Ale pan doktor –“ spustil jsem.

Ale on mě přerušil a slabým, leč řízným hlasem doktorovi vyspílal. „Samý moula, tihle doktoři,“ řekl, „co ví třeba tenhle doktor o matrózech? Projel jsem končiny, kde to sálalo vedrem, kolem mě mřeli kamarádi na žlutou zimnici, jako moře se při zemětřesení vzdouvala milá pevnina – copak vědí o takových končinách doktoři? – věř mi, jenom rum mě udržoval při životě. Nahrazoval mi jídlo a pití a rodinu; bez rumu se ze mě stane vyřazená rachotina, zakotvená v závětrří u břehu, budete mě mít oba na svědomí, ty, Jime, a ten moula doktor.“ A znovu mu vyspílal. „Podívej se, Jime, jak se mi třesou prsty,“ žadonil. „Neudržím je v klidu, vůbec ne. Celý boží den jsem nevypil ani kapku. Věř mi, doktor je hlupák. Jestli, Jime, nevypiju číšku, budou se mi zjevovat strašidla, však už se mi zjevila. Tamhle v koutě za tebou jsem viděl starého Flinta; jako na obrázku jsem ho viděl; jak se mi začnou zjevovat strašidla, budu řídit jako divý; mám za sebou pohnutý život. Ten tvůj doktor sám říkal, že mi jedna sklenka neuškodí. Za číšku ti dám, Jime, zlaták.“

Byl stále rozrušenější, trnul jsem kvůli otci, bylo mu ten den bídne a potřeboval klid; spolehl jsem se na doktorova slova, která mi citoval, jenom mě mrzelo, že mě podplácí.

„O vaše peníze nestojím,“ řekl jsem, „zaplat'te jen, co jste dlužen otci. Přinesu vám jednu sklenku, nic víc.“

Přinesl jsem mu ji a on ji dychtivě popadl a převrátil do sebe.

„Ach,“ řekl, „to je něco, bodejť. Co říkal, kamaráde, doktor, jak dlouho mám tady v té kajutě ležet?“

„Nejmíň týden,“ řekl jsem.

„Hrome!“ křikl. „Týden! To by mi ještě doručili černou známku. K sakru, v jednom kuse po mně, mizerové, slídí; mizerové, svého si nehledí, zato druhému by chtěli brát. Copak se to na matrózy sluší, no pověz. Já jsem člověk šetrný. Kapitálek jsem nerozházal ani ho neprohrál. Však já na ně vyzraju. Žádný strach. Zarejduju, kamaráde, jinam a oni zas os-trouhají kolečka.“

Při těch slovech se těžce na posteli pozvedl, pevně mi sevřel ramię, div jsem nezavřískl, a bezvládně spustil nohy dolů. Jeho rázná slova se smutně odrážela od slabého hlasu, jakým je pronášel. Dosedl na pelest a odmlčel se.

„Ten doktor mi dodal,“ zašeptal. „Hučí mi v uších. Ulož mě zas.“

Než jsem mu stačil pomoci, zvrátil se na postel a chvíli mlčky ležel jako dřív.

„Jime,“ ozval se posléze, „viděl jsi dnes toho matróza?“

„Černého psa?“ zeptal jsem se.

„Ano, Černého psa,“ řekl. „Zlý sice je, ale horší jsou ti, co ho pouštějí čmuchtat. Jestli se odtud nějak nedostanu a černou známku mi sem doručí, pamatuj si, oni pasou po mém lodním kufru; sedni hned na koně – to snad umíš, ne? Sedni tedy na koně a zajed' – spánembohem třeba k tomu nenapravitelnému moulovi doktorovi, ať zhubnuje kdekoho – policii a podobně – a tady na palubě Admirála Benbowa je všesky zatkně – do jednoho, celé Flintovo pozůstalé mužstvo. Býval jsem, ano, býval Flintovým kormidelníkem a já jediný vím, kde to je. V Savanně mi dal mapku, byl v posledním tažení zrovna jako já teď. Ale slovem o tom, Jime, necekni, leda až mi doručí černou známku nebo až uvidíš Černého psa nebo jednonohého matróza – toho zvlášť.“

„Ale co je to, pane kapitáne, ta černá známka?“ zeptal jsem se.

„Je to, kamaráde, obsílka. Povím ti, až mi ji doručí. Dávej, Jime, bedlivý pozor, a já se s tebou, namouduši, spravedlivě rozdělím.“

Chvilku ještě blábolil, hlas mu slábl. Podal jsem mu lék, vypil ho jako děcko, ještě utrousil: „Žádný matróz se nepotřebuje víc kurýrovat než já, nakonec upadl do hlubokého, mráкотného spánku a já jsem od něho odešel. Co jsem měl – být to jindy – udělat, to nevím. Snad jsem to měl všechno povědět doktorovi, jenže jsem zmíral strachy, že se to přiznání kapitánovi třeba rozleží v hlavě a ještě mě odpraví. Navečer chudák otec náhle zemřel a všechno ostatní šlo stranou. Přirozený zármutek, návštěvy sousedů, chystání pohřbu, celý hostinský provoz mi zabraly tolik času, že jsem na kapitána nemyslíl ani se ho nebál.

Hned ráno přišel dolů a jako jindy si poručil jídlo, pojedl málo, zato rumu přebral, s mručením a frkáním si totiž chodil sám do výčepu a nikdo si netroufal bránit mu. Večer před pohřbem byl notně opilý; pohoršovalo nás, že svou hnusnou námořní píseň prozpěvuje v domě smutku. Ale při vší zesláblosti nám naháněl smrtelnou hrůzu, doktor se totiž vydal za nějakým nemocným na míle daleko a od otcovy smrti se u nás neukázal. Řekl jsem, že byl kapitán zesláblý; napohled skutečně spíš slábl než okřival. Nahoru dolů se plahočil po schodech, stále se coural v hostinské místnosti do výčepu, vystrkoval nos ze dveří a větril moře, při chůzi se opíral o zeď a těžce a prudce supěl, jako by stál na vysoké hoře. Na mě vůbec nemluvil, snad nadobro zapomněl, s čím se mi svěřil; zato byl prchlivější než dřív a při vší zesláblosti neurvalejší. Znepokojovalo nás, jak v opilosti vytahuje šavli z pochvy a pokládá ji před sebe na stůl. Lidí si skoro nevšímal, pohroužen do sebe pořád blábolil. Jednou spustil – a nemálo jsme nad tím užasli – jinou notu, nějakou vesnickou milostnou píseň, pochytil ji asi v mládí, než se vydal na moře.

Tak to šlo napořád, den po pohřbu, někdy ve tři hodiny – bylo lezavé, mlhavé, mrazivé odpoledne – jsem chvíli stál u dveří a smutně myslel na otce, a tu jsem uviděl, jak se k nám někdo šourá po silnici. Zřejmě slepec, ťukal holí, na nose a na očích měl velký zelený štítek, hrbil se stářím nebo únavou, na sobě měl plandavý námořní plášť, celý zvetše-

lý⁴, vypadal v něm jako učiněný mrzák. Jakživ jsem neviděl takovou příšeru. Kousek od hostince zůstal stát a vysokým hlasem zahuhlal do prázdného prostoru: Jestlipak nějaký vlídný přítel poví chudáku slepci, který při slavné obraně své anglické vlasti – Bože, chraň krále Jiřího! – přišel o vzácný zrak, kde a v kterých končinách se vynachází?“

„Milý člověče, jste u Admirála Benbowa v zátoce Černého kopce,“ řekl jsem.

„Slyším něčí hlas –“ ozval se, „mladý hlas. Podejte mi prosím ruku, vlídný mladý příteli, a zaveďte mě dovnitř.“

Napřáhl jsem k němu ruku, a ten strašlivý, úlisný, bezoký chlap ji rázem pevně sevřel. Tak jsem se lekl, že jsem vši silou zkoušel couvnout. Jediným trhnutím paže si mě však slepec přitáhl k sobě.

„Zaveď mě, chlapče, ke kapitánovi.“

„Pane,“ řekl jsem, „to si namouduši netroufám.“

„Oho,“ ušklíbl se, „tak je to. Rovnou mě k němu zaveď, nebo ti zlámu ruku.“

Při těch slovech mi ji zkroutil, až jsem zavřískl.

„Pane,“ řekl jsem, „to já jen kvůli vám. Kapitán už není, jak býval. Sedí a před sebou má vytasenou šavli. Jeden pán –“

„Jen pojď, hni sebou,“ skočil mi do řeči slepec; měl nad pomyšlení surový, chladný, ohybný hlas, takový jsem jakživ neslyšel. Postrašen tím hlasem víc než bolestí, poslušně jsem zamířil ke dveřím hostinské místnosti, kde seděl v rumovém podroušení churavý starý bukanýr. Slepec mě nepouštěl, svíral mě železnou pěstí a celou vahou se o mě opíral, taktak že jsem to vydržel. „Zaveď mě rovnou k němu, a až mě uvidí, křikni: ‚Máte tady, Bille, nějakého známého.‘ Jestli to neřekneš ty, řeknu to já.“ A štípl mě, div jsem neodmlel. Slepý žebrák mi naháněl takovou hrůzu, že jsem se kapitána přestal bát; otevřel jsem dveře do jizby a třaslavým hlasem křikl, co mi poručil.

---

⁴ Sešlý, vetchý. Pozn. red.

Chudák kapitán zdvihl oči, rum z něho vyprchal, rázem vystřízlivěl. Zíral spíš v smrtelné muce než ve strachu. Pohnul se, že vstane, ale neměl k tomu dost síly.

„Zůstaň, Bille, sedět,“ řekl žebrák. „Nevidím sice, ale slyším každé hnutí. Povinnost je povinnost. Napřáhni pravou ruku. Chlapče, uchop jeho pravou ruku v zápěstí a přitáhni ji k mé pravici.“

Oba jsme bedlivě uposlechli; viděl jsem ho, jak z dlaně, v které držel hůl, něco šoupl do dlaně kapitánovi, a ten to rázem sevřel.

„Hotovo,“ řekl slepec; po těch slovech mě najednou pustil a jistě a křepce (bylo to až k nevíře) vyběhl z jizby na silnici; stál jsem bez hnutí a poslouchal, jak v dálce stále slaběji t'uká holí.

Kapitán a já jsme se vzpamatovali až za dlouhou chvíli; pustil jsem se jeho zápěstí, které jsem dosud držel, a on si v tom okamžiku přitáhl ruku k očím a bystře koukl do dlaně.

„O desáté!“ křikl. „Zbývá šest hodin. Ještě na ně vyzrajeme,“ a skokem byl na nohou.

Přitom zavrával, sáhl si na hrdlo, chvíli se kymácel a potom zachroptěl a střemhlav padl na zem.

Běžel jsem k němu a přitom volal na matku. Ale marně jsem pospíchal. Kapitán podlehl prudkému záchvatu mrtvice. Je to divné, rád jsem ho neměl, třebaže jsem ho v poslední době litoval, ale jakmile jsem uviděl, že je mrtev, usedavě jsem se rozplakal. Zažil jsem už druhé úmrtí, a dosud jsem se nezotavil ze zármutku nad prvním.

KAPITOLA IV

Námořní kufr

Samozřejmě jsem matce všechno vypověděl – snad jsem jí to měl povědět už dávno – oba jsme se octli ve svízelném a nebezpečném postavení. Něco z jeho peněz – jestli nějaké má – patří nám; ale že by kapitánovi matrózi, zejména ti dva kumpáni, které jsem zahlédl, Černý pes a slepý žebrák, byli ochotni uhradit z kořisti nebožtíkovy dluhy, tomu se nám nechtělo věřit. Když podle kapitánova příkazu sednu na koně a rozjedu se k doktorovi Liveseymu, zůstane tam matka sama a bez ochrany; na to nebylo ani pomyšlení. Že nemůžeme v domě dlouho zůstat, to jsme věděli oba. Lekal nás šramot uhlí, propadávajícího kuchyňským roštem, ba i tikot hodin. Všude kolem bylo slyšet, jak se blíží kroky; z kapitánovy mrtvoly, ležící na podlaze jizby, a z představy žebráka, který se zdržuje někde nablízku, mi, jak se říká, běhal mráz po zádech. Něco se honem musí stát; tu mě napadlo, že půjdem spolu do vesničky vyžádat pomoc. Hned jsme to udělali. Jak jsme byli, prostovlasí jsme se rozběhli do houstnoucího šera a mrazivé mlhy.

Do vesničky bylo od nás jen pár set yardů, nebylo ji však vidět, ležela na druhé straně zátoky, a co mě zvláště těšilo, v opačném směru, než odkud přišel a kam se asi vrátil slepý žebrák. Dlouho nám cesta netrvala, třebaže jsme chvílemi zůstávali stát, drželi se za ruce a napínali sluch. Ale nic zvláštního se neozývalo – jenom vlnky se čeřily na pobřeží a z lesa krákalý vrány.

Do vesničky jsme dorazili pozdě navečer, do smrti nezapomenu, jak jsem se zaradoval nad žlutě ozářenými dveřmi a okny, ale to bylo vše, jiné pomoci jsme se od nich nedočkali. Nikdo neměl chuť vrátit se s námi k Admirálu Benbowovi – člověk by si myslel, že se aspoň mužští budou hanbit. Marně jsme jim vyprávěli o svých trampotách – ať muž, žena nebo dítě, nikdo se nehnul z domu. Jméno kapitána Flinta (sám

jsem je neznal) bylo některým z nich povědomé a nahánělo jim hrůzu. Ti, co předtím pracovali na poli za Admirálem Benbowem, si ostatně vzpomněli, jak na silnici zahlédli pár cizích lidí; vypadali na pašeráky, a tak se jim raděj vyhnuli; jeden dokonce uviděl v takzvané Kryštofově skrýši rybářskou plachetnici. Před kdejakým kapitánovým společníkem zmírali strachy. Zkrátka a dobře, pár se jich uvolilo zajet za doktorem Liveseyem (ten bydlil na druhé straně), ale aby nám pomohl při obraně hostince, k tomu se nikdo neměl.

Zbabělost je prý nakažlivá; zato když jde o spravedlivou věc, vjede do člověka kuráž; všichni se vypovídali, a tu jim matka udělala kázání. Peníze, které patří osiřelému synovi, nedá jen tak všanc. „Jestli si žádný z vás netroufá, troufne si Jim a já. Vrátime se tam, odkud jsme přišli, a hanba vám, vy hromotluční tichošlápci. Kufr vypáčíme, ať nás to stojí život. Děkuji vám, paní Crossleyová, za půjčený pytlík, odnesem si v něm peníze, které nám právem patří.“

Já jsem, toť se ví, řekl, že půjdu s matkou, a oni, toť se ví, lamentovali nad naší nerozvážností, ale s námi se stejně žádnému nechtělo. Dali mi jen nabitou pistoli, kdyby nás někdo napadl, a kdyby nás snad na zpáteční cestě někdo pronásledoval, slíbili, že předem osedlají koně; jeden výrostek se měl rozjet k doktorovi pro ozbrojenou pomoc.

Za chladné noci jsme se tedy pustili na nebezpečnou výpravu a srdce mi přitom bušilo jen což. Měsíc byl v úplňku, zrovna vycházel a rudě prosvítal horními vrstvami mlhy, přidali jsme do kroku, věděli jsme, že až půjdeme z domu, bude jasno jako ve dne a při odchodu neunikneme slídivým zrakům. Tiše a zčerstva jsme se kradli kolem živých plotů, nic hrozivého jsme neviděli ani neslyšeli, oddechli jsme si, až když za námi u Admirála Benbowa zapadly dveře.

Zastrčil jsem závoru, chvíli jsme stáli celí uřícení, sami v celém domě s mrtvým kapitánem. Matka podala z výčepu svíčku, chytli jsme se za ruce a vkročili do jizby. Ležel stále na zádech, oči otevřené, paži napřaženou.

„Jíme, stáhni roletu,“ zašeptala matka; „třeba přijdou a budou číhat venku.“ Udělal jsem to a ona dodala: „Tamhletomu musíme vzít klíč; kdopak z nás na něj sáhne,“ a při těch slovech vzlykla.

Hned jsem poklekl. Na zemi mu vedle ruky ležel papírový kotouček, na jedné straně začerněný. Nepochybně černá známka. Zvedl jsem ji, na rubu byl pevným, jasným písmem napsaný vzkaz: „Do deseti máš čas.“

„Měl, maminko, čas do deseti,“ řekl jsem. Co jsem to říkal, spustily naše staré hodiny. Celí jsme se tím nenadálým odbíjením vylekali, ale dobře to dopadlo, bylo teprve šest.

„A ted' klíč, Jime,“ řekla.

Jednu po druhé jsem mu prohledal kapsy. Bylo v nich pár drobných mincí, náprstek, cívka s velikými jehlami, skrutlík⁵ s ukousnutým koncem, zavírák s křivou násadkou, kapesní kompas, troudník⁶, už jsem ztrácel naději.

„Třeba ho má pověšený na krku,“ prohodila matka.

Přemohl jsem odpor, roztrhl u krku košili a klíč jsme opravdu našli, měl ho na dehtovaném provázku, ten jsem jeho zavírákem přerízl. Navnaděni šťastným nálezem pospíšili jsme do komůrky, kde tak dlouho přespával a kde stál jeho kufr od toho dne, co k nám přišel.

Zvenku vypadal jako obyčejný námořnický kufr, na víku měl vypálen monogram „B“, rohy od stálého otloukání pomačkané a odřeně.

„Podej mi klíč,“ řekla matka; zámek šel sice ztěžka, ale vmžiku ho otevřela a převrátila víko.

Začpělo to ostře tabákem a dehtem, ale nahoře bylo vidět jen pěkné nové šaty, pečlivě vykartáčované a složené. Matce se zdálo, že je vůbec nenosil. Pod tím pak začínala směsice všeho možného – kvadrant⁷, cínová konvice, pár paklíků tabáku, dva páry hezkých pistolí, stříbrný prut, staré španělské hodinky a jiné trety nevalné ceny, většinou cizího původu, mosazné kružítko a pět šest prapodivných západoindických mušlí. Kolikrát jsem si pak řekl, proč asi ty mušle v svém bludném, zločinném, štvaném životě vláčel s sebou.

---

⁵ Smotaný žvýkačí tabák. *Pozn. red.*

⁶ Nádoba na uchovávání troudu, tj. suché, snadno zápalné látky. *Pozn. red.*

⁷ Příklad k určování místa podle polohy hvězd. *Pozn. red.*

Nic cenného jsme zatím nenašli, kromě stříbra a těch tretek, a o ty jsme nestáli. Vespod byl starý lodní plášť, vylouhovaný mořskou vodou z mnoha přístavních krčem. Matka ho podrážděně vytáhla a nejspodněji v kufru před námi ležel štůček nějakých listin, zavázaných do voskového plátna, a plátěný pytlík, v němž při doteku zacinkalo zlato.

„Já těm lumpům ukážu, že jsem poctivá,“ řekla matka. „Vezmu si, co mi patří, ani o halíř víc. Podrž mi pytlík paní Crossleyové.“ A hned do něho z námořnického pytlíku odpočítávala kapitánovu útratu.

Šlo to zdlouhavě a těžko, byly tam mince všech krajů a všech velikostí – dublony, louisdory, guineje, tolary a všelijaké jiné zlatáky pomíchané dohromady. Nejméně bylo guinejí, a jenom s těmi si matka při účtování uměla poradit.

Došli jsme asi do polovice a tu jsem jí sáhl na rameno; něco jsem totiž v tom ztichlém, mrazivém vzduchu zaslechl, až se mi hrdlo sevřelo – to ťukal slepec holí na umrzlou silnici. Ťukání se stále blížilo, seděli jsme se zatajeným dechem. Zabušilo to na dveře hostince, cvakla klika, zadrnčela závora, jak se mizera dobýval dovnitř; v domě i venku se nadlouho rozhostilo ticho. Znovu se pak ozvalo ťukání, a s radostným povděkem jsme sledovali, jak slábne a mizí.

„Mami,“ řekl jsem, „seber to všechno a pojďme pryč.“ Zatarasené dveře, soudil jsem, u nich vzbudí podezření a za chvíli se na nás vrhnou jako sršni; jak rád jsem byl, že jsem je zatarasil, to neví nikdo, kdo toho příšerného slepce nepotkal.

Matka, ač ustrašená, se bránila vzít o špetku víc, než jí patří, ale odnést méně taky nechtěla. Dávno prý ještě není sedm; hádala se se mnou, a tu v dálce na kopci někdo slabě hvízdal. To nám oběma dodalo.

„Vezmu si, co mám,“ řekla a rázem se vztyčila.

„Já si vezmu tohle a tak účet zarovná,“ a popadl jsem balíček ve voskovaném plátně.

Horempádem jsme dotápali dolů, svíčku jsme nechali vedle prázdného kufru; vzápětí jsme otevřeli dveře a prchali pryč. Vykročili jsme v pravý čas. Mlha valem řídla; na vršky z obou stran svítil měsíc; jenom dole v úžlabině a kolem hostince se dosud vznášel slabý opar, který nás

na útěku při prvních krocích zahaloval. Než urazíme polovinu cesty do vesničky, kousek za úpatím kopce se vynoříme do měsíčního světla. To ještě nebylo všechno. K sluchu nám dolehly kroky, nějací lidé za námi běželi, ohlédli jsme se a uviděli, že se k nám s komíháním rychle blíží světlo, to jak někdo z nich nese svítilnu.

„Milý chlapče,“ ozvala se matka, „vezmi peníze a běž. Já omdlívám.“

Je po nás navždy veta, napadlo mě. Proklínal jsem sousedy, že jsou tak zbabělí; zazlíval jsem matce, že je tak poctivá i lakotná, napřed nerozvážná a teď malomyslná! Naštěstí jsme zrovna došli k můstku; pomohl jsem vrávorající matce ke břehu a ona se mi s povzdechem svalila na rameno. Bůh ví, kde se ve mně vzalo tolik síly, moc šetrně jsem si při tom nepočínal; stáhl jsem ji z břehu dolů a šoupl ji kousek pod mostní oblouk. Dál to nešlo, most byl úzký, taktak že jsem pod něj vlezl po čtyřech. Nezbylo nám než tam zůstat na doslech od hostince – matka přitom trčela skoro celá ven.

KAPITOLA V

Slepcův konec

Zvědavost u mě zvítězila nad bázní; nevydržel jsem tam a znovu se odplížil na břeh, že budu přes hustý janovec vyhlížet na silnici k našim dveřím. Jen jsem se tam usadil, objevili se nepřátelé; bylo jich sedm nebo osm, úprkem běželi po silnici každý jiným krokem, ten chlap se svítilnou pár kroků před námi. Tři běželi spolu a drželi se za ruce; i v mlze jsem rozeznal, že prostřední z té trojice je slepý žebrák. Poznal jsem ho po hlase.

„Vypačte dveře!“

Několik se jich ozvalo: „Ano, prosím!“ Vyřítili se proti Admirálu Benbowovi, poslední byl ten chlap se svítilnou; zaváhali a tlumeně se domlouvali, zřejmě překvapeni, že je otevřeno. Dlouho však neváhali, znovu jim slepec zavelel, tentokrát rázně a hlučně, jako by planul nedočkavostí a vztekem.

„Jen dál, jen dál, jen dál!“ zahulákal a vyplísnil je, že otálejí.

Nějakých pět jich hned uposlechlo, dva zůstali stát s příšerným žebrákem na silnici. Ticho, pak výkřik úžasu a z domu někdo houkl:

„Bill je nebožtík!“

Ale slepec je znovu vyplísnil, že otálejí.

„Někdo z vás, vy bando ničemná, ho prohledejte, a druzí běžte nahoru pro kufr,“ obořil se na ně.

Slyšel jsem, jak dupou po starých schodech, až se celý dům třese. Vzápětí vykřikli, celí užaslí: v kapitánově komůrce se s řinkotem rozlétlo okno, někdo se hlavou i rameny vyklonil do měsíčné noci a hlásil slepému žebrákovi, stojícímu na silnici:

„Pewe,“ křikl, „předběhli nás. Někdo kufr vybrakoval.“

„A je to tam?“ zařval Pew.

„Peníze tady jsou.“

Slepec na to, s penězi ať jdou k čertu.

„Ptám se na Flintovu mapu,“ křikl.

„Tu není vidět.“

„Vy dole, nemá ji Bill u sebe?“ houkl slepec.

Ve dveřích hostince se objevil nějaký chlap, asi ten, co zůstal dole a prohledával kapitánovu mrtvolu. „Billa jsme prošacovali,“ řekl, „kde nic tu nic.“

„To ti z hostince – to ten kluk. Oči jsem mu měl vyškrábat!“ křikl slepec Pew. „Ještě před chvílí tady byli – mačkal jsem kliku a měli zamčeno. Rozběhněte se, hoši, za nimi!“

„Bodejt', zapomněli tady svíčku,“ ozval se chlap z okna.

„Rozběhněte se za nimi! Obrat'te dům naruby!“ Rámusili po celém našem milém hostinci, s dupotem lítali sem tam, převraceli nábytek, páčili dveře, až se to ve skalách rozléhalo, jeden po druhém se trousili na silnici, že nic nenašli. Stejně hvízdnutí, jaké předtím matku a mne zaplašilo od kapitánových peněz, se jasně rozlehlo nocí, jenže dvakrát po sobě. To asi dává slepec mužstvu jako polnicí povel k útoku, řekl jsem si tehdy; ale teď jsem zjistil, že to někdo hvízdá na bukanýry z úbočí za vesnicí a varuje je před blížkým nebezpečím.

„Dirk už hvízdá,“ ozval se jeden. „A dvakrát po sobě! Kamarádi, musíme pryč.“

„Cože, pryč? Ty strašpytle!“ křikl Pew. „Dirk je odjakživa hlupák a zbabělec – nechte ho být. Jsou tady poblíž, daleko nebudou, mapu máte skoro v hrsti. Rozběhněte se za nimi, vy psi. Čert aby do toho, kdybych tak měl oči!“

Trochu to na ně zapůsobilo, dva prohledávali roští, ale jak se mi zdálo, moc tomu nedali, pořád mysleli na hrozící nebezpečí, ostatní stáli nerozhodně na silnici.

„Tisíce máte, vy hlupáci, na dosah, a berete do zaječích! Stačí to najít, a budete se topit v bohatství, víte, že to tady někde je, a stojíte jak zařezaní. Nikdo si za Billetem netroufal, troufl jsem si já – slepec! Kvůli vám mám o všechno přijít. To se mám nuzačit a hrbit jako žebrák a kňourat

o rum, když se můžu vozit v kočáře! Mít aspoň tolik kuráže jako pilous v sucharu, dohoníte je jako nic!“

„Dej pokoj, Pewe, máme dublony!“ zareptal jeden.

„Třeba ten sakramentský krám schovali,“ ozval se druhý. „Vezmi si, Pewe, dukáty a přestaň s tím vřískáním,“ ozval se druhý.

To vřískání Pewovi dodalo, všecek se rozlítil; popadl ho vztek, ve své slepotě se rozháněl nalevo napravo a nejednoho z nich praštil holí.

Oni mu zas spílali slepých trhanů, častovali ho strašnými pohrůžkami, marně zkoušeli drapnout hůl a vyrvat mu ji z ruky.

Ta rvačka nás zachránila; byla v plném proudu, a tu se z návrší u vesnice znovu něco ozvalo – tentokrát to byl dusot koní. A zároveň třeskl a šlehl od živého plotu výstřel z pistole. Zřejmě to byla poslední výstraha; bukanýři se dali na útěk všemi směry, jeden běžel zátokou k moři, druhý šikmo přes kopec, a tak dále; než bys řekl švec, zůstal tam jen Pew. Jestli ho opustili z hrůzy nebo snad z pomsty za jeho nádivky a rány, to nevím. Jako pomínutý běhal po silnici, tůkal holí, tápal kolem sebe a volal kamarády. Spletl si cestu, pouhých pár kroků ode mě se rozběhl k vesnici a křičel:

„Johnny, Černý pse, Dirku,“ tak a ještě jinak volal, „přece starého Pewa neopustíte, kamarádi – přece starého Pewa neopustíte!“

Vtom se z vršku rozlehl dusot, pár jezdců se vynořilo v měsíčním světle a tryskem se hnali po svahu.

Pew zjistil, že si spletl cestu, zavřískal, udělal čelem vzad a rovnou se skutálel do příkopu. Rázem byl zas na nohou a nadobro popleten se rozběhl přímo pod prvního koně.

Jezdec mu marně zkoušel uhnout. Pew vykřikl, až se to do noci rozlehlo, a padl na zem; kůň ho všemi čtyřmi pošlapal a pokopal a hnal se dál. Pew padl na bok, zvolna se zhroutil na obličej a zůstal bez hnutí ležet.

Skokem jsem byl na nohou a křikl na jezdce. Zděšení tou nehodou, sami už přitahovali uzdu; hned jsem je poznal. Za nimi se drncal výrostek, který se předtím z vesnice vypravil za doktorem Liveseyem; ostatní byli celníci, potkal je cestou a hned se s nimi moudře vrátil. Inspektor

Dance se totiž doslechl o té plachetnici v Kryštofově skrýši, a ještě tu noc se k nám vypravil; to zachránilo život matce i mně.

Pew byl mrtev, nadobro mrtev. Matku jsme odnesli do vesnice, po studené vodě a čpavku přišla k sobě, strach ji přešel, jenom nad nedoplatkem bědovala. Inspektor uháněl dál do Kryštofovy skrýše; celníci slezli z koní a pěšky slézali do rokle, koně vedli za uzdu, chvílemi je dokonce přidržovali, měli strach, aby nepadli do léčky. Není divu, že když se konečně dostali ke Skrýši, plachetnice už kousek odplula. Inspektor na ni křikl. Někdo mu odpověděl, ať raděj uhne ze světla, nebo něco slízne, a v tu chvíli mu vedle paže hvízdla kulka. Za chvíli se plachetnice rozjela dvojnásobnou rychlostí a zmizela. Pan Dance tam podle vlastních slov stál „jako ryba na suchu“, poslal jen do B – upozornění celnímu kutru, na víc se nezmoohl. „Stejně to není k ničemu,“ řekl. „Upláchli a konec. Ale že jsem vzácnému panu Pewovi šlápl na paty, to jsem rád.“ Všechno jsem mu totiž vypověděl.

Vrátil jsem se s ním k Admirálu Benbowovi. Tak zpustošený dům si neumíte představit; i pendlovky⁸ shodili při tom zuřivém slídění po matce a po mně. Pobrali sice jenom kapitánův pytlík s penězi a drobné ze zásuvky; ale že jsme na mizině, bylo mi jasné. Pan Dance byl nad tou spouští celý pryč.

„Peníze že sebrali? Co tady, Hawkinsi, vlastně sháněli? Další peníze?“

„Ne, pane inspektore, asi ne,“ odpověděl jsem. „Mám to, pane inspektore, jak se domnívám, v náprsní kapse; upřímně řečeno, rád bych to někam uložil.“

„Samozřejmě, chlapče, to máš pravdu,“ řekl. „Jestli chceš, vezmu si to k sobě.“

„Myslel jsem si, že by snad pan Livesey –“ spustil jsem.

„Máš pravdu,“ přerušil mě bodře, „máš pravdu – je to lepší člověk a notář. Tak mě napadá, taky si tam zajedu a ohlásím to jemu nebo zemanovi. Vzácný pan Pew je totiž nebožtík; líto mi toho není, ale je

---

⁸ Kyvadlové hodiny. *Pozn. red.*

nebožtík a někteří lidé by toho proti královskému celníkovi využili, kdyby se jim to hodilo. Něco ti, Hawkinsi, povím: jestli chceš, tak tě svezu.“

Srdečně jsem mu za jeho ochotu poděkoval a pěšky jsme se vydali do vesnice za koňmi. Než jsem o svém záměru pověděl matce, všichni už byli v sedle.

„Doggere,“ řekl pan Dance, „vy máte dobrého koně; vysad'te si dozadu toho mladíka.“

Vylezl jsem na koně a chytil se Doggera v pase, inspektor pak zavelel a řízným poklusem jsme vyrazili k doktoru Liveseymu.

KAPITOLA VI

Kapitánovy listiny

Celou cestu jsme ujížděli tryskem, až jsme dojeli k doktoru Liveseymu. Průčelí jeho domu bylo ve tmě.

Pan Dance mi kázal slézt a zaklepat. Slezl jsem z koně po Doggerově třmenu. Hned mi otevřela služka.

„Je doma pan doktor Livesey?“ zeptal jsem se.

Prý ne, odpoledne se vrátil domů, ale povečeřet šel na zámek a celý večer je u zemana.

„Tak si tam, hoši, zajedeme,“ řekl pan Dance.

Bylo to blízko, na koně jsem už nevyšel, s Doggerovým třmenovým řemenem v ruce jsem doběhl k zámecké bráně a odtamtud dlouhou alejí měsícem ozářených holých stromů k prostornému bílému zámku, z obou stran vroubenému starodávnými sady. Pan Dance seskočil z koně, a jen slovo řekl, byl zároveň se mnou vpuštěn dovnitř.

Po chodbě kryté kobercem nás sluha zavedl do velké knihovny, kolem dokola stály knihy v regálech a nahoře na nich bysty. S dýmkou v ruce tam u plápolajícího krbu seděli zeman a doktor Livesey.

Zemana jsem dosud zblízka neviděl. Vysoký byl šest stop, jak náleží rozložitý, obličej měl bodrý a upřímný, od cestování zdrsnělý, zbrunátnělý a zvrásněný. Tmavočerné obočí mu nepřestávalo škubat, napohled byl prudké povahy, ne přímo zlý, jenom prchlivý a pánovitý.

„Jen dál, pane Danci,“ řekl s velkopanskou blahosklonností.

„Dobrý večer, Danci,“ pokynul mu hlavou doktor. „Dobrý večer, příteli Jime. Jaký dobrý vítr vás sem zavál?“

Inspektor stál zpříma v pozoru a odříkával hlášení jako nějakou lekci; měli jste vidět, jak se oba páni zvědavě nahnuli dopředu, pohlédli na sebe a samým překvapením zapomněli kouřit. Nad tím, jak se má matka vrátila do hostince, se plácl doktor Livesey do stehna a zeman křikl:

„Výborně!“ a dlouhou dýmku přerazil o mřížku krbu. Než inspektor dovyprávěl, pan Trelawney (tak se totiž zeman jmenoval, jistě si vzpomínáte) dávno vstal a rázoval po knihovně, doktor (snad aby lépe slyšel) si zas sundal napudrovanou vlásenku; divně se vyjímal s tou svou černou lebkou ostráhanou dohola.

Pan Dance dovyprávěl.

„Jste znamenitý muž, pane Danci,“ řekl zeman. „Že jste toho zlověstného otrapu přejel, to je pro mě záslužný čin, jako byste švába rozšlápl. Mladičký Hawkins je, jak vidím, eso. Zazvoň prosím, Hawkinsi. Musíte si, pane Danci, zavdat piva.“

„Ty máš tedy, Jime,“ řekl doktor, „to, po čem pásli.“

„Tady, pane doktore,“ a podal jsem mu balíček ve voskovaném plátně. Doktor si ho ze všech stran prohlédl, jako by ho prsty svrběly; ale přece ho neotevřel a klidně ho strčil do kapsy kabátu.

„Až se, pane zemane, Dance napije piva,“ řekl, „musí ovšem zase do služby; ale Jima Hawkinse bych ponechal u nás přes noc; s vaším dovolením by nám mohli přinést holubí paštiku, ať se navečeří.“

„Jak je, Livesey, libo,“ řekl zeman; „Hawkins si zaslouží něco víc než holubí paštiku.“

Přinesli tedy náramnou holubí paštiku a položili ji na servírovací stolec; s chutí jsem se navečeřel, hlad jsem měl jako vlk. Po dalších lichotných slovech pak Dance propustili.

„Tak co, zemane,“ řekl doktor.

„Tak co, Livesey,“ řekl jedním dechem zeman.

„Jedno po druhém, jedno po druhém,“ zasmál se doktor Livesey. „O tom Flintovi jste snad slyšel.“

„Slyšel,“ zvolal zeman. „Že se ptáte! Krvelačnější bukanýr se na moři neplavil. Proti Flintovi byl Blackbeard neviňátko. Španěl se ho báli jak čert kříže, to vám řeknu, kolikrát jsem byl pyšný na to, že je Angličan. Za Trinidadem jsem na vlastní oči zahlédl jeho košovou plachtu, ale ten bojácný chvastoun, na jehož lodi jsem se tehdy plavil, zamířil – ano, zamířil rovnou zpátky do Port of Spain.“

„Já jsem o něm slýchal i v Anglii,“ řekl doktor. Jde o to, jestli měl peníze?“

„Peníze,“ zvolal zeman. „Copak vám o tom nikdo nevyprávěl? Po čem jiném ti lotři pásli než po penězích? Copak ti stojí o něco jiného než o peníze? Pro co jiného než pro peníze nosí svou lotrovskou kůži na trh?“

„To se uvidí,“ odsekl doktor. „S tím vašim zatroleným švadroněním a horlením se nedostanu ke slovu. Jen to chci vědět: jestli je tady v balíčku nějaký klíč k tomu, kde Flint svůj poklad zahrabal, jak asi bude poklad veliký?“

„Veliký, prosím?“ zvolal zeman. „Takhle veliký. Jestli k němu získáme klíč, jak o něm mluvíte, v bristolské loděnici vystrojím loď, vás a Hawkinsse vezmu s sebou, a kdybych měl třeba sám po pokladu pátrat, nakonec ho najdu.“

„Dobrá,“ řekl doktor. „Jestli proti tomu Jim nic nemá, tak balíček otevřeme,“ a položil ho před sebe na stůl.

Byl pevně sešitý, doktorovi nezbylo než vyndat kabelu s nástroji a lékařskými nůžkami švy přešmiknout. Byly v něm dvě věci – sešit a zapečetěná listina.

„Nejprve si prohlédneme sešit,“ prohodil doktor.

Při otvírání jsem spolu se zemanem doktoru Liveseymu nakukoval přes rameno, vlídně mi totiž pokynul, ať k němu od servírovacího stolu, kde jsem večeřel, přistoupím, abych z toho pátrání taky něco měl. První stránka byla počmáraná, jako když někdo jen tak škrábe nebo zkouší pero. Jedna čmáranice byla stejná jako to vytetované písmo: „Zdar Billymu Bonesovi.“ Dále tam stálo: „Pan W. Bones, kormidelník“, „Přestat s rumem“, „Dostal ji za Palm Key“ a jiná slovíčka, většinou nečitelná. Přemýšlel jsem, kdo to byl, co ji „dostal“, a co znamená „ji“. Nejspíš ránu nožem do zad.

„Z toho se moc nepoučíme,“ řekl doktor Livesey a zalistoval dál.

Na dalších desíti nebo dvanácti stranách byly prapodivné záznamy. Jako v nějaké obchodní knize začínaly datem a končily částkou. Ale místo vysvětlivek mezi nimi byly křížky různého počtu. Tak například

12. června 1745 měl někdo dostat sedmdesát liber, ale splatnost vysvětlovalo jen šest křížků. Někdy bylo ovšem připsáno místo, třeba „Za Caracásem“ nebo taky udána zeměpisná šířka a délka, například $62^{\circ}17'20''$, $19^{\circ}2'40''$.

Účtování zabíralo přes dvacet let, zaznamenané částky postupně stoupaly a po paterém nebo šesterém chybném počítání tam někdo vypsál úctyhodný součet a k tomu poznamenal: „Bonesova hromádka.“

„Já jsem z toho nezmoudřel,“ řekl doktor Livesey.

„Vždyť je to nad slunce jasné,“ zvolal zeman. „Je to zlosynova účetní kniha. Křížky naznačují jména potopených lodí a vydrancovaných měst. Částky znamenají, jaký podíl z toho tomu ničemovi připadl; kde mohla vzniknout nejasnost, tam to, jak vidíte, uvedl naplno. Tak třeba ‚za Caracásem‘; přepadli tam u břehu nějakou nešťastnou loď: Pánbůh buď milostiv těm, kdo na ní sloužili – dávno jsou z nich korálové útesy.“

„Tak jest,“ řekl doktor. „To máte z cestování. Tak jest! A jak stoupal v hodnosti, vida, i částek přibývá.“

Nic víc v knížce nebylo, leda ke konci na prázdných listech záznamy pár míst a tabulka na přepočítávání francouzské, anglické a španělské měny.

„Byl opatrný na peníze!“ řekl doktor. „Hned tak ho někdo neošidil.“

„A teď další,“ řekl zeman.

Na lejstru bylo několik pečetí, přitisknutých náprstkem; možná tím, který jsem našel v kapitánově kapse. Doktor listinu opatrně rozpečetil a vypadla z ní mapa ostrova s udáním zeměpisné šířky a délky, hloubky u břehu, názvů kopců, zátok a delt a všelijakých jiných okolností důležitých pro bezpečné přistání. Na délku měřil ostrov devět, napříč pět mil, vypadal takřka jako stojící drak, měl dva chráněné přístavy a uprostřed kopec označený jako „Dalekohled“. Kromě toho byly na mapě ještě pozdější přípisky – zvláště pak tři křížky nakreslené červeným inkoustem – dva na severu, jeden na jihozápadě a vedle něho byla rovněž červeně drobným krasopisným písmem, jiným než kapitánovo třaslavé písmo, napsaná tato slova: „Tady hlavní poklad.“

Na rubu pak stálo stejným písmem další poučení, psané stejným písmem:

„Vysoký strom, úbočí Dalekohledu, od SSV k S.

Kostlivčí ostrov VJV k V.

Deset stop.

Stříbrné pruty jsou v severní skryši; ta leží ve směru východního pahorku, deset sáhů od černého skaliska, když stojíš tváří proti němu.

Zbraně se lehce najdou v písčném chlumku, na severním hrotu Severní zátoky, směr V, čtvrt S.

J. F.“

To bylo všechno. Bylo to stručné, mně zcela nepochopitelné, ale zeman a doktor Livesey nad tím jákali radostí.

„Livesey,“ řekl zeman, „hned s tím mizerným doktorováním prašťte. Zítřka se rozjedu do Bristolu. Za tři týdny – co říkám za tři týdny! – za dva týdny, za deset dní si opatříme tak znamenitou loď a tak vybrané mužstvo, že se v Anglii lepší nenajde. Hawkins se vezmeme s sebou jako poskoka. Bude z tebe, Hawkinsi, skvělý poskok. Vy jste, Livesey, lodní doktor; já zas admirál. Přibereme Redrutha, Joyce a Huntera. Budou váť příznivé větry, poplujeme rychle, najdeme to jako nic, peněz budeme mít jako smetí – válet se v nich budem – do smrti budeme mít vystaráno.“

„Pojedu s vámi, Trelawney,“ řekl doktor; „a že Jim pojedě taky a že se nám osvědčí, za to ručím. Jenom z jednoho člověka mám strach.“

„Z kterého?“ zvolal zeman. „Kdo je ten ničema?“

„Vy,“ odpověděl doktor, „neudržíte jazyk za zuby. Nejsme sami, kdo o té listině ví. Ti chlapi, co dnes napadli hostinec – jistě samí odvážní hrdlořezi – i ti, co zůstali na plachetnici, a bezpochyby ještě další, poschovávaní někde nablízku, jsou odhodláni zmocnit se těch peněz, ať to stojí co to stojí. Než se octneme na moři, nesmíme chodit sami. Jim a já se od sebe nehnem, do Bristolu ať s vámi jedou Joyce a Hunter; o tom, co jsme našli, nikdo ani muk.“

„Livesey, vy uhodíte vždycky hřebík na hlavičku,“ odvětil zeman. „Budu mlčet jako hrob.“

DÍL DRUHÝ
LODNÍ KUCHAŘ

KAPITOLA VII

Odjíždím do Bristolu

Na moře jsme se vypravovali déle, než si zeman myslel, a z toho, co jsme původně zamýšleli, se nám nic nesplnilo, ani to, že zůstanu s doktorem Liveseyem pohromadě. Doktor musel zajet do Londýna pro náhradníka; zeman se činil v Bristolu a já jsem žil na zámku pod ochranou hajného, starého Redrutha, skoro jako vězeň, ale hlavu plnou mořských fantazií a vábných vidin podivných ostrovů a dobrodružství. Dlouhé hodiny jsem hloubal nad mapou, pamatoval jsem si ji do všech podrobností. Usazen u klíčnickova krbu jsem v duchu vnikal na ostrov ze všech stran; jitra po jitru jsem probádal jeho půdu; tisíckrát jsem vylezl na strmý kopec zvaný Dalekohled a z vrcholu se kochal nádhernou a proměnlivou vyhlídkou. Někdy se ostrov hemžil divochy a my jsme s nimi bojovali; jindy zas nebezpečnými šelmami a ty proháněly nás; ale žádná ta vidina se nevyrovnala podivným a truchlivým dobrodružstvím, jaká nás čekala.

Plynuly týdny, a tu jednoho krásného dne doručili doktoru Liveseymu dopis s poznámkou: „Není-li přítomen, ať dopis otevře Tom Redruth nebo mladý Hawkins.“ Zařídili jsme se podle příkazu a dověděli se, nebo spíše já sám jsem se dověděl – hajnému totiž čtení moc nešlo, když to nebylo tištěné písmo – tuto důležitou zprávu:

Hostinec U Staré kotvy, Bristol 1. března 17–.

Milý Livesey, nevím, jestli jste na zámku nebo stále ještě v Londýně, píšu tedy dvojmo tam i tam.

Lod' jsem koupil a vystrojil. Leží na kotvách, jen vyplout na moře. Ani si nedokážete představit, jaký je to roztomilý škuner – dítě by ho mohlo řídit – dvě stě tun; jméno: Hispaniola.

Dohodil mi ho můj starý známý, Blandly, člověk ve všem všudy k nezaplacení. Ten znamenitý chlapík se div nepřetrhl a s ním, řekl

bych, celý Bristol, jakmile vešlo ve známost, do kterého přístavu plujeme – totiž za pokladem.

Přerušil jsem čtení dopisu a řekl: „Doktoru Liveseymu se to, Red-ruthe, líbit nebude. Zeman se přece jen prořekl.“

„No, a proč ne?“ zavrčel hajný. „To by tak hrálo, aby zeman kvůli doktoru Liveseymu nesměl mluvit.“

Zanechal jsem dalších poznámek a četl dále:

Na Hispaniolu kápl Blandly, a šel na to tak šikovně, že ji dostal za babku. Určití lidé v Bristolu jsou proti Blandlymu náramně zaujatí. Neostýchají se tvrdit, že tomu poctivci jde jen a jen o peníze, Hispaniola že byla jeho a on mě vzal na hůl – vyložená pomluva. Ale že je škuner znamenitý, to si nikdo netroufne popírat.

Zatím šlo všechno hladce. Řemeslníci – ráhnaři a jiní – si ovšem s prací hráli, bylo to k zlosti, ale časem se to spravilo. Starosti mi dělalo mužstvo.

Chtěl jsem jich nějakých dvacet – kdyby snad došlo ke srážce s domorodci, s bukanýry nebo s těmi hnusnými Francouzi. Setsakramentsky jsem se nadřel, ale víc jsem jich nesehnal než půl tuctu, ale pak jsem šťastně kápl na pravého člověka.

Stál jsem v loděnici a čirou náhodou jsem se s ním dal do řeči. Jak jsem se dověděl, býval námořníkem, teď má hostinec, v Bristolu zná kdejakého matróza, na souši mu zdraví neslouží, touží po nějakém dobrém místě jako lodní kuchař, aby se dostal zase na moře. Dobelhal prý se tam ten den jen proto, aby se nadýchal slané vody.

Náramně mě to dojalo – však vás by to dojalo taky – a ze soucitu jsem ho rovnou přijal za kuchaře. Říká si Dlouhý John Silver, chybí mu jedna noha; pro mě je to však spíš doporučení, on totiž o ni přišel při obraně vlasti, jeho velitelem byl nesmrtelný Hawke. A penzi, Livesey, žádnou nemá. Považte, v jaké hnusné době to žijeme!

Myslel jsem, že jsem získal kuchaře, a zatím jsem objevil celé mužstvo. Spolu se Silverem jsem za pár dní sestavil chásku ostřílených mořských vlků, že si lepší nelze přát – moc hezky nevypadají, ale už z jejich vzezření je znát nezkrotnou odvahu. Řeknu vám, i s fregatou se můžeme utkat.

Dlouhý John dokonce odstranil dva z těch šesti nebo sedmi, které jsem zjednal. Jako nic mi dokázal, že takoví sladkovodní jelimánci by nám na dobrodružné výpravě jen překáželi.

Jsem zdrav, náladu mám výbornou, jím jako drvoštěp, spím, jako když mě do vody hodí, ale už se nemohu dočkat, až moji milí matrózi zadupají kolem vratidla. Vzhůru na moře! Čert vzal poklad! Pobláznil jsem se z mořské nádhery. Honem, Livesey, přijedte; jestli mě máte rád, nemarněte ani hodinu.

Mladičký Hawkins ať si pod Redruthovou ochranou zaskočí k matce; potom hajdu oba do Bristolu.

John Trelawney

Douška⁹. Ještě jsem vám neřekl, že nám Blandly (mimochodem, jestli se do konce srpna nevrátíme, pošle za námi záchrannou loď) našel znamenitého kapitána – je to, bohužel, paličák, ale jinak úplný poklad. Taký zkušeného kormidelníka nám Dlouhý John Silver někde vyšťáral, jmenuje se Arrow. Za dělmistra mám, Livesey, člověka, který fouká na píšťalu; na palubě milé Hispanioly se tedy zařídíme jako na válečném korábu.

Zapomněl jsem vám říci, že je Silver zámožný; přesvědčil jsem se, že má v bance účet a nikdy ho nepřekročil. Hospodu povede za něho jeho žena; je to černoška, takoví staří mládenci jako vy a já se snad mohou právem domnívat, že se vydává znovu do světa nejen kvůli zdraví, ale taky kvůli ženě.

J. T.

---

⁹ Dovětek, dodatek. Pozn. red.

Druhá douška: *Hawkins at' zůstane jednu noc u matky.*

To si můžete myslit, jak mě ten dopis rozrušil. Radostí jsem byl celý pryč; pro Redrutha, který pořád reptal a bědoval, jsem měl opovržení. Kdejaký výpomocný hajný byl ochoten jít místo něho, ale tak si to přál zeman, a zemanovo přání jim bylo zákonem. Zareptat si troufal ještě tak starý Redruth.

Ráno jsem se s ním vydal pěšky k Admirálu Benbowovi, ve zdraví a spokojenosti jsem tam zastihl matku. Kapitán, který se nás tolik natrápil, odešel tam, kde i hříšníci přestanou zlobit. Zeman dal všechno opravit, vymalovat jizbu i vývěsní štít, a přidal pár kusů nábytku – zejména do výčepu krásnou lenošku pro matku. Sehnal jí taky pikolíka, aby měla zastání, až odjedu.

Teprve při pohledu na pikolíka jsem pochopil, jak na tom jsem. Do té chvíle jsem myslel jen na nastávající dobrodružství, ne na to, že odcházím z domu. Pohlédl jsem na neznámého nešiku, který tam zůstane u matky místo mě, a vyhrkly mi slzy. Proháněl jsem ho jen což. V práci se zatím nevyznal, stokrát se mi naskytl možnost napomenout ho a pokárat, jedinou příležitost jsem nevynechal.

Minula noc a druhý den po obědě jsme s Redruthem znovu vyrazili pěšky. Rozloučil jsem se s matkou, se zátokou, kde jsem od narození žil, a s Admirálem Benbowem – po přemalování mi už nebyl tak drahý. Nakonec jsem vzpomněl kapitána na líci poznamenaného šrámem od šavle, jak rázně chodíval tam na pobřeží, v třírohém klobouku, se starým dalekohledem pod paží. Vzápětí jsme zahruli na silnici a domov mi zmizel z očí.

Za soumraku nás na vřesovišti U Krále Jiřího vzal dostavník. Vmáčkli jsem se mezi Redrutha a nějakého staršího tlust'ocha. Jeli jsme rychle a bylo zima, ale já jsem od počátku podřimoval, a jak se dostavník přes hory přes doly hnal od štace ke štaci, spal jsem jako zabitý; někdo mě šťouchl do žeber, rázem jsem procitl, otevřel oči a zjistil, že stojíme na velkoměstské ulici před nějakým velkým stavením a že je už dávno den.

„Kde to jsme?“ zeptal jsem se.

„V Bristolu,“ řekl Tom. „Slez.“

Pan Trelawney se ubytoval v hostinci až u loděnice, aby mohl sledovat, jak pokračuje práce na škuneru. Museli jsme za ním, všecek šťasten jsem kráčet po hrázích kolem přehojných lodí všech velikostí, podob a národů. Na jedné si námořníci při práci prozpěvovali; na jiné zas viseli nahoře na vlákyňkách, která vypadala jak pavučiny. Na pobřeží jsem žil odmalička, ale najednou mi připadlo, že jsem moře dosud neviděl. Pach dehtu a soli mi byl něčím novým. Na předních lodí jsem viděl úžasné klounové sochy, které přepluly oceán. Taky staré námořníky jsem viděl, v uších náušnice, na lících nakroucené licousy, na hlavě dehtované copánky, jak si po matrózsku furiantsky a nemotorně vykračují; pohled na ně mě potěšil víc než pohled na krále a arcibiskupy.

Já sám si vyjedu na moře; na moře ve škuneru, kde dělmistr fouká na píšťalu a copatí námořníci prozpěvují; na moře vstříc neznámému ostrovu hledat pohřbený poklad.

Kochal jsem se tímto luzným snem, a tu jsme došli před rozlehlý hostinec, zastihl jsem tam zemana Trelawneyho v modré uniformě námořního důstojníka; všecek usměvavý vycházel zrovna ze dveří a skvěle přitom napodoboval námořnickou chůzi.

„Tak už jste tady,“ zvolal, „včera večer přijel z Londýna doktor. Výborně! Mužstvo je pohromadě!“

„Ach, pane zemane,“ zvolal jsem. „Kdypak vyplujeme?“

„Kdy vyplujeme?“ on na to. „Zítra vyplujeme.“

KAPITOLA VIII

U Dalekohledu

Posnídal jsem a zeman mi dal lístek pro Johna Silvera. U Dalekohledu, prý to snadno najdu, když půjdu podél loděnice a budu koukat po krčmě, která má na vývěsním štítu velký mosazný dalekohled. Vykročil jsem plný radosti nad tím, že uvidím další lodě a námořníky, dlouho jsem se proplétal kupami lidí a vozíků a žoků, až jsem krčmu našel.

V hospůdce bylo dost rušno. Štít byl čerstvě natřený, na oknech visely červené záclonky, podlaha byla vysypaná pískem. Z obou stran se táhly ulice, vedly do nich otevřené dveře, takže do prostorné nízké jizby bylo vidět i přes oblak tabákového kouře.

Zákazníci byli skoro samí matrózi; bavili se tak hlučně, že jsem zůstal stát u dveří a bál se dovnitř.

Čekal jsem tam, a tu z vedlejší místnosti někdo vyšel, na první pohled jsem hádal, že to bude Dlouhý John. Levou nohu měl až u kyčle uříznutou, levým ramenem se opíral o berlu; uměl to s ní velmi obratně, poskakoval na ní jako pták. Byl urostlý a silný, obličej měl jako placku – nehezký a bledý, ale přitom chytrý a usměvavý. Vypadal nadmíru bodře, chodil mezi stoly, hvízdal si, občas nějakého zvlášť milého hosta poškádlil nebo ho plácl po zádech.

Příznám se, že co se o Dlouhém Johnovi zmínil v dopise zeman Trelawney, trnul jsem, jestli to snad není ten jednonohý námořník, kterého jsem tak dlouho vyhlížel u našeho Benbowa. Ale jediný pohled na něho mi stačil. Poznal jsem předtím kapitána, Černého psa a Pewa, myslel jsem si, že vím, jak vypadá bukanýr – ten je docela jiný než tenhle poctivý a bodrý hostinský.

Dodal jsem si odvahy, překročil práh a šel rovnou k němu; stál opřen o berlu a bavil se s nějakým zákazníkem.

„Pan Silver, prosím?“ zeptal jsem se a podal mu psaní.

„Ano, mládenečku,“ řekl, „tak se jmenuju, bodejť. A kdopak jsi ty?“ Pohlédl na zemanovo psaní, a jak se mi zdálo, trochu sebou trhl.

„Aha!“ zahlaholil a podal mi ruku, „už vím. Ty jsi náš nový poskok; těší mě.“

A mohutnou tlapou mi zmáčkl ruku.

Vtom vstal na druhém konci nějaký zákazník a už metl ze dveří. Měl je hned vedle a rázem byl na ulici. Že tak pospíchal, hned jsem si ho všiml a na první pohled jsem ho poznal. Byl to ten voskově žlutý chlap bez dvou prstů, který kdysi přišel k Admirálu Benbowovi.

„Zadržte ho!“ křikl jsem. „Je to Černý pes!“

„Kdo to je, to je mi fuk,“ křikl Silver. „Ale útratu nezaplatil. Běž ho, Harry, chytnout!“

Jeden z těch, co seděli poblíž dveří, vyrazil za ním a pronásledoval ho.

„Útratu zaplatit musí, i kdyby to byl admirál Hawke,“ horlil Silver. Pustil mou ruku a zeptal se mě: „Kdo jsi říkal, že je? Černý co?“

„Pes, prosím,“ řekl jsem. „O bukanýrech vám pan Trelawney nevyprávěl? On k nim patřil.“

„Cože?“ křikl Silver. „Tady u mě! Bene, běž Harrymu na pomoc. Jeden z těch mizerů? A ty jsi s ním, Morgane, popíjel? Pojď sem.“

Ten, kterému říkal Morgan – starý prošedivělý námořník s mahagónově hnědým obličejem nesměle přistoupil a žmoulal žvanec tabáku.

„Tak co, Morgane,“ obořil se na něho Silver, „ty jsi toho Černého tento – Černého psa předtím okem nespátlil, co?“

„Prosím ne,“ zasalutoval Morgan.

„U všech rohatých, buď rád, Tome Morgane!“ zvolal hostinský. „Mít s ním něco, tak jsi už do mé hospody nevkročil, to ti řeknu. A co ti povídal?“

„Ani pořádně nevím, prosím,“ odpověděl Morgan.

„To nosíš na ramenou hlavu, nebo kladkový špalek?“ vyjel si na něho Dlouhý John. „Že to ani nevíš? A s kým mluvíš, to víš? Tak co, o čem drmolil – o plavbách, kapitánech, lodích? Kápní božskou. O čem?“

„Mluvili jsme o tom, jak nás za trest provlékali pod kýlem,“ odpověděl Morgan.

„Provlékali pod kýlem, tak o tom? – Náramně vděčný námět, to ti řeknu. Posad' se, pitomo.“

Morgan se houpavým krokem vrátil na své místo a Silver (což pro mě bylo nemálo lichotivé) mi důvěrně pošeptal:

„Je to poctivec, ten Tom Morgan, jenže hlupák.“ A nahlas dodal: „A co ten Černý pes? To jméno neznám. Ale tak nějak se mi zdá – ano, že jsem toho mizeru zahlédl. Chodil sem se slepým žebrákem.“

„Aby ne,“ řekl jsem. „Taky jsem toho slepce znal. Jmenoval se Pew.“

„Bodejt!“ křikl rozčileně Silver. „Pew. Tak se jmenoval, už vím. Šejdíř každým coulem! Jestli toho Černého psa drapnem, to bude něco pro kapitána Trelawneyho! Utíkat Ben umí, v tom se mu vyrovná málokterý námořník. Však on ho dohoní, u všech hromů! Však já ho provléknu pod kýlem!“

Prudce to ze sebe vyrážel, opřen o berlu hopsal po celé krčmě, třískal do stolů a tak horlil, že by i soudce od trestního soudu nebo policejního komisaře ošálil. Jak jsem uviděl u Dalekohledu Černého psa, rázem jsem zase pojal podezření a pátravě si kuchaře změřil. Jenže on byl na mě příliš chytrý, pohotový, lstivý, a když se pak oba chlapi celí udýchání vrátili a zkroušeně přiznali, že se jim v davu ztratil, a dali si za to sprostě vyhubovat, krk bych byl na to vsadil, že je Dlouhý John Silver bez viny.

„Poslyš, Hawkinsi,“ řekl, „to je mi zatracitě nepříjemná věc. Co si o mně kapitán Trelawney pomyslí? Ten prožluklý holendr si u mě sedí a pije rum! Přijdeš ty a řekneš mi, co je zač; mám ho před nosem a nechám ho z kajuty upláchnout okenicí! Musíš se mě, Hawkinsi, před kapitánem zastat. Jsi ještě hošík, ale máš za ušima. Hned jsem to na tobě viděl. Pověz sám: co jsem mohl dělat, když se na tom svém poleně sotva belhám. Být ještě vrchním lodníkem, bokem bych k němu přirazil a drapl ho jako nic, ale takhle –“

Tu se zarazil a zůstal stát s otevřenými ústy, jako by si na něco vzpomněl.

„A ta útrata!“ zachechtal se. „Tři sklenky rumu! At' mě šlak trefí, na útratu jsem zapomněl.“

Dosedl na lavici a smál se, až se mu slzy hrnuly z očí. Rozesmál jsem se s ním. Všichni jsme se řehťali na celé kolo, až se to po celé krčmě rozléhalo.

„Jsem já to ale kus lachtana,“ řekl posléze a utřel si slzy. „My dva se, Hawkinsi, spolu shodnem, poskokem bych měl být namouduši vlastně já. Ale teď se postav do pozoru a pochodem v chod! Takhle to nejde, kamarádi. Služba je služba. Nasadím si třírohý klobouk, zajdu s tebou za kapitánem Trelawneym a všechno mu ohlásím. Je to vážné, Hawkinsi, dej si říct. Oba z toho budeme mít, troufám, jen ostudu. I ty – pamatuj si – žádný jsme neměli dost filipa. Saprlote, to s tou útratou se povedlo, co!“

Znovu se na celé kolo rozřehťal a já jsem se smál s ním, i když jsem nechápal, co je na tom k smíchu.

Cestou po hrázi mě bavit vyprávěním o lodích, které jsme míjeli, o jejich ráhnoví, tonáži a zemi původu, o tom, co na nich zrovna dělají – jedna že vykládá náklad, druhá nakládá a třetí se chystá vyplout na moře; vyprávěl historky o lodích a námořnících a vtloukal mi do hlavy mořeplavecké výrazy, až jsem je uměl nazpaměť. Lepšího kamaráda na lodi, řekl jsem si, asi nenajdu.

Zemana a doktora Liveseyho jsme v hostinci zastihli u stolu, dopíjeli pivo a dojídali topinky a chystali se na prohlídku škuneru.

Dlouhý John jim všechno živě a podle pravdy vylíčil. Co chvíle se obrátil ke mně: „Vid', Hawkinsi, že to tak bylo?“ Nezbylo mi než přisvědčit.

Že Černý pes utekl, to oba pány mrzelo, ale všichni jsme uznali, že se nedá nic dělat. Dlouhý John dostal pochvalu, chopil se berly a odešel.

„Ve čtyři odpoledne všichni na palubu,“ houkl za ním zeman.

„Ano, prosím,“ ozval se z chodby kuchař.

„Na vaše objevy, zemane, obyčejně moc nedám,“ řekl doktor Livesey; „ale řeknu vám, ten John Silver je mi po chuti.“

„Hotové eso,“ prohlásil zeman.

„Když dovolíte,“ dodal doktor, „Jim si zajde na palubu s námi, ano?“

„Toť se ví,“ řekl zeman. „Hawkinsi, nasad' si klobouk, podíváme se na loď.“

KAPITOLA IX

Prach a zbraně

Hispaniola kotvila kus od hráze, mnoho klounů¹⁰ a zádí jsme podjeli, hned nám lodní lana drhla kýl, hned se zas houpala nad námi. Nakonec jsme k ní přirazili, vystoupili na palubu a tam nás přivítal kormidelník, pan Arrow, osmahlý starý námořník; v uších měl náušnice a šilhal. Se zemanem si dobře rozuměl, ale jak jsem si všiml, méně si s panem Trelawneym rozuměl kapitán.

Byl to člověk nerudný, nic mu na palubě nebylo vhod, proč, to nám brzo vysvětlil; sotva jsme slezli do kajuty, přišel totiž za námi nějaký námořník.

„Kapitán Smollett, prosím, by s vámi rád mluvil,“ oznámil nám.

„Jsem kapitánovi vždy k službám. Uved'te ho,“ řekl zeman.

Kapitán šel poslovi v patách, hned vstoupil dovnitř a zavřel za sebou.

„Copak máte, pane kapitáne, na srdci? Všechno v pořádku, jak doufám, jen vyplout.“

„Raděj vám, pane zeman, povím pravdu,“ řekl kapitán, „i když se vás tím dotknu. Nelíbí se mi plavba; nelíbí se mi mužstvo, nelíbí se mi kormidelník. Říkám vám to od plic.“

„To se vám, prosím, ani loď nelíbí?“ utrl se na něho zeman.

„To prosím nemohu říci, ještě jsem ji nevyzkoušel,“ řekl kapitán. „Napohled je to hezké plavidlo; víc se o ní nedá povědět.“

„To se vám, prosím, asi nelíbí taky majitel lodi.“

Tu jim do toho vpadl doktor Livesey.

---

¹⁰ Kloun – mohutná špičatá zbraň umístěná pod čarou ponoru na přídi. Svým hrotem sloužila k proražení boku nepřátelské lodi. *Pozn. red.*

„Ne tak zhurta,“ řekl, „ne tak zhurta. Takové otázky působí jen zlou krev. Kapitán něco nakouzl a neodpověděl, nezbyvá než ho požádat o vysvětlení. Plavba se vám, jak říkáte, nelíbí. A proč?“

„Zavázal jsem se splnit, jak se říká, tajné posláním, to znamená dovést loď tam, kam mi tady pán poručí. Dobrá. Ale najednou vidím, že kdejaký plavčík o tom ví víc než já. To není myslím správné, co myslíte vy?“

„Já si to taky myslím,“ řekl doktor Livesey.

„A dále se dovídám,“ řekl kapitán, „že jedeme za pokladem – a dovídám se to od svých podřízených. Jenže na poklad se musí opatrně, cesty za pokladem se mi pranic nelíbí, a zvláště se mi nelíbí takové tajné cesty, jejichž tajemství (promiňte, pane Trelawney) se poví papouškovi.“

„Snad ne Silverovu papouškovi?“ zeptal se zeman.

„To je běžná fráze,“ řekl kapitán. „Chci říct, že se to tajemství vybleptne. Tak se mi zdá, pánové, že oba nevíte, co vás čeká; řeknu vám, jak já to vidím – půjde o krk a kdoví, jak z toho vyvážnem.“

„To je jasné, a jak se mi zdá, až příliš pravdivé,“ odvětil doktor Livesey. „Vrháme se do nebezpečí; ale tak prostoduší, jak si myslíte, nejsme. Dále říkáte, že se vám nelíbí mužstvo. Nejsou to snad dobří námořníci?“

„Mně se, prosím, nelíbí,“ odsekl kapitán Smollett. „A když už o tom mluvíme, měli jste mě nechat, ať si je vyberu sám.“

„Snad,“ odpověděl doktor. „Můj přítel vás měl k tomu přibrat. Ale dotknout se vás tím nijak nemínil. Pan Arrow se vám taky nelíbí?“

„Nelíbí, prosím. Dobrý námořník to myslím je, ale s mužstvem jedná moc kamarádsky, a to dobrý důstojník nedělá. Kormidelník má zachovávat odstup – a nepopíjet s plavčíky!“

„Copak se s nimi opíjí?“

„Ne, prosím,“ odvětil kapitán, „chová se k nim moc sousedsky.“

„Zkrátka a dobře,“ řekl doktor, „povězte nám, pane kapitáne, co byste si přál?“

„Jste, pánové, odhodláni vypravit se na cestu?“

„Duší i tělem,“ odpověděl zeman.

„Dobrá,“ řekl kapitán. „Když už jste trpělivě vyslechli všelico, na co nemám důkazy, poslouchejte dále. Prach a zbraně skládají do přední prostory na lodi. Vhodné místo je pod kajutou, tam bych je uložil – to za první. Přivedli jste si čtyři vlastní lidi, někteří prý se mají ubytovat na přídi. Ubytoval bych je tady vedle kajuty – to za druhé.“

„Ještě něco?“ zeptal se pan Trelawney.

„Poslední věc,“ řekl kapitán. „Už se toho dost napovídalo.“

„Až moc,“ přisvědčil doktor.

„Povím vám, co jsem se doslechl,“ pokračoval kapitán Smollett, „máte prý mapu ostrova a křížky na mapě vyznačují, kde je poklad; a ostrov že leží -“ A udal přesnou zeměpisnou šířku a délku.

Já jsem to nikomu neprozradil,“ bránil se zeman.

„Ale mužstvo to ví,“ usadil ho kapitán.

„Tak to, Livesey, vy nebo Hawkins,“ křikl zeman.

„Kdo to byl, to je jedno,“ odvětil doktor. Jak jsem si všiml, ani on, ani kapitán na jeho protesty nic nedali. Já ostatně taky ne, zeman byl mluvka; ale myslím, že tentokrát mluvil pravdu a polohu ostrova že nikomu neprozradil.

„Tak dobrá, pánové,“ hovořil kapitán, „kdo tu mapu má, to nevím; ale trvám na tom, abyste ji přede mnou i před panem Arrowem zatajili. Jinak bych vás musel požádat, abyste mě propustili ze služby.“

„Rozumím,“ řekl doktor. „Podle vás to máme uchovat v tajnosti a na zádi vytvořit posádku složenou z lidí mého přítele a opatřenou veškerým střelivem, které vezeme. Jinými slovy, bojíte se vzpoury.“

„Neberu to, pane doktore, jako urážku,“ řekl kapitán Smollett, „ale neprávem mi vkládáte taková slova do úst. Kapitán, který něco takového tuší, nesmí na moře. Pan Arrow je podle mě poctivý člověk; poctiví jsou někteří z mužstva, kdoví, možná všichni. Ale za loď a za kdekoho na palubě odpovídám já. Něco tu, zdá se mi, neklape. Žádám vás, abyste se buď předem zajistili, nebo mě nechali odejít. To je všechno.“

„Jestlipak jste, pane kapitáne,“ usmál se doktor, „někdy slyšel tu bajku o hoře a myši? Promiňte, ale nějak mi ji připomínáte. Vlášenu bych dal za to, že když jste sem šel, počítal jste s něčím jiným.“

„Jste důvtipný, pane doktore,“ řekl kapitán. „Když jsem sem šel, počítal jsem s vyhazovem. Řekl jsem si, že pan Trelawney nebude chtít o celé té věci nic slyšet.“

„To taky nechci,“ horlil zeman. „Nebýt tady Livesey, dávno jsem vás poslal k čertu. Vyslechl jsem vás, budiž. Udělám, co si přejete; ale mínění mám o vás velmi chatrné.“

„Prosím, jak je libo,“ řekl kapitán. „Uvidíte, že konám svou povinnost.“

Těmi slovy se s námi rozloučil.

„Přes všechny mé obavy,“ řekl doktor, „se vám podařilo, Trelawney, vzít s sebou na loď dva poctivé lidi – tohohle a Johna Silvera.“

„Silvera budiž,“ křikl zeman; „ale co se toho protivného šejdíře týče, takhle se nechová žádný chlap, žádný matróz, žádný Angličan.“

„No, uvidíme,“ řekl doktor.

Vyšli jsme na palubu, s prozpěvováním „johoho“ tam mužstvo už chvíli překládalo zbraně a prach a kapitán s panem Arrowem na ně dohlíželi.

Nové uspořádání se mi zamlouvalo, všechno se na škuneru přejináčilo; v zadní části lodního prostoru zavěsili na zádi šest lůžek; ke kuchyni a k přednímu kotci vedla z kajut chodba, která se dala zatarasit. Původně měli na těch šesti lůžkách ležet pan Arrow, Hunter, Joyce, doktor a zeman. Dvě z nich teď připadla Redruthovi a mně; pan Arrow s kapitánem měli spát v nadpalubním kumbálku, z obou stran rozšířeném, až vypadal jako kajuta. Byl ovšem nizounký; ale dvě visuté rohože se tam daly zavěsit, kormidelník se aspoň tvářil spokojeně. Snad měl i on o mužstvu pochybnosti, těžko říct; jak uslyšíte, k tomu, aby nám své mínění řekl, se už nedostal.

Pilně jsme přenášeli prach a přendávali lůžka, a tu přijelo pobřežním člunem posledních pár mužů a s nimi Dlouhý John.

S opičí mrštností se kuchař vyšplhal na bok lodi, a jen uviděl, co děláme, řekl: „Co to, kamarádi?“

„Přenášíme, Jacku, prach,“ odpověděl jeden.

„U všech hromů,“ rozhorlil se Dlouhý John, „s takovou zmeškáme ranní příliv!“

„Já jsem jim to poručil,“ řekl úsečně kapitán. „Jen jděte, človíčku, dolů. Mužstvo bude chtít povečeřet.“

„Prosím,“ odpověděl kuchař, zasalutoval a odebral se do kuchyně.

„Správný chlap, pane kapitáne,“ řekl doktor.

„Aspoň tak vypadá,“ odpověděl kapitán Smollett. „Opatrně, hoši – opatrně,“ napomenul námořníky, přenášející prach; všiml si, jak si prohlížím bronzové devítiliberní otáčecí dělo, přimontované vprostřed lodi. „Hej, poskoku,“ osopil se na mě, „klid' se odtud! Jdi za kuchařem a dělej něco.“

Jak jsem běžel kolem něho, zaslechl jsem, jak před doktorem láteří.

„Žádné mazlíčky na své lodi nestrpím.“

Ujišťuji vás, že jsem se přidal k zemanovu mínění a z hloubi duše na kapitána zanevřel.

KAPITOLA X

Plavba

Celou noc bylo na lodi rušno, jak jsme poklízeli, kam co patří, a zemanovi přátelé, Blandly a jiní, se houfem sjížděli na loďkách popřát mu příjemnou cestu a šťastný návrat. Tolik práce jsem u Admirála Benbowa neměl ani jeden večer; když pak před svítáním dělmistr zapískal a mužstvo nastoupilo k vratidlu, byl jsem k smrti utrmácený. Ale při vší utrmácenosti se mi z paluby nechtělo; všechno mi bylo nové a pou-
tavé – úsečné povely, ostrý hvizd píšťaly, mužstvo spěchající za blikání lodních luceren do práce.

„Spust' nějakou, Rožni,“ ozval se někdo.

„Třeba tu starodávnou,“ ozval se druhý.

„Dobrá, kamarádi,“ řekl Dlouhý John; stál tam s berlou pod paží. A vzápětí se rozlehl nápěv s povědomými slovy:

Patnáct nás pilo rum ze všech sil –

A celé mužstvo do toho vpadlo sborem:

Johoho, na truhle nebožtíka!

Při třetím „johoho“ se vší silou opřeli do rukojetí vratidla.

V tom vzrušujícím okamžiku jsem v duchu zalétl k Admirálu Benbowovi, zasdálo se mi, že v tom sboru skřehotá kapitán. A už se octla kotva nahoře, už visela celá zmáčená na přídi, už se napjaly plachty a z obou stran před námi uplývala pevnina i rejda, a než jsem si hodinku zdříml, *Hispaniola* vyplula k Ostrovu pokladů.

Nehodlám líčit plavbu do všech podrobností. Celkem se vydařila. Loď byla dobrá, mužstvo spolehlivé a kapitán rozuměl své věci. Než

jsme se však dostali k Ostrovu pokladů, událo se leccos, o čem je třeba promluvit.

Předně s panem Arrowem to bylo horší, než tušil kapitán. Na jeho rozkazy mužstvo nic nedalo a dělalo si, co chtělo. Ale co bylo nejhorší: sotva jsme byli pár dní na moři, stával na můstku, oči zamžené, v obličejích zarudlý, šlapal si na jazyk a ještě jinak prozrazoval opilost. Párkrát byl za trest z paluby vykázán. Někdy upadl a potloukl se, někdy celý den proležel ve svém kumbálku vedle nadpalubí kajuty, potom zas byl pár dní skoro střízlivý a jakžtakž svou práci zastal.

Kam chodí pít, na to jsme nepřišli. To zůstalo lodním tajemstvím. Ať jsme ho sebevíc hlídali, tajemství jsme nerozluštili; když jsme na něho uhodili, v opilosti se nám jen vysmál a v střízlivosti se dušoval, že pije jenom vodu.

Jako důstojník nebyl k ničemu, jenom kazil mužstvo, a co víc, sám se vrhal do zkázy; nikdo se tedy nedivil ani netruchlil, když jednou – byla tmavá noc a vlny se valily přímo proti lodi – beze stopy zmizel.

„Spadl přes palubu,“ řekl kapitán. „Ušetřil nám, pánové, práci, nemusíme ho aspoň dávat do želez.“

Byli jsme bez kormidelníka; nezbylo nám než jmenovat kormidelníkem někoho z mužstva. Z celé lodi se na to nejlépe hodil dělmistr Job Anderson; svou hodnost si ponechal, ale přitom dělal kormidelníka. Na zámořských cestách se pan Trelawney leccemu přiučil, to nám teď přišlo vhod, a za klidného počasí konal sám hlídku. Šalupář¹¹ Israel Hands byl opatrný, chytrý, zkušený matróz, na kterého bylo ve všem spolehnoutí.

S Dlouhým Johnem Silverem byl jedna ruka, a když už je o něm řeč, promluví o našem kuchaři Rožni, to byla jeho přezdívka mezi námořníky.

Na palubě si berlu přivazoval lanem kolem krku, aby měl obě ruce volné. Bylo zajímavé pozorovat ho, jak má špičku berly zaklesnutou do přepážky a opřený o ni se pohybuje v rytmu lodi a klidně si vaří jako

---

¹¹ Šalupa – dlouhý člun určený k dopravě mezi kotvící lodí a břehem. *Pozn. red.*

někde na souši. Ještě podivnější bylo, jak za bouře chodil. Přes nejširší místo si usnadňoval přechod smyčkami – říkalo se jim opěrné kolíky Dlouhého Johna – hbitě jak obyčejný chodec ručkoval z místa na místo tak, že se chvílemi o berlu opíral, chvílemi ji na laně táhl za sebou. Ti, co se s ním plavili dřív, ho však litovali, jaký je z něho chudák.

„Rožeň, to není jen tak někdo,“ vykládal mi šalupář. „Zamlada vychodil školy, a když ho to chytne, mluví jak kniha! A ta neohroženost! – tou se ani lev Dlouhému Johnovi nevyrovná; viděl jsem ho, jak, sám bezbranný, spořádal čtyři a hlavy jim otloukl o sebe.“

Celé mužstvo ho ctilo, ba i poslouchalo. S každým to uměl, kdekomu prokazoval úsluhy. Na mě byl vždycky stejně vlídný, rád mě vídal ve své vzorně poklizené kuchyňce; na zdi tam měl viset vydrhnuté pekáče a v koutě v kleci papouška.

„Jen si pojď, Hawkinsi, s Johnem popovídat. Moc rád tě tu, chlapče, vidím. Posad' se a poslechni, co je nového. Tady kapitán Flint – říkám mu tak po slavném bukanýru Flintovi – prorokuje naší plavbě úspěch. Vid', kapitáne.“

A papoušek drmolil v jednom kuse: „Dukáty, dukáty, dukáty!“ Žasl jsem nad tím, že se nezajímá; nakonec přehodil John přes klec šátek.

„Tomu papouškovi je, Hawkinsi, nějakých dvě stě let,“ tvrdil, „papoušci se dožívají dlouhatánského věku; snad jenom d'ábel byl svědkem větších špatností než on. Plavil se s pirátem Englandem, s proslulým kapitánem Englandem. Byl na Madagaskaru a na Malabaru, v Surinamu, Providenci a Portobellu. Byl přítom, jak v ústí Platy tahali z moře ztroskotané koráby. Tam se naučil ty své ‚dukáty‘; však jich, Hawkinsi, bylo tři sta padesát tisíc! Byl při tom, jak piráti u Goye ukořistili *Indického místokrále*; napohled vypadá jako neviňátko. A zatím ses, kapitáne, něco načichal prachu – vid'!“

„Pozor, otočit loď,“ zavřeštěl papoušek.

„Pašák,“ pochválil ho kuchař, sáhl do kapsy a podal mu cukr; papoušek kloval do přiček a tak bohapustě klnul, že by tomu nikdo nevěřil.

„Inu, chlapče, okolo močidla chodě nádchy neujdeš¹². Chudák nevinný papoušek sakruje, až se hory zelenají, a neví, co říká. I před kaplanem by sakroval.“ A John zasalutoval s takovou vážností, že v tu chvíli vypadal jako nejlepší člověk na světě.

Mezi zemanem a kapitánem Smollettem bylo stále napětí. Zeman kapitánem opovrhoval a nijak se tím netajil. Kapitán, ten se zase ostře a stručně a suše ozval, jen když ho někdo oslovil, jinak slovo nepromluvil. Když jsme na něho uhodili, beze všeho přiznal, že se v námořnících mýlil, někteří jsou čiperní jedna radost a všichni si vedou celkem slušně. Do lodi se přímo zamiloval. „Ani vlastní žena nemůže být prosím poddajnější.“ A pak dodal: „Ale řeknu vám, doma ještě nejsme a ta plavba se mi nelíbí.“

Zeman se po jeho slovech otočil a s bradou vystrčenou dopředu rázně chodil po palubě.

„Jestli ten chlap ještě cekne,“ řekl, „tak se neudrším.“

Užili jsme dost bouří a *Hispaniola* v nich dobře obstála. Kdekdo si na palubě liboval, bodejť ne, co Noe vyjel na moře, tak zhýčkané mužstvo snad na žádné lodi nebylo. Našla se záminka, a hned se naléval dvojité grog; každou chvíli se pekl švestkový koláč, stačilo, aby se zeman dověděl, že někdo slaví narozeniny. Na předpalubí stála pořád bečka s jablky a každý si z ní mohl po chuti nabrat.

„To není k ničemu,“ řekl kapitán doktoru Liveseymu. „Zpovykaní matrózi mívají samé roupy. To já znám.“

Ale jak se ještě dovíte, k něčemu ta bečka s jablky přece byla; nebýt jí, nic jsme se nedověděli a zahynuli zradou.

Bylo to takhle.

Projeli jsme napříč pasáty, až jsme zachytili vítr vanoucí k našemu ostrovu – zřetelněji to říci nemohu – a ve dne v noci jsme k němu pluli, plní radostných nadějí. Podle výpočtů to měl být zhruba poslední den naší zámořské plavby, v noci, nejpozději druhý den dopoledne jsme

---

¹² Staré přísloví (15. stol.), „kdo chodí kolem močálu, bažiny, ten se nachladí“, tj. nelze jednat nečestně bez následků. *Pozn. red.*

měli Ostrov pokladů zahlédnout. Mířili jsme k jihojihozápadu, z boku vála ostrá bríza, moře bylo klidné. *Hispaniola* se stejnoměrně kymácela, čelní stěžeň se občas ponořil, až vyšpláchla pěna. V podpalubí i v lanoví šlo všechno hladce, vládla povznesená nálada, protože se blížil konec první části našeho dobrodružství.

Slunce zapadalo, měl jsem po práci, už jsem se ubíral na kutě, a tu jsem dostal chuť na jablko. Vyběhl jsem na palubu. Hlídky usilovně vyhlížely ostrov. Muž u kormidla pozoroval návětrnou plachtu a tiše si hvízdal; jinak se ozývalo jen šplíchání moře na přídi a na bocích.

Vlezl jsem do bečky a zjistil, že je jablek poskrovnu; v šeru jsem tam usedl, od šplouchání a kolébání jsem zdřímml nebo snad teprve usínal, a tu sebou někdo řachl vedle bečky. Opřel se o ni zády, až se zatřásla; už jsem chtěl vyskočit, a vtom ten člověk promluvil. Podle hlasu to byl Silver. Jen jsem zaslechl pár slov, přešla mě chuť ukázat se mu, z bázně i zvědavosti jsem zůstal ležet a všecek rozechvřen napínal uši; z těch pár slov jsem totiž vyrozuměl, že za život všech poctivých lidí na lodi odpovídám já sám.

KAPITOLA XI

Co jsem zaslechl v bečce s jablky

„Kdepak, já ne,“ řekl Silver. „Kapitánem byl Flint; já jsem byl jenom podnáločným, to kvůli té dřevěné noze. Na jedinou salvu přišel starý Pew o oči a já zas o nohu. Však mi ji amputoval znamenitý felčar – vystudoval univerzitu – latinsky mluvil, jako když bičem mrská; stejně ho pak v Corso Castle oběsili jako psa a spolu s ostatními nechali uschnout na slunci. Samí chlapi z Robertova mužstva – to měli z toho, že lodi překřtívali, jednou na *Královský poklad*, podruhé zas jinak. Já říkám, jak se loď pokřtí, tak ať se jmenuje. Tak to dopadlo s *Kasandrou*, co nás z Malabaru šťastně dovezla domů, když England ukořistil Indického místokrále; tak to udělali s milým Flintovým korábem *Mrožem*, pamatuju si, jak mokval krví a jak se potápěl pod tíhou zlata.“

„Jojo,“ ozval se někdo nadšeně (podle hlasu to byl náš nejmladší plavčík), „Flint byl výkvět kapitánů, to je jisté.“

„Když se to tak vezme, Davis byl taky chlapík,“ řekl Silver. „S tím jsem se vůbec neplavil; nejprve jsem se plavil s Englandem, potom s Flintem, víc nic – tady jsem, abych tak řek, na vlastní útraty. Devět set jsem si uložil za Englanda, dva tisíce za Flinta. Na matróza je to dost – mám to uklizeno v bance. Hlavní je šetřit, ne vydělávat, dej si říct. Kampak se poděli Englandovi matrózi? To nevím. A Flintovi? Ti jsou většinou tady na lodi, a jsou rádi, že mají do čeho kousnout – někteří chodili po žebrotě. Starý Pew, ten, co přišel o oči, se styděl utrácet ročně míň než dvanáct set liber, jako by byl ze sněmovny lordů. A kde je teď? Leží pod drnem; čert mě vem, ještě před dvěma lety žil o hladu. Žebрал, kradl, podřezával lidi, a hrom do toho! Přitom žil o hladu!“

„Přece jen to člověku nestojí za to,“ řekl plavčík.

„Leda hlupákům, dej si říct – těm nestojí nic za to,“ utrl se na něho Silver. „Podívej se, jsi zelenáč, ale přitom čipera. Vidím to na tobě, budu s tebou mluvit chlapsky.“

Uvažte, jak mi bylo, když s ním ten hnusný lump mluvil stejně lichotivě jako předtím se mnou. Kdyby to nějak šlo, snad bych ho skrz bečku zabil. Netušil, že ho někdo poslouchá, a vedl svou:

„Tak to vypadá s dobrodruhy. Mají krušný život a pořád jim hrozí oprátka, ale najedí se a napijí do aleluja, a na konci plavby mají v kapsách stovky ne snad měďáků, ale liber. Jenže to většinou praskne na rum a flámy a oškubání se zas vypraví na moře. Já jsem to tak nedělal. Něco jsem si uložil tuhle, něco zas tamhle, z opatrnosti nikdy ne moc najednou. Je mi padesát, zapiš si to za uši; až se z téhle plavby vrátím, začnu pořádný život. Snad si řekneš, že mám nejvyšší čas. Zatím jsem užíval, nic jsem si neodepřel, pokud jsem nebyl zrovna na moři, den co den jsem spal na měkkém a jedl, co hrdlo ráčí. A jak jsem začínal? Jako matróz, zrovna jako ty! Jenže jsi o ty peníze přišel, ne? Po téhle plavbě se asi v Bristolu neukážeš.“

„A kde myslíš, že je mám?“ zeptal se uštěpačně Silver.

„V Bristolu, v bance a jinde,“ odpověděl jeho společník.

„Tam jsem je měl, když jsme zdvihli kotvy. Ale teď je má moje stará. Dalekohled i s nájmem a koncesí jsem prodal; a má lepší polovice odje-la za mnou. Mám k tobě důvěru, řekl bych ti kam; ale kamarádi by třeba na mě sočili.“

„A ty své staré věříš?“ zeptal se plavčík.

„Dobrodruzi si celkem nevěří,“ odvětil kuchař, „a právem, to ti řeknu. Když na mě nějaký kamarád – totiž takový, který mě zná – vyraje, dlouho tady na světě se starým Johnem nepobude. Někteří měli strach z Pewa, jiní zas z Flinta; ale Flint sám měl strach ze mne. Při vši svojí zpupnosti. Flint měl mužstvo, že se surovější nikdy po moři neplavilo; sám čert by si rozmyslel plout s nimi. Řeknu ti, nejsem žádný chvastoun, ale umím vycházet s lidmi, to jsi na vlastní oči viděl, ale když jsem byl ještě podnáloďní, Flintovi bukanýři nebyli žádní beránci. Věř mi, na Johnově lodi ti bude dobře.“

„Než jsem s tebou, Johne, mluvil,“ odpověděl mladík, „moc se mi ta věc nezamlouvala, to ti řeknu. Ale teď ti na to dávám ruku.“

„Jsi správný mladík, a čiperný,“ pochválil ho Silver a vřele mu potřásl rukou, až se bečka rozklepala, „tak slibného dobrodruha jsem jakživ neviděl.“

Začínalo mi svítat, o čem se domlouvají. „Dobrodruh“ že pro ně znamená tolik co prachšprostý pirát, a při té rozmluvě, kterou jsem zaslechl, že se dovršila zkáza poctivého plavčíka – snad posledního zbylého na lodi. Brzy jsem měl v té věci jasno. Na Silverovo slabé hvízdnutí se přiloudal a usedl k nim třetí.

„Dick je náš,“ řekl Silver.

„Že je Dick náš, to jsem věděl,“ ozval se šalupář Israel Hands. „Dick není hloupý, to ne.“ Strčil si do úst žvanec tabáku a vyplivl. „Ale poslyš, Rožni,“ dodal, „něco bych rád věděl; jak dlouho se tu ještě budeme motat jako nějaká proviantní loďka? Kapitána Smolletta mám po krk; hrom aby do toho, dost se mě nesekýroval! Chtěl bych k nim do kajuty. Chtěl bych ochutnat jejich pamlsky, vína a to ostatní.“

„Ty nemáš, Israeli, všech pět pohromadě a nikdy jsi neměl. Ale poslechnout mě snad dokážeš; máš na to dost dlouhé uši. Pamatuji si: dokud nedám znamení, budeš spát vpředu, dřít jako mourovatý, zachovávat střízlivost i slušné způsoby; zapiš si to, chlapče, za uši.“

„Copak odmlouvám?“ zavrčel šalupář. „Já se ptám, kdy to bude. Jenom na to se ptám.“

„Kdy! U sta hromů!“ křikl Silver. „Povím ti to, když to chceš mermocí vědět. Pokud to půjde, tak co nejpozději, dřív ne. Loď nám řídí znamenitý plavec, kapitán Smollett. Zeman a doktor zas mají u sebe mapku s tím pokladem – kde vlastně je, sám nevím. Ty taky ne, vid'? U sta hromů, rád bych, aby ho zeman s doktorem našli a dopravili nám ho na loď. Ostatek se uvidí. Moct se na vás, vy holendři holendrovatí, spolehnout, nechám na zpáteční cestě kapitána Smolletta, ať nás do poloviny doveze, a pak ho skolím.“

„Vždyť jsme tu samí zkušený plavci,“ ozval se mladičkový Dick.

„Chceš říct samí prostí matrózi,“ odsekl Silver. „Kurz dodržíme, ale kdo nám ho udá? Kvůli kurzu si, pánové, všichni vjedete do vlasů. Podle mě by nás měl kapitán Smollett zpátky zavézt aspoň do pasátů; jinak z toho budou setsakramentské chyby ve výpočtech a lžička vody denně. Jenže já vím, co jste zač. Vyřídím je tedy ještě na ostrově, jen co naložíme náklad, ale je to škoda. Když vy se bez pití neobejdete! Čert aby to vzal, omrzelo mě plavit se s takovou čeládkou.“

„Ne tak zhurta, Dlouhý Johne,“ okřikl ho Israel. „Vždyť ti nikdo neodporuje.“

„Víte vy, kolik statných lodí před mýma očima padlo za kořist a kolik mrtvých chlapíků uschlo na šibenici v ústí Temže?“ rozhorlil se Silver. „A to jen proto, že byli samé hrhr. Slyšíte? Všelico jsem na moři zažil.“

V kočáře byste se jednou vozili, kdybyste nasadili správný kurz a drželi se při větru. Jenže to nedokážete. Já vás znám. Jen když se zítra napijete rumu, potom ať vás vezme čert.“

„Že jsi měl, Johne, vždycky řečí jako kaplan, to my víme; ale stahovat plachtu a točit kormidlem, to uměli druzí taky,“ řekl Israel. „Měli smysl pro legraci, bodejť. Žádní nafoukanci jako ty, samí veselí kumpáni a rádi si zahýřili.“

„Tak?“ řekl Silver. „A kdepak jsou teď? Takový byl Pew, a skončil jako žebrák. Takový byl Flint, a v Savaně se upil rumem. Bujná cháska to byla, bodejť. Ale kde je teď?“

„Ale co s nimi uděláme, až je zaháknem?“ ozval se Dick.

„Tak se mi líbíš!“ řekl uznale kuchař. „Tomu se říká praktičnost. No, co myslíš? Vysadíme je na břeh? Tak by to udělal England. Nebo je rozsekáme na kaši? Tak by to udělal Flint nebo Billy Bones.“

„Billy to jinak nedělal,“ řekl Israel. „„Mrtví nekoušou,“ říkával. Už je taky mrtvý a dávno ví, co to je; takový neurvalec jako Bill snad ještě na věčnosti nezakotvil.“

„To máš pravdu, neurvalec, hotový ke všemu. Ale pozor: já sám jsem člověk skoro panský uhlazený, dalo by se říct; ale teď jde do tuhého. Povinnost je povinnost, kamarádi. Hlasuji pro smrt. Až ze mě bude lord a budu se vozit v kočáře, to by bylo pěkné, aby se mi – jako čert při

modlitbě – do toho připlel nějaký námořní advokát, který se mimo nadání vrátil domů. Říkám vám čekat, ale až přijde čas, hurá do toho!“

„Jsi správný chlapík, Johne,“ zvolal šalupář.

„To si, Israeli, nech, až k tomu dojde,“ řekl Silver. „Jen něco si vyhražuji pro sebe – vyhražuji si Trelawneyho. Hlavu mu, tomu hovádku, vlastníma rukama utrhnu.“ Přerušil se a dodal: „Vyschlo mi v hrdle, buď tak hodný, Dicku, skoč a podej mi z bečky jablko.“

Lehce si domyslíte, jak jsem se polekal! Mít v sobě dost síly, tak jsem vyskočil a utíkal jak zajíc; ale srdce, ruce i nohy mi vypověděly službu. Slyšel jsem, jak Dick vstává, a tu ho někdo okřikl, podle hlasu to byl Hands:

„Dej pokoj! Snad se nebudeš, Johne, napájet z bečky. Zavdej si rumu!“

„Já ti, Dicku, věřím,“ řekl Silver. „Udělal jsem si na soudku čárku, pamatuj si to. Tady máš klíč; natoč plný džbáněk a přines nám ho.“

Takhle se tedy, maně mě v tom strachu napadlo, dostal Arrow k lihovinám, které ho připravily o život.

Tu chvílku, co byl Dick pryč, šalupář neustále šeptal kuchaři do ucha. Zaslechl jsem jen pár slov, ale něco důležitého jsem se přece dověděl; kromě několika nezajímavých letných slov jsem zachytil celou větu. „Jinak se k nám už nikdo nechce přidat.“ Pár věrných, řekl jsem si, přece jen na lodi zůstalo.

Dick se vrátil a každý z té trojice si pak zavdal ze džbánku – jeden řekl: „Mnoho zdaru,“ druhý: „Na zdraví starému Flintovi,“ Silver sám zpěvavě připil: „Ať máme štěstí, dobrý vítr do plachet, hodně pokladů a ať nejsme o hladu.“

Tu se v bečce rozjasnilo, zdvihl jsem hlavu: na oblohu vyšel měsíc, stříbřil vršek křížového koše a světlem zaléval návětrnou stranu spodní čelní plachty; v tu chvíli někdo ze stožárového koše houkl: „Země!“

KAPITOLA XII

Válečná rada

Na palubě se rozlehl dupot. Bylo slyšet, jak se o překot hrnou z kajuty i z palubního kotce; rázem jsem byl z bečky venku, přikrčil se za dolní čelní plachtu a skokem se hnál na zád'; na můstku jsem se octl zároveň s Hunterem a doktorem Liveseym, kteří taky pospíchali na návětrný bok lodi.

Zatím se tam už shromáždilo celé mužstvo. Jakmile vyšel měsíc, pás mlhy se zdvihl. Na jihozápad bylo vidět dva kopečky, na míle od sebe vzdálené, za nimi pak čněl třetí, vyšší kopec, jehož vršek dosud tonul v mlze. Všechny tři byly strmé a homolovité.

Zíral jsem na to jako ve snu, nevzpamatoval jsem se ještě ze strašného leknutí, které jsem před chvilkou zažil. Zaslechl jsem kapitána Smolletta, jak dává povely. O dvě čárky přitočil *Hispaniolu* blíž po větru, plula tak, že zpovzdáli mýjela východní břeh ostrova.

Po přitažení plachetních provazů řekl kapitán: „Tak co, hoši, jestli pak někdo z vás už někdy viděl tamhleto zemi vpředu?“

„Já, prosím,“ ozval se Silver. „Když jsem tady jednou plul jako kuchař na obchodní lodi, nabíral jsem tam vodu.“

„Kotviště je, zdá se, na jihu za ostrůvkem?“ vyzvídal kapitán.

„Ano prosím; říká se mu Kostlivčí ostrov. Uchylovali se tam kdysi piráti a jeden plavčík z naší lodi věděl, jak se co jmenuje. Severnímu kopci se říká Přední stěžeň; k jihu se prosím táhnou za sebou celkem tři: Přední, Hlavní a Křížový. Hlavní – to je ten velký, zahalený mrakem – se obvykle nazývá Dalekohled; tam totiž mívali hlídku, když tu zakotvili a čistili loď, jestli to tak smím říct.“

„Mám u sebe mapku,“ řekl kapitán Smollett. „Podívejte se, jestli je to ono.“

Dlouhý John vzal mapku do ruky a oči mu zajiskřily; byl to však zřejmě nový nákres, hned jsem věděl, že bude zklamán. Nebyla to ta mapka, kterou jsme našli v kufru Billa Bonese, nýbrž její přesná kopie, bylo na ní všechno – kromě červených křížků a přípisků. Do Silvera vjela zlost, ale duchapřítomně ji potlačil.

„Ano, prosím,“ řekl, „jistěže je to ono, hezky je to nakreslené. To bych rád věděl, kdo to asi kreslil. Na piráty to nevypadá, byli to samí nevzdělanci. Vida, tady stojí ‚Kotviště kapitána Kidda‘ – tak tomu říkal můj kamarád na lodi. U jižního břehu je silný proud, ten se pak táhne po západním břehu k severu. Dobře jste, pane kapitáne, udělal, že jste loď přitočil po větru a namířil k ostrovu z návětrné strany. Jestli jste tam totiž chtěl zarejdrovat, lepší místo se nenajde.“

„Děkuji, kamaráde,“ řekl kapitán. „Ještě vás požádám o pomoc. Můžete jít.“

Překvapilo mě, jak chladnokrevně se John přihlásil, že ostrov zná; přistoupil potom ke mně, a přiznám se, že mi nahnal strach. O tom, že jsem v bečce od jablek vyslechl, jak se radili, samozřejmě nevěděl, ale svou surovostí, licoměrností a pánovitostí mě tak děsil, že jsem se zachvěl odporem, když mi sáhl na rameno.

„Hezké je to tady na ostrově,“ řekl, „a hezké to teprve bude, jen co vystoupíš, mládenečku, na břeh. Budeš se koupat a lézt po stromech a honit kozy; s kozami o závod se budeš prohánět po kopcích. Sám jako bych najednou omládl. Na dřevěnou nohu jsem málem zapomněl. Pamatuj, není nad to, být mlád a mít všech deset prstů na nohou. Až se jednou vydáš na výzkumnou výpravu, jen si řekni, starý John ti dá s sebou přesnídávku.“

Plácl mě přátelsky po zádech a odbelhal se dolů.

Kapitán Smollett, zeman a doktor Livesey se zatím bavili na zadní palubě. Toužil jsem povědět jim, co vím, ale nějak nápadně jim skočit do řeči jsem si netroufal. Hledal jsem nějakou vhodnou záminku, a tu mě k sobě zavolal doktor Livesey. Zapomněl si, ten náruživý kuřák, dýmku dole, ať prý mu ji přinesu; přistoupil jsem až k němu, takže nikdo nemohl zaslechnout, co říkám, a hned jsem vyhrkl: „Pane doktore,

vyslechněte mě. Kapitána a zemana odved'te do kajuty a pod nějakou záminkou pak pro mě vzkazte. Mám strašlivou zprávu.“

Doktor se zarazil, ale hned se vzpamatoval.

„Děkuji, Jime,“ řekl nahlas, jako by se mě na něco ptal, „jenom to jsem chtěl vědět.“

Otočil se ke mně zády a přistoupil k ostatním. Chvíli spolu hovořili, žádný sebou sice netrhl, nestoupl hlasem, ba ani nehvízdil, ale že jim doktor Livesey oznámil mou žádost, to mi bylo jasné, vzápětí dal totiž kapitán Jobu Andersenovi rozkaz a mužstvo se na znamení píšťalky sešlo na palubě.

„Něco vám, hoši, povím,“ řekl kapitán Smollett. „Ta pevnina před námi je cíl naší plavby. Pan Trelawney, který je, jak známo, velmi štědrý, se mě na vás přeptával a já jsem mu řekl, že všichni do jednoho jste vzorně konali svou povinnost, jdeme tedy všichni tři, on, já a doktor, do kajuty připít vám na zdraví, vy dostanete grog a připijete zas na zdraví nám. Řeknu vám, co si o tom myslím; je to od něho hezké. Jestli si to myslíte taky, provolejte tomuto pánovi po námořnicku slávu.“

Jak se dalo čekat, ozvalo se volání slávy – rozlehlo se hlučně a srdečně, až jsem se divil, že nám tihle lidé ukládají o život.

Sotva se ztišili, ozval se Dlouhý John: „A ještě sláva kapitánu Smollettovi.“

Také jemu s chutí provolali slávu.

Všichni tři pánové pak odešli do podpalubí a za chvíli přišel vzkaz, že se k nim má do kajuty dostavit Jim.

Seděli u stolu, před sebou láhev šampaňského vína a rozinky; doktor pokuřoval, vlásenku měl na klíně, znamenalo to, jak jsem věděl, že je rozčilen. Okno na zádi zelo dokořán, byla teplá noc a na rýhu táhnoucí se za lodí svítil měsíc.

„Něco máš, Hawkinsi, na srdci,“ řekl zeman. „Tak mluv.“

Stručně jsem jim to pověděl a podrobně vylíčil Silverův rozhovor. Dokud jsem nedomluvil, neskákali mi do řeči, nehýbali se, jenom na mě upírali zrak.

„Sedni si, Jime,“ řekl doktor Livesey.

Posadili mě ke stolu vedle sebe, nalili mi víno, do hrsti mi nasypali rozinky a jeden po druhém mi všichni tři s úklonou připili na zdraví za to, co jsem pro ně tak šťastně a odvážně udělal.

„Vy jste měl, pane kapitáne, pravdu,“ řekl zeman, „a já jsem se mýlil. Uznávám, že jsem osel, a čekám na vaše rozkazy.“

„O nic větší osel než já, prosím,“ bránil se kapitán. „Něco takového se mi ještě nestalo. Když se mužstvo chystá ke vzpouře, vždycky se nějak předem prozradí, a kdo má oči v hlavě, hned si toho všimne a podle toho se zařídí. Jenže na tohle mužstvo jsem nestačil.“

„Dovolte, pane kapitáne,“ řekl doktor, „to Silver. Znameníť chlapík.“

„Znameníť by se prosím vyjímal na šibenici,“ odsekl kapitán. „Mar-né řeči; k ničemu to není. Napadá mě několik věcí, a když pan Trelawney dovolí, chtěl bych je probrat.“

„Vy jste, prosím, kapitán. Vy do toho máte co mluvit,“ řekl velkomy-slně pan Trelawney.

„První věc,“ spustil pan Smollett. „Musíme do toho, couvnout nemů-žeme. Kdybych dal rozkaz k návratu, rázem se vzbouří. Druhá věc, máme čas – aspoň do té doby, než se najde poklad. Třetí věc, někteří matrózi jsou věrní. Dříve nebo později se s nimi stejně utkáme; navrhu-ji, jak se říká, kout železo, dokud je žhavé, a jednoho krásného dne, kdy se toho nejméně nadějí, udeřit. Na vaše služebnictvo, pane Trelawney, se snad můžeme spolehnout.“

„Jako na mě,“ prohlásil zeman.

„Jsou tři,“ počítal kapitán, „s námi celkem sedm, když připočtu tady Hawkinse. A kteří matrózi jsou poctiví?“

„Nejspíš ti Trelawneyovi,“ řekl doktor, „ti, co si sám vybral, než kápl na tady toho Silvera.“

„Ba ne,“ namítl zeman, „můj byl taky Hands.“

„Já sám jsem na Handse spoléhal,“ podotkl kapitán.

„A jsou to samí Angličani, považte!“ vyjekl zeman. „Mám chuť, pane kapitáne, vyhodit loď do povětří.“

„Řeknu vám, pánové, moc se nedá dělat. Nezbyvá nám než přitočit loď a být ve střehu. Víím, je to úmorné. Příjemnější by bylo rovnou ude-

řit. Ale dokud se nedovíme, kdo je s námi, nedá se nic dělat. Přitochit lod' a čekat, až zafoukne – to vám radím.“

„Nejvíc nám může pomoct tady Jim,“ řekl doktor. „Matrózi se před ním nemají na pozoru a on si lecčeho všimne.“

„Mám k tobě, Hawkinsi, bezmeznou důvěru,“ dodal zeman.

Div jsem si nezoufal, jak jsem si připadal bezradný; jenže podivným sběhem okolností se stalo, že záchrana přišla ode mne. Ale zatím, mar-ná sláva, z šestadvacíti, to jsme věděli, můžeme spoléhat na pouhých sedm; jeden z těch sedmi byl chlapec, takže proti devatenácti stálo na naší straně šest dospělých.

DÍL TŘETÍ
MÉ DOBRODRUŽSTVÍ
NA SOUŠI

KAPITOLA XIII

Jak začalo mé dobrodružství na souši

Když jsem pak ráno vyšel na palubu, vypadal ostrov docela jinak. Bríza sice opadla, ale za noc jsme urazili notný kus cesty a v bezvětří jsme teď trčeli asi půl míle na jihovýchod od nízkého východního pobřeží. Ostrov byl z valné části porostlý šedavým lesem. Jen v nížinách se od stejnoměrné šedi odrážely žluté písčité pruhy a v chumáčích i jednotlivě čněly z porostu jakési jehličnaté stromy; celkem měl ostrov jednotvárné a smutné zabarvení. Nad stromovím se jako věže kupily holé skály. Samé pitvorné tvary, zvláště pitvorně vypadal Dalekohled, z celého ostrova nejvyšší, ze všech stran strmějící do výše tří až čtyř set stop a nahoře zkomolený jako nějaký podstavec pro sochu.

Hispaniola se v příboji kymácela, až nabírala do odtokových rour vodu. Ráhna drhla o špalky, kormidlo tlouklo sem a tam a celá loď skřípala, vrzala a třásla se jako nějaká fabrika. Držel jsem se pevně pardun¹³, všechno mi závratně vířilo před očima; při plavbě na moři jsem celkem obstál, ale trčet na místě a koulet se jako láhev jsem nesnesl, působilo mi to nevolnost, zvláště zrána na lačný žaludek.

Z toho to snad bylo – snad také z pohledu na ostrov, s jeho šedými, chmurnými lesy a fantastickými kamennými věžemi a s příbojem přímo před námi pěnícím a burácejícím o příkrý břeh – slunce svítilo a hřálo, ptáci kolem dokola s vřískotem lovili ryby, zdálo by se, že po tak dlouhé plavbě každý rád vystoupí na břeh, ale zatím jsem měl, jak se říká, malou dušičku, a po tomto pohledu se mi Ostrov pokladů nadosmrtně zprotivil.

Dopoledne nás čekala krušná práce, ani větřík nezafoukal, nezbývalo nám než spustit čluny a nějaké tři čtyři míle kolem výběžku odvléci

---

¹³ Parduna – součást pevného lanoví, zadní a postranní lano slouží k výstuze stěžňů a čnělek. *Pozn. red.*

loď úzkým průlivem až za Kostlivčí ostrov. Přihlásil jsem se na jeden člun, neměl jsem tam ovšem co dělat. Bylo parno k zalknutí a námořníci při práci zlostně reptali. Na mém člunu velel Anderson, námořníky neokřikoval, v reptání si nezadal ani s nejhorším z nich.

Zaklnul a řekl: „Však to věčně trvat nebude.“

To je špatné znamení, řekl jsem si; až dosud si vedli ochotně a křepce; jen spatřili ostrov, jako by v nich kázeň povolila.

Dlouhý John se při vjezdu nehnul od kormidelníka a řídil loď. Průliv znal jako své boty; matróz, který měl na starosti olovnici, naměřil sice všude větší hloubku, než bylo na mapě, ale John se tím nedal vyvést z míry.

„Při odlivu je tady ostrý proud,“ řekl, „průliv je hluboký, jako by ho lopatou vybral.“

Zastavili jsme na místě vyznačeném na mapě kotvou, asi tak třetinu míle od obou břehů, z jedné strany jsme měli pevninu, z druhé Kostlivčí ostrov. Na dně byl čirý písek. Spustili jsme kotvu a hned se nad lesy v oblacích vznesli a rozvířskali ptáci; ani ne za minutu se však zase snesli dolů a znovu se rozhostilo ticho.

Kotviště bylo ze všech stran chráněné a skryté v lesích, stromy sahalo až k vodě, břeh byl celkem plochý, jako v nějakém amfiteátru se rýsovaly vzdálené kopce. Do této, lze-li tak říci, stojaté tůně se vlévaly dvě říčky, nebo spíš slatiny; listů na břehu se lesklo přímo jedovatě. Srub s palisádou, nadobro skrytý v lese, nebylo z lodi vidět. Nemít před sebou v kajutě mapu, snadno jsme mohli mít dojem, že od té doby, co se ostrov vynořil z moře, nikdo tu před námi nezakotvil.

Vzduch se nehýbal, nic se neozývalo, jenom půl míle od nás burácel venku na pobřeží příboj o skály. Nad kotvištěm tkvěl zvláštní ztuchlý zápach – pach zetlelého listí a práchnivých kmenů. Všiml jsem si, že doktor krčí nos jako nad zkaženým vejcem.

„O pokladu nic nevím,“ řekl, „ale vlásenku vsadím, že je tady zimnice.“

V člunu se námořníci chovali povážlivě, když pak znovu vystoupili na loď, chovali se přímo výhružně. Povalovali se po palubě a nakvašeně si povídali. Nad každým nepatrným rozkazem se zamračili a provedli ho s nechutí a lajdácky. Zřejmě se nakazili i poctiví námořníci, na celé

lodi se nikdo nenašel, kdo by druhého okřikl. Jako nějaký bouřlivý mrak nám visela nad hlavou vzpoura.

Nebezpečí jsme si byli vědomi nejenom my z kabiny. Dlouhý John chodil od jednoho hloučku k druhému, neúnavně jim dával dobré rady, sotva si mohl vést příkladněji. Byl samá ochota a zdvořilost, na kdekoho se usmíval. Jen se ozval rozkaz, hned stál John opřen o berlu s bodrým: „Ano, prosím!“ A když nebylo co dělat, notoval jednu písničku po druhé, jako by chtěl před námi zastříť nespokojenost druhých.

Z celého zlověstného odpoledne na nás zvláště zlověstně působila tato očividná Johnova starostlivost.

Sešli jsme se v kajutě na poradu.

„Jestli si, pane zeman, troufnu dát ještě nějaký rozkaz, vrhnou se na nás jako sršni. Tak je to, prosím. Dejme tomu, že mi odpovědí hrubě. Já je zakřiknu a oni budou hned tasit; nezakřiknu je, a Silver vytuší, co za tím vězí, a máme prohráno. Spolehnutí je jen na jednoho.“

„Na koho?“ zeptal se zeman.

„Na Silvera, prosím,“ odvětil kapitán, „tak jako mně i jemu jde o to, věc ututlat. Jsou předráždění; mít možnost, vyžene jim předrážděnost z hlavy jako nic, a já navrhuji, abychom mu tu možnost poskytl. Na jedno odpoledne pustme námořníky na břeh. Když odejdou všichni, pak loď uhájíme. Když neodejde žádný, udržíme kajutu a Bůh chraň spravedlivé. Jestli odejdou jen někteří, dejte prosím na má slova. Až je Silver přivede zpátky na loď, budou jak beránci.“

Na tom jsme se ustálili; spolehlivým mužům jsme rozdali nabitě pistole; prozradili jsme to Hunterovi, Joycovi a Redruthovi: netvářili se nijak překvapeně a projevíli kuráž, jaké jsme se u nich ani nenadáli. Kapitán se pak odebral na palubu a oslovil mužstvo.

„Hoši,“ řekl, „odbyli jsme si perný den, nějak nám to dodalo a pokazilo náladu. Projít se po břehu nikomu neuškodí – čluny jsou dosud na hladině; vezměte si ty lehčí, a kdo chcete, vyjeďte si odpoledne na břeh. Hodinu před západem slunce vypálím z děla.“

Ti hlupáci si snad mysleli, že jen vystoupí na břeh, narazí si holeň, jak klopýtnou o poklad; rázem se vytrhli ze zasmušlosti a křikl sláva,

až se to v dálce na kopci rozlehlo a kolem přístaviště znovu s vřiskotem zavířili vyplašení ptáci.

Kapitán byl dost chytrý na to, aby jim nestál v cestě. Mžikem zmizel a výběr námořníků přenechal Silverovi; a jak se mi zdá, dobře udělal. Zůstat déle na palubě, nemohl se už tvářit, jako by nevěděl, oč jde. Věc byla jasná. Kapitánem je Silver a vzpurné mužstvo jde s ním. Ti poctiví – i takoví, jak jsme brzy zjistili, se mezi nimi vyskytují – jsou snad samí hlupáci. Ale spíše je tomu asi tak, že jsou ve vleku štváčů šmahem všichni – někteří víc, někteří méně; ale těch pár zgruntu hodných námořníků mezi nimi se už dál strhnout nedá po dobrém ani po zlém. Něco jiného je lajdačit a trucovat, a něco jiného zas zmocnit se lodi a povraždit hromadu nevinných lidí.

Konečně se výprava seřadila. Šest jich mělo zůstat na lodi, ostatních třináct nastupovalo do člunů, mezi nimi Silver.

A tu jsem dostal potrhlý nápad. Byl to první z těch, co nám nakonec pomohly zachránit život. Když tam Silver ponechává šest mužů, pak my zřejmě nepostačíme dobýt a uhájit loď; ale protože jich tam ponechává jen šest, kajuta se zřejmě prozatím beze mě obejde. Zatoužil jsem podívat se na břeh. Mžikem jsem se přehoupl přes bok lodi, a sotva jsem se v prvním člunu schoulil dopředu k mřížoví, člun odrazil.

Nikdo si mě nevšiml, jenom první veslař utrousil: „To jsi ty, Jime? Nevystřkuj hlavu.“ Zato z druhého člunu něco zahlédl Silver a houkl, jestli jsem to já; od té chvíle jsem začal svého počínu litovat.

Námořníci veslovali jak o závod ke břehu; můj člun měl náskok, byl lehčí a lépe obsazený, a tak druhý člun předehnal; Silver s ostatními byl ještě sto yardů za ním, když jsme se přidí zaklesli mezi pobřežní stromy; chytil jsem se haluze, vyšvihl se po ní ven a skokem jsem byl v houští.

„Jime, Jime!“ slyšel jsem křičet Silvera.

To víte, že jsem si z jeho křiku nic nedělal; jako divý jsem uháněl dopředu, krčil se, prodíral, až jsem nemohl dál.

KAPITOLA XIV

První rána

Plesal jsem radostí nad tím, jak jsem Dlouhému Johnovi upláchl, a se zájmem jsem si prohlížel tu podivnou zemi, v níž jsem se octl.

Prošel jsem slatinu, porostlou vrbami, sítinami a nezvyklými cizokrajnými bahenními stromy, a stanul na kraji širé zvlněné písčiny, táhnoucí se asi na míli daleko. Místy tam rostly borovice a spousta pokroucených stromů, vzrůstem podobných dubům, jenže listí měly bledé jako vrby. Na konci písčiny čněl do výše pitvorně rozsochatý kopec a nápadně se leskl na slunci.

Poprvé jsem zakusil badatelskou radost. Ostrov je neobydlený, své společníky z lodi jsem opustil a před sebou mám jen zvěř a ptactvo. Bloumal jsem pod stromy. Místy kvetly neznámé květiny; místy jsem zahlédl hady, jeden zdvihl ze skalního výstupku hlavu a sykl po mně, znělo to jako roztočená káča. Netušil jsem, jak je ten had zhoubný a že vydává pověstný chřestot.

Došel jsem k táhlému mlází dubových stromů – jak jsem se později dověděl, správně se jmenují svídy neboli cesmíny – vyrážely z písku jako ostružiní, větve měly divně pokroucené a lupení husté jako došky. Od vršku písečného chlumku se mlází svažovalo dolů, rozrůstalo se a bujelo až na pokraj široké rákosiny, kterou ty říčky prosakovaly ke kotvišti. Bažina se na prudkém slunci pařila a skrze opar se mihotal obrys Dalekohledu.

Najednou to v rákosí zapraskalo, s kvákáním vylétla jedna divoká kachna, za ní druhá a brzo se vřískavě a vířivě vznášel nad bažinatou prostorou oblak ptáků. Usoudil jsem, že to asi jdou za mnou po okraji slatiny nějací moji známí z lodi. A skutečně: brzo bylo zřetelně slyšet tlumený lidský hlas; zbystřil jsem sluch, a hlas se ozýval stále zřetelněji a z větší blízkosti.

Ze strachu jsem zalezl pod nejbližší cesmínu a tam jsem přikrčený poslouchal a ani nemukal.

Druhý hlas odpovídal; znovu se ozval první, poznal jsem, že je to hlas Silverův, a dlouho nepřetržitě povídal, jen občas mu do toho vpadl druhý. Podle tónu to byl vážný, chvílemi zlostný rozhovor, ale nezachytil jsem z něho jediné zřetelné slovo.

Oba hovořící pak umlkli, vypadalo to, že usedli; už se ke mně neblížili, i ptáci zmlkali a slétali zpátky do bažiny.

Uvědomil jsem si, že si zbytečně hovím; když už jsem s těmito hrdlořezy z čirého nerozumu vystoupil na břeh, sluší se, abych vyslechl, o čem se radí; pod ochranou nizounkých stromů se musím bezpodmínečně dostat co nejbliž k nim.

Kde oba hovořící jsou, dalo se dost přesně poznat, jednak podle hlasu, jednak podle toho, že se těm vetřelcům dosud vznášelo nad hlavou pár poplašených ptáků.

Po čtyřech jsem se k nim vytrvale a zvolna plazil, nakonec jsem zvedl hlavu a škvírou v listí jsem uviděl zelený dolík vedle močálu, ze všech stran obklopený stromy; stáli tam proti sobě a hovořili Dlouhý John Silver a někdo z našeho mužstva.

Pražilo na ně slunce. Silver odhodil klobouk na zem a obrácen k němu širokým, světlým hladkým obličejem, lesklým od potu, mu důtklivě domlouval.

„Kamaráde,“ říkal, „já jen proto, že jsi mi dražší nad zlato – nad zlato, to mi věř! Kdybych tak na tebe nedržel, myslíš, že bych tě varoval? Je to hotová věc – nic proti tomu nesvedeš, jen proto s tebou mluvím, abych ti zachránil kejhák; jestli se to někdo z těch vzteklíků dozví, co myslíš, Tome, že se mi stane – no pověz, co se mi stane?“

„Silvere,“ ozval se druhý – jak jsem si všiml, byl celý brunátný, sípal jako vrána, hlas se mu tetelil jako napjaté lanoví; „Silvere,“ řekl, „jsi starý a poctivý chlap, aspoň se to o tobě říká; námořníci bývají chudí, ty máš peněz jako máku; a jestli se neklamou, statečnost ti nechybí. Přece mi nenamluviš, že se dáš strhnout od takové sebranky, ty, zrovna ty!

Jako je Pánbůh nade mnou, spíš bych ruku ztratil. Jestli se zpronevěřím svým povinnostem –“

Řeč mu přetrhl náhlý řev. Jednoho poctivce jsem zrovna našel – a hle, zároveň se hlásil druhý. Najednou se opodál z bažiny rozlehl hněvivý výkřik, pak další a po něm vzápětí strašlivé zachroptění, jež se stoná-sobnou ozvěnou odrazilo od skal Dalekohledu; znovu se s hojným třepotáním křídel vzneslo z bažiny hejno ptáků, až zastřelo oblohu. Znovu zavládlo ticho, jenom šum snášejícího se ptactva a ropot vzdáleného příboje rušily malátný odpolední klid, ale ten smrtelný jek mi ještě dlouho zněl v uších.

Tom sebou škulbl jako bodnutý ostruhou, Silver však nehnul brvou. Zlehka podepřen o berlu nehýbal se z místa a jako had, když se chystá vymrštit, číhal na svého druha.

„Johne!“ řekl matróz a napřáhl k němu ruku.

„Ruce pryč!“ křikl Silver a s akrobatickou mrštností i přesností o yard uskočil.

„Tak tedy ruce pryč, Johne Silvere, jak je libo,“ řekl druhý. „To máš tak špatné svědomí, že se mě bojíš? Ale proboha mi pověz, co to bylo?“

„To?“ pouсмál se lišácky Silver; oči v širokém obličejí se mu zúžily v štěrbinu, ale přitom se třpytily jako sklíčka: „To? Nejspíš Alan.“

Chudák Tom vzplanul jako pravý hrdina.

„Alan!“ vykřikl. „Bůh buď jeho matrózské duši milostiv! Ty, Johne Silvere, jsi mi byl dlouho kamarádem, ale teď už mým kamarádem nejsi. Ať třeba bídne zhynu při konání povinností. Zabil jsi Alana, vid'! Jestli můžeš, zabij mě taky. Jenže já se ti nedám.“

Po těch slovech se neohroženě otočil ke kuchaři zády a vykročil k pobřeží. Ale daleko nedošel. John křikl, chytil se za haluz, vyškulbl z podpaždí berlu a jako nějakým hrubým oštěpem se jí rozmáchl. Berla zasáhla chudáka Toma úžasně prudce a hrotem mu vjela doprostřed zad mezi lopatky. Rozhodil rukama, vyjekl a padl k zemi.

Snad utrpěl těžké, snad lehké zranění, těžko říci. Podle zapraskání soudě měl zlomený vaz. Stejně neměl čas vzpamatovat se. Ač o jedné noze a bez berly, Silver k němu vzápětí s opičí mrštností doskákal

a dvakrát do něho, bezvládného, vrazil nůž až po střenku. Až do mé skryše bylo slyšet, jak při těch ranách funí.

Co to je omdlít, vlastně nevím, jen tolik vím, že chvíli se všechno přede mnou rozplývalo ve vířivém oparu; před očima se mi dokola točili a převraceli Silver a ptáci a vrchol Dalekohledu, do uší mi vyzváněly všelijaké zvony a zdálky do toho hulákaly hlasy

Když jsem přišel k sobě, netvor už zase stál, berlu pod paží a klobouk na hlavě. Tom ležel nehybně před ním na trávniku; vrah si ho vůbec nevšímal, zkrvavený nůž si otíral o trs trávy. Jinak bylo všechno při starém, slunce dál necitelně svítilo na parnatou slatinu a vysoké horské štíty, ani se mi věřit nechtělo, že je to chvíle, co byla přímo přede mnou spáchána vražda a surově utracen lidský život.

John sáhl do kapsy, vytáhl píšťalku a v různých tónech na ni zahvízdal, až se to v tom parnu neslo do dálky. Co je to za signál, to jsem ovšem nevěděl, ale nahnal mi strach. Přijdou další námořníci. Třeba mě vypátrají. Dva poctivce už skolili; co když po Tomovi a Alanovi přijdu na řadu já?

Hleděl jsem odtamtud zmizet a co nejrychleji a nejtíšeji jsem se plazil k řidšímu lesu. Zaslechl jsem, jak na sebe starý bukanýr a jeho druhové halekají, a ten hrozivý pokřik mi propůjčil křídla. Vylezl jsem z houští a rozběhl se ze všech sil, bylo mi jedno, kam běžím, jen když uniknu vrhům; běžel jsem a strach na mě stále víc doléhal, až jsem z toho třeštil.

Jsem nadobro ztracený. Copak si po výstřelu z děla troufnu slézt k člunům mezi ty zloduchy, dosud čpějící zločinem! Jak mě některý z nich uvidí, zakroučí mi krk jako sluce. Už to, že jsem se od nich vzdálil, jim bude důkazem, že z nich mám strach a že naneštěstí o všem vím. Je po všem. Sbohem, *Hispaniolo*, sbohem, zemane, doktore i kapitáne! Buď zahynu hlady, nebo zahynu rukou vzbouřenců.

Jak už jsem řekl, stále jsem běžel, až jsem maně doběhl k úpatí chlumku se dvěma vršky a octl se v končinách, kde rostly cesmíny dál od sebe a uspořádáním i vzhledem připomínaly spíš pěstěný les. Mezi nimi rostlo pár borovic, některé měřily padesát, některé skoro sedmdesát stop. Také vzduch tam byl svěžejší než dole u slatiny.

Náhlým leknutím jsem se zarazil, až se mi rozbušilo srdce.

KAPITOLA XV

Ostrovan

Na úbočí strmého a kamenitého kopce se uvolnila suť a s řinkotem a poskakováním se mezi stromy sypala dolů. Maně jsem pohlédl tím směrem a uviděl jsem, jak něco hbitě uskočilo za kmen borovice. Jestli je to medvěd, člověk nebo opičák, to jsem nerozeznal. Věděl jsem jen, že je snědý a střapatý. Tak jsem se toho strašidla lekl, že jsem zůstal stát.

Jsem z obou stran zaskočen, napadlo mě; za mnou jsou vrazi, vpředu číhá nějaké záhadné stvoření. Nebezpečí, které znám, se mi zdálo lepší než to, které neznám. Proti lesnímu zjevení ani Silver nevypadal tak strašně. Otočil jsem se tedy na patě, stále jsem se ohlížel a couval jsem za sebe zpátky k člunům.

Netvor se znova vynořil a oklikou mi nadbíhal. Byl jsem samozřejmě utrmácen, ale být třeba svěží jako zrána, marně bych s takovým rychlým sokem závodil. Jako srnec se míhal od kmene ke kmeni, běžel po dvou nohou, ale téměř vodorovně nachýlený dopředu, jak jsem dosud žádného člověka běžet neviděl. Že je to člověk, o tom nebylo pochyb.

Vzpomněl jsem si na vyprávění o kanibalech. Málem jsem křikl o pomoc. Že je to člověk, třeba divoký, mě přece jen trochu uklidnilo, a tím víc jsem zatrnul strachy před Silverem. Zůstal jsem stát a přemýšlel, jak se z toho dostat. Při tom rozvažování mi blesklo hlavou, že mám u sebe pistoli. Z vědomí, že nejsem bezbranný, mi znovu v srdci vzplála odva- ha: otočil jsem se tedy a rázně vykročil naproti ostrovanovi.

Schovával se za kamenem, ale podle všeho mě bystře sledoval. Jen jsem k němu namířil, hned se zas vynořil a udělal krok, že mi půjde naproti. Zaváhal, couvl, znovu poskočil, a nakonec, což mě nemálo udivilo a zmátlo, padl na kolena a úpěnlivě ke mně vztáhl ruce.

Znovu jsem zůstal stát.

„Kdopak jste?“ zeptal jsem se.

„Ben Gunn,“ odpověděl drsně a chraplavě, jako když v rezavém zámku zaskřípá klíč. „Jsem nešťastný Ben Gunn, ano, Ben Gunn; tři léta jsem s žádným křesťanem nemluvil.“

Viděl jsem, že je běloch jako já a že má příjemné rysy. Pleť měl osmahlou od slunce, i rty měl speklé; od snědé tváře se mu nápadně odrážely modré oči. Byl samý hadr, takového otrhance jsem jakživ neviděl, ba ani si představit nedovedl. Měl na sobě cáry starých plachet a voskovaného plátna; fantasticky slátané odění mu udržovaly pohromadě všelijaké roztodivné sponky, mosazné knoflíky, proutky a smyčky z námořnických plunder. Kolem boků měl starý řemen s mosaznou přezkou, byl to jediný pořádný kus jeho obleku.

„Tři léta!“ zvolal jsem. „To jste ztroskotal?“

„Ba ne, kamaráde,“ řekl, „vysadili mě na břeh.“

To slovo jsem už slyšel, znamená, jak jsem věděl, strašlivý trest, obvyklý u bukanýrů, že totiž vysadí provinilce někde na daleký a pustý ostrov a dají mu trochu prachu a kulek.

„Před třemi lety mě vysadili na břeh,“ hovořil dále, „a od té doby se živím kozami, bobulemi a ústřicemi. Všude se člověk nějak protluče, říkám. A přece jen, kamaráde, z hloubi srdce toužím po křesťanském jídle. Nemáš náhodou u sebe kousek sýra? Že ne? Kolikrát se mi v noci zdá o sýru – hlavně opékaném – probudím se, a kde nic tu nic.“

„Jestli se dostanu zpátky na loď,“ ujistil jsem ho, „dostanete sýra, co hrdlo ráčí.“

Za řeči mi ohmatával kazajku, hladil mě po ruce, prohlížel mi boty a při každé pomlce se radoval jako dítě, že má před sebou tvora jako on. Ale nad tím, co jsem mu řekl, zbystřil zrak a lišácky zamžoural.

„Jestli se dostaneš zpátky na loď, říkáš?“ opakoval po mně. „A kdo pak ti brání?“

„Vy ne, to vím,“ odvětil jsem.

„To máš pravdu,“ zvolal. „A jak – jakpak ti, kamaráde, říkají?“

„Jim.“

„Jim, Jim,“ opakoval s očividnou radostí. „Já jsem, Jime, žil bohapustě, hanba by ti bylo poslouchat to. Když se tak na mě díváš, jestlipak bys věřil, že jsem měl zbožnou matku?“ zeptal se mě.

„Ani moc ne,“ odpověděl jsem.

„Vidíš,“ řekl, „a jak zbožnou. Byl jsem ti způsobný, zbožný chlapec a katechismus jsem odříkával, jako když bičem mrská. Takhle jsem to, Jime, dopracoval, a začalo to tím, že jsem si hrál na posvátných hrobech s kamínky. Tak to začalo, a potom to šlo se mnou z kopce; co se do mě má zbožná matka namluvila, kolikrát mi to všechno prorokovala! Sama Prozřetelnost mě sem přivedla. Teprve tady na pustém ostrově se mi to rozleželo v hlavě, jsem zase zbožný, jak jsem býval. Rumu si ani nelíznu, nejvýš tak náprstek pro štěstí, až se k němu ovšem dostanu. Zařekl jsem se, že budu dělat dobrotu, a vím, jak na to, Jime,“ ohlédl se, ztlumil hlas a zašeptal, „já jsem ti bohatý.“

Napadlo mě, že se chudák v té samotě pomátl na rozumu, a snad jsem to dal na sobě znát; opakoval totiž důrazně:

„Jáčku, bohatý, bohatý! A něco ti, Jime, povím: ty budeš taky bohatý. Budeš ještě děkovat osudu, že jsi na mě narazil první.“

A tu se starostlivě zachmuřil, sevřel mi pevněji ruku a pohrozil mi prstem: „Pověz mi, Jime, pravdu: není to snad Flintova loď?“ zeptal se mě.

Dostal jsem šťastné vnuknutí. Vytušil jsem v něm spojence a rovnou jsem mu odpověděl.

„Flintova loď to není, Flint je nebožtík; ale když chcete, povím vám pravdu – je na ní pár Flintových námořníků. Tím hůř pro nás.“

„Snad ne taky nějaký chlap – s jednou – nohou?“ vyjekl.

„Silver?“ zeptal jsem se.

„Ano, Silver!“ řekl, „tak se jmenuje.“

„Je to kuchař a zároveň štváč.“

Pořád mi svíral zápěstí a po těchto slovech mi je div nevykloubil. „Jestli tě posílá Dlouhý John,“ řekl, „je po mně veta, to vím. Ale co myslíš, že bude s tebou?“

Místo odpovědi jsem mu bez rozmyšlení vyprávěl o naší plavbě a nyníjším zoufalém postavení. Napjatě mě poslouchal, a když jsem domluvil, pohladil mě po hlavě.

„Jsi hodný chlapec, Jime,“ řekl. „Jste v pasti, vid'. Jen se spolehněte na Bena Gunna – Ben Gunn ví, jak na to. Jak sám říkáš, jste v pasti. Když vám pomůžu, co myslíš, zachová se zeman štedře?“

Řekl jsem, že zeman je štedrost sama.

„Víš,“ bránil se Ben Gunn, „ne aby ze mě udělal vrátného, navlékl mě do livreje a podobně, o to mu, Jime, nestojím. Takhle to myslím, dal by si říct a věnoval mi z toho, co mi stejně patří, nějakých tisíc liber?“

„To jistě,“ řekl jsem. „Každý námořník měl dostat svůj díl.“

„A svezl by mě domů?“ zatvářil se lišácky.

„Zeman je přece slušný pán,“ horlil jsem. „Až se ostatně zbavíme těch druhých, budeme vás na lodi potřebovat, abychom se dostali šťastně domů.“

„To budete,“ řekl. Zřejmě se mu ulevilo.

„Něco ti povím,“ hovořil dále. Jen tohle, a nic víc. Byl jsem na Flintově lodi, když zahrabával poklad, on a ještě šest jiných – šest statných matrózů. Pobyli na ostrově skoro týden, my jsme zatím na mílém *Mroži* křižovali poblíž. Jednoho krásného dne se ozval signál a na lodičce k nám připlul Flint, úplně sám, hlavu ovinutou modrým šátkem. Zrovna vycházelo slunce, vypadal tam pod přídí bledý jak smrtka. Jen považ, on přijel, a těch šest bylo pod drnem. Jak to dokázal, to nikdo z nás neuhodl. Nejspíš samá rvačka, řež, vražda – on jediný proti šesti. Kormidelníkem byl Billy Bones, podnálovník Dlouhý John; zeptali se ho, kde je poklad, a on jim odsekl: Jestli chcete, jděte na ostrov a zůstaňte si tam; loď, u všech hromů, odpluje za další kořistí! Tak to řekl.

Před třemi lety jsem plul na jiné lodi, a tu jsme zahlédli tenhle ostrov. „Hoši,“ řekl jsem, „je tady Flintův poklad, vystupme na břeh a najděme si ho.“ Kapitánovi to nešlo pod nos, ale moji kamarádi jinak nedali a vystoupili. Dvanáct dní ho hledali a každý den mi víc spílali, až jednoho

krásného dne se všichni sebrali a odešli na loď. A ty, Benjamine Gunne, řekli mi, 'tady máš pušku, lopatu a krumpáč. Zůstaň si tady a hledej Flintův poklad sám.'

Jsem tady, Jime, tři léta, a za tu dobu jsem jedinkrát nevzal křesťanskou stravu do úst. Podívej se na mě, jen se na mě podívej. Vypadám na matróza? Říkáš, že ne. Taky že nevypadám, jářku."

Zamžoural a silně mě štípl.

„Zopakuj to, Jime, svému zemanovi,“ hovořil dále. „Taky že nevypadá – tak to doslova řekl. Ať je den nebo noc, ať je jasno nebo prší, tři léta je z něho ostrovan, někdy (pověz) si vzpomene na modlitbu, někdy zas (pověz) na svou staříčkou matku, jestli je ještě naživu; ale většinou (pověz) – většinou se Gunn zabývá něčím jiným. A takhle ho štípní jako já.“

Znovu mě nadmíru štípl, důvěrně štípl.

„A potom ještě tohle,“ hovořil dále, „Gunn (pověz mu) je správný chlap, dá o moc víc – o moc víc, pamatuj si – na člověka dobrého rodu než na ty dobrodruhy, k nimž sám kdysi patřil.“

„Nerozumím vám ani slovo,“ řekl jsem. „Stejně na tom nezáleží; jak se mám dostat na loď?“

„V tom je háček, bodejť,“ řekl. „Mám loďku, vlastníma rukama jsem ji vyrobil. Tamhle pod Bílou skálou ji schovávám. V nejhorším případě to s ní můžeme po setmění zkusit. Ha!“ vyjel „co to?“

Do západu slunce sice zbývaly ještě skoro dvě hodiny, ale vtom zahřmělo dělo, až se všechny ozvěny na ostrově ozvaly a rozštěkaly.

„Dali se do boje!“ vykřikl jsem. „Pojďte za mnou.“

Zapomněl jsem nadobro na strach a rozběhl se ke kotvišti; ostrovan oděný do kozlích koží klusal lehce a křepce po mém boku.

„Vlevo, vlevo,“ pobízel mě, „drž se, kamaráde Jime, vlevo! Pod stromy! Tamhle jsem zabil první kozu. Ted' už sem žádná nechodí, rozběhly se po kopcích, mají z Benjamina Gunna strach. Tamhle je krchov –“ to myslel hřbitov. „Vidíš ty rovy? Občas sem zajdu a pomodlím se, když se mi zdá, že by mohla být neděle. Kostel to zrovna není, ale slavnostní je

dost; Ben Gunn je na tom vůbec špatně – jak sám říkáš, nemá kaplana, bibli ani vlajku.“

Běžel jsem a on stále tlachal, na odpověď nečekal a také ji nedostal.

Až za dlouhou chvíli po výstřelu z děla se ozvala salva z pušek.

Znovu se rozhostilo ticho, a tu jsem ani ne čtvrt míle před sebou viděl, jak nad lesem vlaje britská vlajka.

DÍL ČTVRTÝ
PALISÁDA

KAPITOLA XVI

Dále vypravuje doktor: Jak odešli z lodi

Bylo kolem půl druhé – po námořnicku se říká třetí zvonění – když oba čluny odjely od *Hispanioly* ke břehu. Kapitán, zeman a já jsme rokovali v kajutě. Při sebeslabším vánku těch šest vzbouřenců, co zbyli s námi na lodi, klidně přemůžeme, povolíme lano a odplujeme na moře. Jenže nefoukal vítr; a aby naše bezradnost byla úplná, přišel nám Hunter oznámit, že do jednoho člunu vklouzl Jim Hawkins a odplul s ostatními.

Pochybovat o Jimu Hawkinsovi nás ani nenapadlo; jenom jsme trnuli, aby se mu něco nestalo. Vzhledem k tomu, v jakém rozpoložení je mužstvo, nedoufali jsme, že se s mládencečkem ještě shledáme. Vyběhli jsme na palubu. Ve spárách se škvařil dehet; bylo mi nanic z toho ohavného puchu; hnusné kotviště přímo čpělo zimnicí a úplavicí. Pod plachtou na přídi sedělo a brumlalo těch šest ničemů; u samého ústí řeky bylo na břehu vidět upevněné čluny, v každém seděl námořník. Jeden si hvízdal „Lilibullero.“

Čekání bylo nesnesitelné, a tak jsme rozhodli, že spolu s Hunterem odjedu v jole¹⁴ na břeh a opatřím nějaké zprávy. Čluny zabočily vpravo; já jsem se s Hunterem pustil rovnou vpřed tím směrem, kde měla být podle mapy palisáda. Oba strážci člunu se poplašili, kde se tam bereme; „Lilibullero“ zmlklo, bylo vidět, jak se radí, co počít. Stačilo říci to Silverovi, a všechno dopadlo jinak; jenže oni usoudili, že lepší bude podle rozkazu sedět klidně dál a pískat „Lilibullero“.

Z břehu vybíhal mírný záhyb, zakormidloval jsem tam, aby nás oddělil od člunů; schovali jsme se jim, ještě než jsme přistáli. Vyskočil jsem z joly, a pokud to šlo, pospíchal jsem vpřed; na ochlazení jsem si pod klobouk prostřel velký hedvábný šátek a v rukou jsem pro každý případ třímal nabitě pistole.

---

¹⁴ Jola – otevřený sportovní člun s plachtami. *Pozn. red.*

Ušel jsem necelých sto yardů a narazil na palisádu.

Takhle to tam vypadalo: Nahoře na chlumku prýštil čistý pramen, pramen tam na vršku obestavěli důkladným srubem, do něhož se podle potřeby vešlo čtyřicet mužů; ze dvou stran byly ve zdích proraženy střílny. Prostor kolem srubu vymýtili a obehnali šestistopou palisádou bez vchodu i branky, tak důkladnou, že se bez velkého úsilí nedala povalit, a přitom tak řídkou, že se obléhatelé za ní nemohli ukrýt. Ve srubu byli proti nim ve výhodě, z bezpečného úkrytu je mohli postřílet jako koroptve. Stačilo být na stráži a mít zásobu jídla; když se nedají překvapit, uhájí srub třeba proti celému pluku.

Zvláště se mi zamlouval pramen. V kajutě na *Hispaniole* je nám sice dobře, zbraní a střeliva a znamenitého vína máme nazbyt, ale na něco jsme zapomněli – chybí nám voda. Jak jsem tak o tom přemýšlel, rozlehl se po ostrově něčí smrtelný výkřik. Násilná smrt mi nebyla neznámá – sloužil jsem ve vojsku Jeho královské Výsosti vévody Cumberlandského a u Fontenoy jsem utrpěl zranění, ale přece jen mi pulz vynechal. „Jim Hawkins je nebožtík,“ napadlo mě.

Ne nadarmo jsem si odsloužil vojnu, a to jako doktor. Na zbytečné okolky není v našem řemesle čas. Bez meškání jsem se vrátil na břeh a vzápětí skočil do joly.

Hunter naštěstí dobře vesloval. Jen to fičelo, za chvílku jsme přirazili a hned jsem vystoupil na škuner.

Všichni byli zdrceni, a jak by ne. Zeman seděl bledý jako stěna a vyčítal si, dobrák, do čeho nás to přivedl, a o nic líp nevypadal ani jeden z těch šesti matrózů.

Kapitán Smollett po něm kývl hlavou a řekl: „Tamhleten si na to ještě nezvykl. Po tom výkřiku málem, pane doktore, omdlel. Stačí zarejdrovat kormidlem, a je náš.“

Vyložil jsem kapitánovi svůj záměr a společně jsme se pak dohodli, jak ho provedeme.

Do chodby mezi kajutou a zadním půlpalubím jsme postavili starého Redrutha a dali mu pár nabitých pušek a na ochranu ještě žíněnkou. Hunter odvesloval pod sklopec na zádi a hned jsme s Joycem do joly

nakládali plechovky s prachem, pušky, pytle sucharů, vepřové, soudek koňaku a mou vzácnou lékárníčku.

Zeman s kapitánem zůstali na můstku a kapitán houkl na kormidelníka, nejvyššího matróza na lodi.

„Pane Handsi,“ řekl, „jsme dva, každý má dvě pistole. Jestli některý z vás šesti dá výstražný signál, je synem smrti.“

Zůstali celí zaražení, chvílku se radili a potom se jeden za druhým po středních schůdkách svezli dolů, nejspíš mysleli, že nás zaskočí. Ale jak uviděli, že na ně v spojovací chodbě číhá Redruth, trousili se zpátky; jeden vystrčil hlavu na můstek.

„Slez dolů, pse,“ křikl kapitán.

Hned hlavu stáhl, chvíli nebylo po těch šesti námořnických strašpytlích ani slechu.

Zatím jsme do joly všelicos halabala naházeli a zatížili ji, pokud to jen šlo. Spolu s Joycem jsme vylezli sklopцем a ze všech sil znova veslovali ke břehu.

Nad touto druhou výpravou pobřežní hlídači nějak zneklidněli. „Lillibullero“ znova zmlklo a v tu chvíli, než nám zmizeli za výběžkem, se jeden z nich vymrštil na břeh a zmizel. Měl jsem chuť pozměnit svůj záměr a čluny zničit, ale bál jsem se, že je Silver s ostatními nablízku a zbytečnou odvahou že nakonec všechno zkazím.

Přistáli jsme na dřívějším místě a jali se dopravovat zásoby do srubu. Při této první cestě ve třech jsme toho hodně přivezli a celý náklad jsme naházeli za palisády. Na strážci jsme tam nechali Joyce – pravda, byl jen jeden, ale měl půl tuctu pušek, Hunter a já jsme se pak vrátili k jole a vytáhli další zásoby. Tak to šlo bez oddechu, až jsme složili celý náklad: sluhové zůstali hlídat srub a já jsem usilovně hnal jolu zpátky k *Hispaniole*.

Že jsme si troufli naložit jolu ještě jednou, nebylo tak riskantní, jak by se zdálo. Počtem jsou na tom sice líp oni, ale my zas máme zbraně. Pušku tam na ostrově nemá žádný námořník, a než se k nám přiblíží na dostřel pistole, dávno jich skosíme nejméně tucet.

Zeman na mě čekal u okna na zádi, malomyslnost už ho přešla. Popadl záchytku, přivázal ji a o překot jsme začali jolu nakládat. Naložili jsme vepřové, prach, suchary a pro mě, Redrutha a kapitána po pušce a tesáku. Ostatní zbraně a prach jsme hodili přes palubu, bylo tam dva a půl stěvice hluboko, když zasvitlo slunko, bylo na čistém písčitém dně vidět ocel, jak se tam dole leskne.

Začínal odliv a loď se zmítala na kotvě. Od obou člunů k nám doléhal tlumený pokřik; o Joyce a Redrutha jsme neměli starost, ti byli kus na východ, ale byla to výstraha pro nás, abychom zmizeli.

Redruth ustoupil z chodby a skočil do joly, potom strčil jolu k vyduťině na zádi, aby to měl kapitán Smollett pohodlnější.

„Mužstvo,“ řekl, „slyšíte mě?“

Na přídi se nikdo neozval.

„K tobě, Abrahame Grayi – k tobě mluvím.“

Nikdo neodpovídal.

„Grayi,“ promluvil Smollett silněji, „odcházím z lodi a poručím vám, abyste šel za svým kapitánem. Vím, že jste v jádře hodný člověk; dokonce si myslím, že žádný z vás není tak špatný, jak se dělá. Mám v ruce hodinky; dávám vám třicet vteřin, abyste přišel za mnou.“

Rozhostilo se ticho.

„No tak, přítelíčku,“ domlouval kapitán, „kde tak dlouho kotvíte? Každou vteřinou dávám v sázku vlastní život a život těchto hodných pánů.“

Najednou bylo slyšet strkanici a rány, a Abraham Gray, líc rozseknutou nožem, tryskem přiběhl ke kapitánu jako pes, když se na něj pískne.

„Jdu s vámi, pane kapitáne,“ řekl.

Vzápětí skočil i s kapitánem k nám do joly, hned jsme odrazili a ozlomvaz ujížděli pryč.

Z lodi jsme se dostali, ale do srubu na ostrově bylo ještě daleko.

KAPITOLA XVII

Dále vypravuje doktor: Jola na poslední cestě

Tato pátá výprava byla jinačí než předcházející. Předně jsme lodičku notně přetížili. Pět dospělých mužů, z nichž tři – Trelawney, Redruth a kapitán – měřili přes šest stop, na takovou váhu nebyla stavěna. K tomu připočteme prach, vepřové a pytle sucharů. Brlení¹⁵ bylo až u hladiny. Několikrát jsme nabrali, a než jsme ujeli sto yardů, měl jsem promáčené kalhoty i šosy.

Na kapitánův pokyn jsme náklad přeložili a tím jsme jolu trochu vyrovnali. Ale i tak jsme se báli dýchat. Zátokou se hnal prudký zčeřený proud k západu a průlivem, kterým jsme tam ráno vepluli, potom k jihu a dál na moře. I to čeření naší přetíženou loďku ohrožovalo; ale co horšího, strhávalo nás to od správného směru a od našeho přístaviště za výběžkem. Když poplujeme po proudu, přistaneme vedle obou člunů a piráti tam budou co nevidět.

„Ne a ne udržet loďku ve směru palisády, pane kapitáne,“ řekl jsem. Byl jsem u kormidla, on a Redruth, oba odpočatí, veslovali. „Odliv ji strhuje. Nemohli byste zabírat silněji?“

„To bychom nabrali pořádně vody,“ řekl kapitán. „Vydržte to, prosím, pane doktore – vydržte to, ono se to poddá.“

Zkusil jsem to a zjistil jsem, že nás odliv požene stále na západ, když příd' nestočím na východ, to znamená kolmo na směr, kterým máme plout. „Takhle se na břeh vůbec nedostaneme,“ řekl jsem.

„Když to nejde plout jiným směrem, musíme, pane doktore, ten směr dodržet,“ odsekl kapitán. „Musíme čelit proudu,“ dodal, „jakmile se octneme v závětrří od přístaviště, pak přistaneme bůhvíkdě a třeba

---

¹⁵ Zábředlí, ohrazení. Pozn. red.

se na nás oba čluny oboří; ostatně když poplujeme stále tímto směrem, proud zeslábne a nějak tam po břehu dolavírujeme.“

„Proud už prosím slábne,“ ozval se matróz Gray, seděl vpředu, „povolte trochu kormidlo.“

„Děkuji, kamaráde,“ řekl jsem, jako by se nic nestalo; mlčky jsme se dohodli, že s ním budeme jednat jako s našincem.

A tu se zas ozval kapitán, tentokrát, jak se mi zdálo, trochu změněným hlasem.

„Dělo!“ řekl.

„Taky jsem na ně myslel,“ řekl jsem; domníval jsem se totiž, že myslí na bombardování srubu. „Na břeh dělo nedopraví, a i kdyby, tak je nedotáhnou přes les.“

„Tak se, pane doktore, ohlédněte,“ usadil mě kapitán.

Devítiliberní dělo jsme nadobro pustili z hlavy; a najednou, ta hrůza, z něho těch pět darebáků pilně stahovalo kabát, jak se říkalo tlustému voskovanému povlaku, kterým bylo po cestě přikryto. Ale nejen to, zároveň mi blesklo hlavou, že jsme na palubě zapomněli kule a prach a jediným máchnutím sekery že se jich ti zloduchové zmocní.

„Israel býval Flintovým dělostřelcem,“ zasípal Gray.

Všemu navzdory jsme namířili přídí k přístavišti. Z proudu jsme se už vymanili a i při tom chtěj nechtěj pomalém veslování jsme kormidlovali rovnou k cíli. Horší bylo, že místo zádí jsme se přitom obraceli k *Hispaniole* bokem, takže se do nás mohli strefovat jako do stodoly.

Slyšel jsem a viděl, jak ten zchlastaný ničema, Israel Hands, žuchá plnou koulí na palubu.

„Kdo je tu nejlepší střelec?“ zeptal se kapitán.

„Rozhodně pan Trelawney,“ řekl jsem.

„Pane Trelawney, vzal byste si, prosím, jednoho z nich na mušku? Pokud možno Handse,“ řekl kapitán.

Trelawney zůstal chladný jako ocel. Prohlédl si prach na pánvičce.

„Opatrně, prosím, s tou flintou,“ varoval kapitán, „nebo nabereme do joly vodu. Až namíří, hleďte ji všichni vyrovnat.“

Zeman zalíčil, veslování přestalo, a všichni jsme se nahnuli na jednu stranu, abychom loďku vyvážili. Dopadlo to dobře, nenabrali jsme ani kapku.

Dělo už zatím otočili na obrtlíku, u hlavně stál s nabíjákem Hands, a tak byl nejmíc na ráně. Ale měli jsme smůlu; jak Trelawney vypálil, Hands se shýbl, kulka mu hvízdla nad hlavou a padl jeden ze čtyř ostatních.

Výkřik po něm opakovali nejen jeho druhové na lodi, ale také mnozí jiní z břehu; zabloudil jsem tam pohledem a uviděl ostatní piráty, jak se vynořují z lesa a o překot se hrnou do člunů.

„Jedou sem čluny, pane kapitáne,“ řekl jsem.

„Tak kupředu,“ křikl kapitán. „Ať třeba naberem do joly vodu, to je jedno. Jestli se nedostanem na břeh, je po nás veta.“

„Obsazují, pane kapitáne, jenom jeden člun,“ dodal jsem, „matrózi z druhého člunu jdou zřejmě po břehu, chtějí nás zaskočit.“

„Ti se proběhnou, pane doktore,“ řekl kapitán. „To víte, námořník na suchu! Těch se nebojím, bojím se dělové koule. Hotové cvrnkání do důlku! Každá rána se do nás trefí. Až uvidíte, pane zeman, doutnák, tak nám povězte, a zaveslujem zpátky.“

Na to, jak byla jola přetížena, jsme urazili notný kus cesty, ani jsme přitom moc nenabrali. Už už jsme dojížděli, stačí třicetkrát až čtyřicetkrát zabrat a dostaneme se ke břehu; za odlivu se pod hustými stromy objevil úzký písečný pruh. Člun nás už neohrožoval, zakryl nám ho výběžek. Odliv, který nás předtím nelítostně zdržel, nám to teď vynahrazoval a zdržoval naše pronásledovatele. Jediným nebezpečím bylo pro nás dělo.

„Když dovolíte, zůstal bych stát a vzal si na mušku ještě jednoho,“ řekl kapitán.

Jenže oni se zřejmě ničím nedali od výstřelu odradit. Po padlém kamarádovi se ani neohlédli, nebyl ostatně mrtev, viděl jsem ho, jak se těžce plazí pryč.

„Pozor!“ křikl zeman.

„Zpátky!“ jakoby ozvěnou křikl kapitán. Spolu s Redruthem prudce zarazil vesla, až se jola zádí ponořila. V téže chvíli bouchl výstřel z děla. Byl to ten první, který Jim zaslechl, zemanův výstřel k němu nedolehl. Kudy koule letěla, nikdo z nás přesně nevěděl, nejspíš nám přeletěla nad hlavou a ten poryv vzduchu přispěl k naší pohromě.

Jisté je, že člun zlehka klesl zádí tři stopy pod vodu. Kapitán a já jsme zůstali stát přímo proti sobě. Ostatní tři se vymáchali, vylezli z vody celí zmáčení.

Celkem se nám nic nestalo, nikdo nepřišel o život a šťastně jsme se dobrodili na břeh. Ale celý náklad klesl na dno, a nejhorší bylo, že z pěti pušek se daly použít jen dvě. Já jsem měl pušku ležet na kolenou, maně jsem ji popadl a zdvihl nad hlavu. Kapitán ji měl zavěšenou na bandalíru přes rameno a z opatrnosti kohoutkem nahoru. Ostatní tři se s jolou potopily ke dnu.

Ke všemu ještě bylo z pobřežního lesa slyšet, jak se k nám blíží hlasy. Hrozilo nebezpečí, že nás téměř bezbranné odříznou od palisády, a také jsme trnuli, jestli se Hunter a Joyce duchapřítomně a ukázněně postaví na odpor pŭluctu útočníků. O Hunterovi jsme věděli, že je neohrožený; Joycem jsme si nebyli jisti – lokaj je to příjemný a úslužný, šaty kartáčovat umí, ale na boj si moc nepotrpí.

To všechno nám táhlo hlavou, jak jsme se spěšně brodili na břeh; nešťastnou jolu a větší část prachu i zásob jsme ponechali jejich osudu.

KAPITOLA XVIII

Dále vypravuje doktor: Jak skončil první den boje

Ze všech sil jsme pospíchali pruhem lesa, táhnoucím se mezi námi a palisádou; krok za krokem se hlasy bukanýrů rozléhaly z větší blízkosti. Běželi, bylo už slyšet jejich kroky a praskot větviček, jak se prodírají houštím.

Viděl jsem, že jde do tuhého, a prohlédl jsem pánvičku.

„Pane kapitáne,“ řekl jsem, „Trelawney je znamenitý střelec. Dejte mu svou pušku; ta jeho není k ničemu.“

Vyměnili si pušky a Trelawney, od počátku půtky pořád stejně zamklý a chladný, chvíli postál, než zjistil, že je všechno jaksepatří. Všiml jsem si, že Gray nemá zbraň, odevzdal jsem mu tedy svůj tesák. Plivl si do dlaně, zamračil se a švihl čepelí, radost byla na něho pohledět.

Každým coulem chlapík, který se nám vyplatí.

Ještě čtyřicet kroků, došli jsme na kraj lesa a uviděli před sebou palisádu. Na ohradu jsme narazili asi tak v polovině jižní strany, a v tu chvíli se od jihozápadního rohu s řevem vyřítilo sedm vzbouřenců a v jejich čele dělmistr Job Anderson.

Zůstali jsme celí zkoprnělí; než se vzpamatovali, měli jsme kdy vystřelit nejen zeman a já, ale taky za sebou Hunter a Joyce. Trhanou salvou třesky čtyři výstřely, ale marné nebyly: jeden nepřítel padl a druzí vzali nohy na ramena a zmizeli za stromy.

Nabili jsme pušky a po vnější straně palisády si šli prohlédnout padlého nepřítele. Bylo po něm – byl střelen rovnou do srdce.

Radovali jsme se nad tím, jak se nám to povedlo, a tu třeska z křoví pistole, vedle ucha mi prolétla kulka a chudák Tom Redruth zavrával a jak široký tak dlouhý se svalil na zem. Zeman i já jsme hned vystřelili,

ale protože jsme neměli žádný cíl, marně jsme plýtvali prachem. Znovu jsme nabili pušky a věnovali se chudáku Tomovi.

Zatím ho prohlížel kapitán a Gray; už při letmém pohledu jsem poznal, že mu není pomoci.

Salvou, kterou jsme jim rázně oplatili výstřel, jsme myslím vzbouřence znovu rozehnali, dál už na nás nedotírali a nechali nás chudáka starého hajného vytáhnout před palisádu a silně sténajícího a krvácejícího odnést do srubu.

Nešťastný staroch; co nám ty trampoty začaly, slůvkem se nepodivil, neposteskl si, ba ani odevzdaně nepovzdychl, až teď, když jsme ho před smrtí uložili do srubu. Jako nějaký trójský bojovník ležel předtím v chodbě chráněn žíněnkou, mlčky, urputně, věrně plnil každý rozkaz; byl proti nám o dobrých dvacet let starší; zrovna on, ten nerudný, starý oddaný služebník musel umřít.

Zeman poklekl vedle něho, políbil mu ruku a usedavě se rozplakal.

„Odcházím na věčnost, pane doktore?“ zeptal se mě.

„Tome, příteli milý,“ řekl jsem, „odcházíte do nebeské vlasti.“

„Škoda že jsem je dřív nepráskl,“ odpověděl.

„Tome,“ ozval se zeman, „povězte mi prosím, že mi odpouštíte.“

„Copak se to, pane zemane, ode mě sluší?“ odvětil. „Ale ať je jak chce, budiž, amen!“

Chvilí mlčel a potom řekl, jestli by mu někdo neodříkal modlitby. „Bývá to, prosím, zvykem,“ dodal na omluvu. Neřekl už ani slovo a za krátko skončil.

Kapitán – všiml jsem si předtím, jak je úžasně naditý – zatím vytahal ze záhradní a z kapes rozmanité věci: britskou vlajku, bibli, klubko silného motouzu, pero, inkoust, lodní deník a pár liber tabáku. V ohradě našel poraženou a oloupanou jedličku a s Hunterovou pomocí ji připevnil do rohu srubu, kde trámy tvořily pravý úhel. Potom vylezl na střechu a vlastníma rukama upevnil a rozvinul britskou vlajku.

Náramně se mu tím ulevilo. Vrátil se do srubu, a jako by nic jiného na světě nebylo, přepočítával zásoby. Umírajícího Redrutha přitom

nespouštěl z očí; jakmile skonal, přistoupil k němu s druhou vlajkou a uctivě ho do ní zahalil.

Zemanovi stiskl ruku a domlouval mu: „Neberte si to tak, prosím. Je mu dobře; o námořníka, který padl ve službě kapitánovi a majiteli lodi, nemám strach. Teologicky to snad neobstojí, ale je to tak.“

Potom mě vzal stranou.

„Pane doktore Livesey,“ řekl, „za jak dlouho mají vám a zemanovi přijet na pomoc?“

Řekl jsem mu, že to nebudou týdny, ale měsíce; Blandly nás dá hledat, když se nevrátíme do srpna, ne dřív a ne později. „Ostatek si už můžete sám vypočítat,“ řekl jsem.

Kapitán se poškrábal za uchem a řekl: „Inu, Prozřetelnost je štědrá, pane doktore, to uznávám, ale máme co dělat, abychom se udrželi v návětrí.“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se ho.

„Škoda, pane doktore, že jsme přišli o ten druhý náklad. Tak to myslím,“ odvětil kapitán. „S prachem a střelivem vystačíme. Zato potravin máme málo, pramálo – tak málo, pane doktore Livesey, že bez tamtoho jedlíka budeme na tom líp.“

A prstem ukázal na mrtvého, zakrytého vlajkou.

A tu nám vysoko nad střechou srubu s hvizdem a praskotem přelítla dělová koule a bouchla kus dál do lesa.

„Haha!“ řekl kapitán. „Jen palte, mládenci. Nemáte prachu nazbyt.“

Podruhé mířili lépe, koule se snesla dovnitř palisády, rozvířila oblak písku, ale jinak žádnou škodu nezpůsobila.

„Pane kapitáne,“ ozval se zeman, „z lodi není srub vůbec vidět. Podle všeho se zaměřují na vlajku. Nebylo by moudřejší raději ji uklidit?“

„Cože, já že bych měl stáhnout vlajku!“ rozhorlil se kapitán. „Ani za nic.“ Jen to řekl, všichni jsme mu, myslím, dali za pravdu. Byl to projev hrdého námořnického smýšlení a zároveň moudrá politika, naznačit nepřátelům, že si z jejich kanonády nic neděláme.

Celý večer bouchali jak o překot. Koule lítaly jedna za druhou, některá přelétla, některá nedolétla, některá rozstříkla písek v ohradě;

museli totiž mířit do výšky, a tak kule dopadaly beze vší průbojnosti a zarývaly se do měkkého písku. Odražené střely nás neohrožovaly. Jedna sice prorazila střechu srubu a prolítla ven podlahou, ale brzo jsme si na takové šprýmy zvykli, jako by šlo o nějakou hru s míčky.

„Má to jednu dobrou stránku,“ prohodil kapitán; „v lese před námi asi nikdo není. Odliv silně pokročil, náš náklad bude možná nad vodou. Kdo půjde dobrovolně pro vepřové?“

Přihlásil se Gray a Hunter. Důkladně ozbrojeni se vykradli z palisády, ale byla to marná výprava. Vzbouřenci měli v sobě více neohroženosti, než jsme si mysleli, nebo snad víc důvěřovali v Israelovo kanoýrské umění. Pár jich už odnášelo naše zásoby a brodilo se s nimi k jednomu člunu, který opodál zadržoval proti proudu jeden veslař. Ze zádi jim velel Silver; všichni do jednoho byli opatřeni puškou pocházející z nějakého tajného skladiště.

Kapitán usedl k lodnímu deníku a jal se zaznamenávat:

„Alexander Smollett, kapitán; David Livesey, lodní lékař; Abraham Gray, druhý tesař; John Trelawney, majitel lodi; John Hunter a Richard Joyce, sluhové majitele lodi, suchozemci – to jsou všichni, kteří z mužstva zůstali věrní, zásob máme při skromném živobytí na deset dní, dnes jsme vystoupili na břeh a ve srubu na Ostrově pokladů vztyčili britskou vlajku. Thomase Redrutha, sluhu majitele lodi, suchozemce, zastřelili vzbouřenci; James Hawkins, poskok z kajuty –“

Zrovna jsem dumal nad osudem nešťastného Jima Hawkinse.

Z vnitra ostrova někdo zahalekal.

Hunter stál na stráž a hlásil: „Někdo na nás haleká.“

„Pane doktore! Pane zemaně! Pane kapitáne! To jste vy, Huntere?“ bylo slyšet křik.

Přiběhl jsem ke dveřím, zrovna když Jim Hawkins, živ a zdrav, přelézal palisádu.

KAPITOLA XIX

Vyprávění se znovu ujímá Jim Hawkins: Posádka v palisádě

Jak uviděl Ben Gunn vlajku, zůstal stát, popadl mě za paži a usedl.

„To budou jistě tvoji přátelé,“ řekl.

„Spíš vzbouřenci,“ namítl jsem.

„Kdepak!“ rozkřikl se. „Tady by Silver rozvinul pirátskou vlajku, jen si nemysli, vždyť sem zabloudí jenom dobrodruzi. Kdepak, jsou to tvoji přátelé. Došlo k bitce a tvoji přátelé vyhráli; jsou na ostrově v té staré palisádě, co ji před lety postavil Flint. Byl to chytrý chlap, ten Flint. Až na chlast se mu nikdo nevyrovnal. Nebál se nikoho, to ne; jenom Silvera – Silver byl lišák.“

„Možná,“ řekl jsem, „asi to tak bude. Tím spíš bych měl honem zajít za svými přáteli.“

„Ba ne,“ bránil mi Ben, „to ne. Jsi hodný chlapec, snad se nemýlím, ale pouhý chlapec, nic naplat. Na Bena Gunna si nepřijdeš. Ani za rum bych nešel, kam ty jdeš – ani za rum ne, dokud toho tvého pána z dobrého rodu neuvidím a on mi nedá čestné slovo. A nezapomeň na má slova: ‚O moc víc dá na člověka,‘ pověz ‚o moc víc‘ – a pak ho štípní.“

A do třetice mě šibalsky štípl.

„A až budeš, Jime, od Bena Gunna něco chtít, víš, kde ho zastihneš.“

Tam, kde jsi ho dnes zastihl. Ten, kdo tam přijde, ať drží v ruce něco bílého: a ať přijde sám. A ještě tohle jim pověz: ‚Ben Gunn,‘ pověz, ‚má k tomu své důvody.‘“

„Snad vám rozumím,“ řekl jsem. „Něco jim chcete navrhnout a rád byste mluvil se zemanem nebo s doktorem; zastihnou vás tam, kde jsem vás zastihl já. Je to tak?“

„A kdy, ptáš se?“ dodal. „Řekněme mezi polednem a třetí hodinou.“

„Dobrá,“ řekl jsem, „už můžu jít.“

„Nezapomeneš?“ zapátral starostlivě. „O moc víc, a své důvody, tak to pověz. Svě důvody; na to spoléhám; zůstane to mezi námi. Už bys snad mohl, Jime, jít,“ ale pořád mě nepouštěl. „A jestli, Jime, uvidíš Silvera, ne abys Bena Gunna zradil. Žhavými kleštěmi že to z tebe nevytáhne? Říkáš, že ne. Jestli se tady utáboří piráti, to bude bída.“

Řeč mu přetrhla hromová rána a lesem prolétla dělová koule, až haluze lítaly, a zaryla se do písku necelých sto yardů od nás. Dali jsme se na útěk, každý jiným směrem.

Po celou hodinu se ostrov otrásal nepřetržitou palbou a koule padaly s rachotem do lesa. Běhal jsem z jednoho úkrytu do druhého, pronásledován (jak se mi aspoň zdálo) těmi strašlivými střelami. K palisádě, kam padalo nejvíc kulí, jsem si zatím netroufal, ale ke konci ostřelování jsem se přece jen vzmužil; po dlouhé zacházce k východu jsem slezl mezi pobřežní stromy.

Zrovna zapadalo slunce, mořská bríza vála a šelestila v lese a čeřila šedou hladinu kotviště; hluboký odliv odkrýval širé písčiny; po celodenním vedru mě přes kazajku studilo.

Hispaniola kotvila pořád na jednom místě; jenže na stěžni jí opravdu vlála černá pirátská vlajka. Koukal jsem na ni, a vtom to rudě šlehlo a třesklo a zarachotilo ozvěnou; koule vylítla, jen to hvízdlo. Tím kano náda skončila.

Chvíli jsem ležel a pozoroval to hemžení po útoku. Na břehu, poblíž palisády, námořníci něco rozsekávali; nešťastnou jolu, jak jsem potom zjistil. Pod stromy opodál při ústí řeky plápolal oheň, jeden člun jezdil stále od výběžku k lodi a zpátky a veslaři, předtím zachmuření, teď povykovali jako malí kluci. Z jejich hlasů však byl znát rum.

Napadlo mě vrátit se k palisádě. Seděl jsem až dole na písčném výběžku, který na východě uzavírá kotviště a za odlivu splývá s Kostlivčím ostrovem. Vstal jsem, a tu jsem si všiml, že kus dál za výběžkem ční z nízkého křoví dost vysoká osamělá skála, nápadně bílá. Napadlo mě, jestli to není ta bílá skála, jak o ní mluvil Ben Gunn; až budu jednou potřebovat loďku, vím, kde ji hledat.

Propletl jsem se lesem a došel k zadní straně palisády, obrácené k břehu, a věrní mě tam srdečně přivítali.

Jen jsem vypověděl, co se mnou bylo, rozhlédl jsem se kolem sebe. Srub – střecha, zdi, podlaha – byl z neotesaných jedlových kmenů. Místa byla podlaha stropu až půldruhé stopy nad písečným podkladem. Dveře byly obestavěny stříškou a pramen pod ní vyvěral do prapodivné umělé nádrže – byl to pořádný lodní kotel s vyraženým dnem, podle kapitánových slov „až po brlení“ ponořený v písku.

Ze srubu zbývalo holé stavení; jenom v koutě ležel ohništní kámen a rezavý železný koš na udržování ohně.

Na stavbu srubu vymýtili svahy chlumku a celý vnitřek palisády, na pařezech bylo znát, jaký krásný a vzrostlý hájek přitom přišel nazmar. Hlínu po vykáčení spláchl déšť a odvál vítr; jenom kolem potůčku, crčícího z kotle, se zelenal hustý mech, kapradí a drobné plazivé křoví. Blizoučko za palisádou – na pořádnou obranu, jak říkali moji druhové, snad až příliš blizoučko – bujel vysoký a hustý les, na vnitrozemské straně samé jedle, směrem k moři promísené hojnými cesmínami.

Studená bríza, o níž jsem se zmínil, hvízdala škvírami hrubě sroubeného stavení a po podlaze rozsévala pršku jemného písku. Písek jsme měli v očích, písek v zubech, písek v jídle, písek vířil v praménku na dně kotle, jako když bublá kaše. Čtverhranná díra ve střeše tvořila komín; kouř tamtudy odcházel jen zčásti, jinak se válel po celém domě, pořád jsme kuckali a slzeli.

Zbývá dodat, že náš nováček Gray po tom seknutí utrženém při útěku od vzbouřenců chodil s obvázaným obličejem a u zdi pod vlajkou ležel mrtvolně ztuhlý nepohřbený chudák starý Tom Redruth.

Nemít co dělat, snad bychom propadli trdomyslnosti, ale to zas kapitán Smollett nedopustil. Všechny si nás předvolal a rozdělil na strážce.

V jedné jsme byli doktor, Gray a já; v druhé zeman, Hunter a Joyce. Bez ohledu na únavu se dva vypravili pro palivo, dva vykopali Redruthovi hrob, doktor byl povýšen na kuchaře, já jsem hlídal u dveří a kapitán chodil od jednoho k druhému, dodával nám odvahy a veselé myšli, a kde bylo třeba, sám pomáhal.

Každou chvíli přišel doktor ke dveřím nadýchat se vzduchu a pohovět očím, které ho pálily od kouře; a pokaždé něco prohodil.

„Ten Smollett,“ řekl jednou, „vydá za víc než já. A když to, Jime, říkám, to už něco znamená.“

Podruhé přišel a chvíli mlčel. S hlavou šikmo nakloněnou mě pozoroval.

„Je ten Ben Gunn chlap jaksepatří?“ zeptal se mě.

„To nevím, pane doktore,“ řekl jsem. „Nějak se mi nezdá normální.“

„Zbytečné pochyby, normální je,“ usadil mě doktor. „Když si někdo tři léta na pustém ostrově hryže nehty, tak nevypadá normálně jako ty a já. Je to nad lidské síly. Na sýr že má zálsusk?“

„Ano, pane doktore, na sýr,“ odpověděl jsem.

„Tak vidíš, Jime,“ řekl, „i mlsnost je k něčemu dobrá. Mou tabatěrku jsi viděl, co? Ale šňupat jsi mě z ní neviděl; a to proto, že nosím v tabatěrce kousek parmezánu – dělají ten sýr v Itálii, je velmi výživný. Ten bude pro Bena Gunna.“

Před večeří jsme starého Toma pochovali do písku a prostovlasí jsme nad ním v bríze postáli. Dřeva jsme nanosili hodně, ale kapitánovi to ještě nebylo dost, zavrtěl hlavou a prohlásil, že „zítra sebou musíme hodit“. Pojedli jsme vepřové a zapili je pořádnou sklenicí punče; všichni tři náčelníci pak usedli do kouta a rokovali o tom, co nás čeká.

Dobrá rada byla drahá, zásob máme poskrovnu, dávno než přijde pomoc, nezbude nám než kapitulovat. Nejjistější bude pobíjet bukanýry tak dlouho, až stáhnou vlajku nebo s *Hispaniolou* upláchnou. Z devatenácti je jich už patnáct, další dva jsou zraněni a aspoň jeden – ten, co byl postřelen vedle děla – má těžké zranění, jestli už není po něm. Musíme do nich práskat jen což a přitom šetřit vlastních životů. Máme ostatně dva mocné spojence – rum a podnebí.

Co se prvního spojence týče, i na tu půlmílovou dálku je bylo slyšet, jak dlouho do noci hulákají a prozpěvují; a co se týče druhého, doktor prohlásil, že ať ho ta sázka třeba vlásenku stojí, ale zůstanou-li tam v bažině tábořit bez léků, za týden jich to polovina odskáče.

„Jestli nás tedy šmahem nepostřelíj,“ dodal, „ještě rádi horempádem odjedou na škuneru. Nic naplat, je to loď, třeba se s ní znovu dají na bukanýrství.“

„První loď, o kterou jsem přišel,“ řekl kapitán Smollett.

Byl jsem polomrtvý únavou, to si lehce domyslíte; ulehl jsem, chvíli se převaloval a nakonec jsem usnul a spal jak dřevo.

Ostatní už dávno vstali, posnídali a skoro o polovinu navršili hromadu dříví, a tu mě probudil nějaký shon a něčí hlasy.

„Bílá vlajka,“ ozval se někdo; a vzápětí s úžasem křikl: „Sám Silver!“ Promnul jsem si oči a skokem jsem se přihnul ke střílně ve zdi.

KAPITOLA XX

Silverovo poselství

A skutečně, dva chlapi stáli před palisádou, jeden mával bílým šátkem, druhý, byl to sám Silver, stál klidně vedle něho.

Bylo časně zrána, tak chladné ráno jsem snad nezažil, mrazilo až do morku kostí. Nad námi byla jasná obloha bez jediného mráčku a vrcholky stromů růžověly od slunce. Silver a jeho pobočník však stáli ještě v šeru a po kolena se brodili v úzkém bílém oparu, který se v noci přivalil z bažiny až k nám. Ostrov byl zřejmě vlhký, zimničný a nezdravý.

„Mužstvo zůstane uvnitř,“ zavelel kapitán. „O co, že je to nějaká léčka.“

Zahalekal na bukanýra.

„Kdo tam? Stát, nebo střelím.“

„Bílá vlajka,“ křikl Silver.

Kapitán stál pod přístřeškem a dobře se kryl, aby ho nezasáhl nějaký zákeřný výstřel. Otočil se po nás a řekl:

„Doktorova stráž nastoupit ke špehýrkám. Pane doktore Livesey, na severní stranu prosím; Jime, na východní; Grayi, na západní. Druhá stráž, všichni muži ať nabíjejí pušky. Zčerstva, hoši, a pozor!“

Potom se zas obrátil ke vzbouřencům.

„Nač ta bílá vlajka?“ křikl.

Tentokrát odpověděl druhý.

„Kapitán Silver jde prosím na palubu vyjednávat,“ houkl.

„Kapitán Silver? Toho neznám. Kdo to je?“ křikl kapitán. Zaslechli jsme, jak sám pro sebe dodal: „Cože, kapitán? Namoutě, ten nějak povýšil!“ Ozval se Dlouhý John.

„Já, prosím. Vy jste, prosím, zběhl,“ slovo „zběhl“ zdůraznil, „a tak mě chudáci hoši zvolili za kapitána. Když se dohodneme, bez zbytečných

cavyků se podrobíme. Stačí mi, pane kapitáne Smollette, vaše slovo, že smím živ a zdrav z palisády odejít, a než zmizím z dostřelu, že po mně celou minutu nevypálíte.“

„S vámi, chlape, nemám vůbec chuť mluvit,“ řekl kapitán Smollett. „Jestli vy chcete mluvit se mnou, tak pojd'te, víc vám nepovím. Bude-li v tom nějaká zrada, pak jenom vaše, a Pánbůh vás opatruj!“

„To stačí, pane kapitáne,“ houkl bodře Dlouhý John. „Vaše slovo mi stačí. Co je čestný chlap, to vím, bodejt.“

Bylo vidět, jak ten druhý, co nese bílou vlajku, Silvera zdržuje. Po kapitánově naduté odpovědi to nebylo nic divného. Silver se jen zachechtal a plácl ho po zádech, že má jako pro strach uděláno. Pokročil k palisádě, přehodil přes ni berlu, jednou nohou se vysadil, rázně a obratně přešel a šťastně dopadl na druhou stranu.

Byl jsem tím, přiznám se, tak zaujat, že mé hlídkování nestálo za nic; zběhl jsem od východní střílny a zezadu se přikradl ke kapitánovi; lokty na kolenou, hlavu v dlaních, sám a sám seděl na prahu a upřeně pozoroval vodu, crčící ze starého kotle do písku. Přitom si hvízdal: „Jen pojd'te, mládenci a panny.“

Na chlumek to šlo Silverovi náramně těžko. Svah byl strmý, samý pařez a sypký písek, berla mu byla málo platná; jako když plachetnici sráží vítr.

Ale s chlapskou zarytostí se nedal odradit, až stanul před kapitánem a vybraně ho pozdravil. Svátečně se na to vystrojil, měl na sobě planda-vý šosatý kabát po kolena, posázený mosaznými knoflíky, a na hlavě premanovaný klobouk, pošoupaný do týla.

„Tak už jste tady, chlape,“ řekl kapitán a zdvihl hlavu. „Snad abyste se posadil.“

„A dovnitř mě, pane kapitáne, nepustíte?“ zareptal Dlouhý John. „Zrána je, prosím, zima, kdopak by sedal venku na písku.“

„Kdybyste se byl, Silvere, rozhodl zůstat poctivý, mohl jste hezky sedět v kuchyni. Sám za to můžete. Bud'to jste můj lodní kuchař – pak budu s vámi jednat slušně – nebo jste kapitán Silver, sprostý vzbouřene-c a pirát, a táhněte k čertu!“

„Tak dobrá, pane kapitáne,“ řekl lodní kuchař a po vybídnutí usedl na písek, „ale při vstávání mi pak musíte podat ruku. Máte to tady útulné. Vida, Jim! Dobré jitro, Jime. Služebník, pane doktore. Žijete si tady pohromadě jako šťastná rodinka.“

„Jestli mi chcete, chlape, něco říct, tak to řekněte rovnou,“ spustil na něho zhurta kapitán.

„Máte pravdu, pane kapitáne Smollette,“ odpověděl Silver. „Služba je služba, nic naplat. Poslyšte, ten kousek se vám včera v noci povedl. Byl to pěkný kousek, to se nedá popřít. Někdo tady z vás se umí ohánět sochořem jen což. A nedá se popřít, že to některým našim dodalo – možná všem; možná i mně; možná že kvůli tomu jdu vyjednávat. Ale dejte na má slova, pane kapitáne, podruhé vám to nevyjde, hrome, to ne! Musíme postavit hlídky a drobet ubrat rumu. Snad si myslíte, že jsme byli všichni pod obraz. Řeknu vám, já jsem byl střízlivý, ale utahaný jak pes; procitnout jen o vteřinku dřív, tak jsem vás drapl. Když jsem k němu došel, nebylo ještě po něm.“

„No a?“ řekl kapitán Smollett, jako by se nechumelilo.

Co mu Silver vyprávěl, bylo mu záhadné, ale na hlase nedal nic znát. Zato já jsem něco tušil. Vytanula mi Gunnova poslední slova. Nejspíš zašel mezi bukanýry, jak tam zpití leželi kolem ohně, a s radostí jsem si spočítal, že máme proti sobě pouhých čtrnáct nepřátel.

„Takhle to je,“ řekl Silver. „My ten poklad chceme a taky ho dostaneme – tak zní naše podmínka. Vy si zas chcete, jak počítám, zachránit život; tak zní vaše podmínka. Máte mapu, co?“

„Možná,“ odvětil kapitán.

„Já vím, že máte,“ vyhrkl Dlouhý John. „Jaképak cavyky, nic vám to není platné, dejte si říct. My tu mapu chceme, povídám. Proti vám jsem nic neměl.“

„S tím mi, chlape, přestaňte,“ okřikl ho kapitán. „Však my víme, oč vám šlo, a nic si z toho neděláme; stejně to nedokázete.“

Kapitán si ho klidně měřil a cpal si dýmku.

„Jestli snad Abe Gray něco –“ vyhrkl Silver.

„Dost!“ křikl pan Smollett. „Gray mi nic neřekl a já jsem se ho na nic neptal; ostatně nejradši bych, kdyby on s vámi a s celým ostrovem vylítl do povětří. Tak se na to, chlape, dívám.“

Silver po tom výbuchu zchladl. Byl předtím podrážděný, ale teď se uklidnil.

„Tak nějak to bude,“ řekl. „Nechtěl bych panstvu předpisovat, co mají pokládat za správné a co ne. Jak vidím, pane kapitáne, zapalujete si dýmku; udělám to taky, s vaším dovolením.“

Nacpal si dýmku a zapálil; notnou chvíli oba seděli a mlčky bafali; občas na sebe pohlédli, občas přimáčkli tabák, občas se nahnuli a vyplivli. Úplná komedie.

„Takhle to je,“ ujal se znovu slova Silver, „takhle je to. Dejte nám mapu s udáním, kde je poklad, přestaňte chudáky matrózy strážet a nerozbíjejte jim ve spaní hlavu. Dáme vám potom na vybranou. Buďto po vyzvednutí pokladu nastupte na loď s námi, a já se vám čestným slovem zaručuji, že vás někde živé a zdravé vysadíme na břeh. Jestli vás to neláká – někteří moji námořníci jsou totiž hrubiáni a za to, že jste je tak sekýrovali, si s vámi budou chtít vyřídit účty –, tak tu zůstaňte, klidně si tu zůstaňte. O zásoby se s vámi spravedlivě rozdělíme; a zas se vám čestným slovem zaručuji, že jak potkám nějakou loď, hned ji za vámi pošlu, aby vás odtud odvezla. Poctivá řeč, to uznáte. Slušnější podmínky jste snad nečekali. Doufám –“ a tu stoupl hlasem, „že si všichni tady ve srubu má slova rozváží, protože co jsem řekl jednomu, platí pro všechny.“

Kapitán Smollett vstal a vyklepal popel do levé dlaně.

„To je všechno?“ zeptal se.

„Mé poslední slovo, u všech hromů!“ zadušoval se John. Jestli na to nepřistoupíte, pak budou za mě mluvit jenom koule a pušky.“

„Dobrá,“ řekl kapitán. „A teď zas poslouchejte mě. Jestli sem přijdete neozbrojeni jeden po druhém, zaručuji vám, že vás vsadím do želez a odvezu k řádnému soudu do Anglie. Jestli ne, jako že se jmenuji Alexander Smollett, vztyčil jsem panovníkovu vlajku a všechny vás pošlu k čertu. Poklad nenajdete. S lodí neodplujete – žádný z vás to neumí.“

Nás neporazíte – tadyhle Gray se vám pěti vyrval a utekl. Pane veliteli Silvere, s lodí se nehnete z místa, ležíte v závětrí, však na to sám přijedte. Tady stojím, tady vám to říkám; jsou to poslední vlídná slova, která jste ode mě slyšel; až se s vámi shledám, přisámbůh, vpálím vám kulku do zad. Zmizte odtud, mládenče. Hybajte, prosím, pochodem v chod a do poklusu.“

Na Silvera vám byla podívaná. Vzteky mu oči lezly z důlků. Vyklepal z dýmky oheň.

„Podejte mi ruku, ať mohu vstát,“ křikl.

„Ani mě nenapadne,“ odbyl ho kapitán.

„Kdo mi podá ruku?“ zaječel.

Nikdo z nás se nehnul. Chrlil ze sebe nejšpinavější nadávky, dolezl do písku až k přístřešku, chytil se ho a podepřel se berlou. Plivl do pramene.

„Tohle si o vás myslím,“ křikl. „Za hodinu vám ten váš srub vystřílím jako rumový soudek. Jen se smějte, u všech hromů, jen se smějte! Za hodinu se budete smát na onom světě. Šťastný ten, kdo si to odbude hned.“

Se strašným zaklnutím odvrávorl, sjel po písku, po několika marných pokusech se s pomocí chlapa, co nesl bílou vlajku, dostal přes palisádu a rázem zmizel v lese.

KAPITOLA XXI

Útok

Kapitán se díval za Silverem, až mu zmizel, potom zašel do srubu a zjistil, že kromě Graye nikdo není na svém místě. Poprvé se rozlítil.

„Na svá místa!“ zařval. Jen jsme se odkradli, dodal: „Vás, Grayi, zapíšu do lodního deníku; sloužíte jako pravý námořník. Moc se vám divím, pane Trelawney. O vás jsem si, pane doktore, myslel, že jste kdysi nosil královský mundúr. Jestli jste se takhle choval u Fontenoy, to jste věru nemusel lézt z postele.“

Kdekdo se samozřejmě začervenal a schlípl uši, doktorova stráž nastoupila ke střílnám, ostatní pilně nabíjeli do zásoby pušky.

Kapitán se chvíli mlčky díval. Potom se ujal slova.

„Dal jsem, mládenci, Silverovi co proto. Schválně jsem na něho spustil zostra; a jak sám řekl, nejdéle za hodinu nás napadnou. Mají přesilu, to víte sami, ale my zas bojujeme z krytu, a ještě před chvilkou bych dodal, že ukázněně. Jsem přesvědčen, že jim nameleme, záleží to jen na vás.“

Potom se vydal na obchůzku, prý aby zjistil, jestli je břeh splavný.

Na užších stranách, východní a západní, měl srub jenom dvě střílny, rovněž dvě na jižní, kde byl přístřešek, na severní jich měl pět. Na sedm lidí připadlo nějakých dvacet pušek; z paliva jsme navršili čtyři hraničky – jakési stolky, asi tak doprostřed každé strany jeden, na každém stolku měli obránci ležet střelivo a čtyři nabitě pušky. Uprostřed pak byly srovnány tesáky.

„Vysypte oheň ven,“ řekl kapitán; „není už chladno a nesmí nám jít do očí kouř.“

Pan Trelawney neohroženě železný košík vynesl a uhlíky udusil v písku.

„Hawkins ještě nesnídal. Hawkinsi, sám si něco podej a sněz to u střílny,“ dodal kapitán Smollett. „Zčerstva, mládenečku, musíš se na to posilnit. Huntere, nalejte každému sklenku kořalky.“

Učinili jsme podle rozkazu, kapitán si zatím v duchu sestavil obranný plán a stručně nám ho vyložil:

„Vy si, pane doktore, vezměte na starost dveře. Dívejte se ven, ale sám se neukazujte; buďte uvnitř a střílejte z přístřešku. Huntere, vy si vezměte na starost tamhle východní stranu. A vy, milý Joyci, stůjte u západní. Vy jste, pane Trelawney, nejlepší střelec – spolu s Grayem si vezměte na starost dlouhou severní stranu s pěti střílnami; tam číhá nebezpečí. Kdyby se k ní dostali a začali nás těmi palubními okénky ostřelovat, bylo by to s námi pošpatnělé. My dva, Hawkinsi, střelbě moc nedáme; budeme jim nabíjet a pomáhat, jak se dá.“

Chladno už nebylo, to měl kapitán pravdu. Jakmile se slunce vyhouplо nad stromy, obkličující nás ze všech stran, zasálalo na mýtinu a rázem vysálo mlhu. Písek za chvíli žhnul a ze srubových trámů kapala pryskyřice. Shodili jsme kazajky i kabáty; rozhalili košile u krku a vyhrnuli rukávy; horečně rozechvěni vedrem i vzrušením jsme stáli každý na svém místě. Minula hodina.

„Čert aby je vzal!“ řekl kapitán. „Hloupé, takhle trčet v bezvětrí. Grayi, pískněte, ať nám zafouká.“

V tu chvíli byl ohlášen útok.

„Prosím pěkně,“ řekl Joyce, „mám vystřelit, až někoho uvidím?“

„Vždyť jsem vám to řekl,“ sjel ho kapitán.

„Děkuji pěkně,“ odpověděl stejně pokorně a uctivě Joyce.

Chvíli se nic nedělo; po těch slovech jsme však všichni pozorně napínali sluch i zrak – střelci potězkávali pušku, jen kapitán stál vprostřed srubu, zatínal zuby a mračil se.

Uplynulo několik vteřin, a tu Joyce zalícil a vypálil. Výstřel ještě nedozněl, a ze všech stran ohrady se přerývanou salvou, jako když divoké husy táhnou, ozvala rána za ranou. Pár kulek zasáhlo srub, ale žádná ho neprostřelila. Dým se rozptýlil a zmizel a palisáda s okolním lesem byla

stejně klidná a pustá jako dřív. Jediná větévka se nezakývala, jediná hlaveň nezablýskala a neprozradila nepřátele.

„Trefil jste ho?“ zeptal se kapitán.

„Prosím ne,“ odvětil Joyce. „Myslím, že ne, prosím.“

„Řekněte rovnou ne,“ zabručel kapitán Smollett. „Hawkinsi, nabijte mu pušku. Co myslíte, pane doktore, kolik jich bylo na vaší straně?“

„Vím to přesně,“ řekl doktor Livesey. „Na mé straně padly tři výstřely. Dva, jak jsem viděl, bleskly blízko sebe – třetí kus dál na západ.“

„Tři!“ opakoval kapitán. „A kolik na vaší straně, pane Trelawney?“

To se nedalo tak snadno říci. Od severu padlo hodně ran – podle zemanova odhadu sedm, podle Graye osm nebo devět. Z východní a západní strany padlo jenom po jednom. Zřejmě povedou útok od severu a na ostatních třech stranách nás budou střelbou jen znepokojoval a mást. Kapitán Smollett však původní rozvrh nijak nezměnil. Jestli se vzbouřenci dostanou přes palisádu, každá nechráněná střílna jim bude dobrá, a potom nás v pevnůstce do jednoho postřílejí jako krysy

Nebylo kdy rozvažovat. Z lesa na severní straně s hurónským řevem vyrazil hlouček pirátů a hnál se rovnou k palisádě. V tu chvíli začali z lesa znovu střílet, jedna kulka břinkla do dveří a roztránila doktorovi pušku na cucky.

Útočníci se jako opice hnali přes palisádu. Zeman s Grayem pálili ostošest; tři padli, jeden střemhlav dovnitř ohrady, dva naznak ven. Jeden z nich byl však spíš ustrašen než raněn, než bys řekl švec, vyskočil a zmizel za stromy.

Dva hryzli drn, jeden vzal do zaječích, čtyři se uchytili v našem opevnění; sedm nebo osm dalších, zřejmě zásobených několika puškami a skrytých v lese, zatím prudce, leč marně ostřelovalo srub.

Všichni čtyři, kteří přelezli palisádu, rozběhli se s řevem ke srubu, povzbuzování pokřikováním z lesa. Padlo několik výstřelů; ale ze samé ukvapenosti snad nikoho nezasáhly. Vzápětí dorazili piráti na chlumek a vrhli se na nás.

Jejich náčelník, dělmistr Job Anderson, se objevil u prostřední střílny.

„Hr na ně, hr na ně!“ zasyčel.

Další pirát popadl Hunterovu pušku za hlaveň, vyrval mu ji z ruky, prostrčil ji střílnou a praštil ho, až se chudák v bezvědomí skácel k zemi. Třetí oběhl bez překážky srub, najednou se objevil ve dveřích a s tesákem se obořil na doktora.

Naše postavení se nadobro zvrtilo. Před chvílí jsme z krytu pálili na nepřítele, ze všech stran nechráněného, teď jsme byli zas nekrytí my a nemohli jsme střelbu oplácet.

Ve srubu bylo plno kouře, to nám poměrně prospělo. Bylo slyšet křik a zmatek, výstřely a praskot pistolí, a tu mi do uší dolehl chropot.

Popadl jsem z hraničky tesák, zrovna někdo popadl druhý a sekl mě přes kotníky, skoro jsem to necítil. Vyřítíl jsem se ze dveří do jasného dne. Někdo mi byl v patách, kdo, to jsem nevěděl. Přímo přede mnou hnal doktor nějakého útočníka s kopce, v tu chvíli, jak jsem ho zahlédl, sekl ho přes obličej, až se nznak svalil na zem.

„Kolem srubu, hoši! Kolem srubu!“ křikl kapitán; i v tom virválu mi neušlo, že má nějak jiný hlas.

Maně jsem poslechl, pustil se na západ a s napřaženým tesákem běžel za roh. Proti mně stál Job Anderson. Zařval a máchl kordíkem nad hlavou, až zablýskal. Na strach nebylo kdy, ale jak jsem před jeho máchnutím uskočil, v sypkém písku mi ujela noha a po hlavě jsem se skutálel ze svahu.

Jak jsem předtím vylítl ze dveří, zrovna se hnali na palisádu ostatní vzbouřenci, že nás dorazí. Někaký chlap v červené noční čepici se vydrápal až nahoru a přehodil přes ohradu nohu. Trvalo to jen chvilinku: když jsem se zas postavil na nohy, všechno bylo jako dřív, chlap v červené noční čepici dosud nepřelezl, jiný teprve vystrkoval nad palisádu hlavu.

V tom nepatrném okamžiku bylo po boji a my jsme vyhráli.

Gray běžel hned za mnou, a než se statný dělmistr zmohl na další rozmáchnutí, srazil ho k zemi. Druhého zastřelili u střílny, zrovna když se chystal vystřelit do srubu, ležel v posledním tažení, v ruce čadící pistoli. Třetího, jak jsem viděl, jednou ranou skolil doktor. Nevyřídili

jsme jen jednoho z těch čtyř, co přelezli palisádu; pohodil tesák na bojiště a v smrtelných úzkostech se drápal ven.

„Palte – palte ze srubu!“ křikl doktor. „A vy, hoši, zpátky, a kryjte se!“

Nikdo ho nezaslechl, nikdo nevypálil, a tak poslední útočník upláchl a spolu s ostatními zmizel v lese. Za chvilinku tam z útočníků zbylo jen těch pět padlých, čtyři uvnitř palisády, jeden za ní.

Honem jsem s doktorem a s Grayem uháněl do krytu. Zbylí útočníci se co nevidět dostanou k puškám a palba možná spustí nanovo.

Kouř už ve srubu zřídla a na první pohled bylo vidět, co nás stálo vítězství. Vedle své střílny ležel omráčený Hunter, vedle své zas navždy strnulý Joyce s hlavou prostřelenou; uprostřed srubu pak podepíral zeman kapitána, jeden byl bledší než druhý.

„Pan kapitán je raněn,“ řekl pan Trelawney.

„Utekli?“ zeptal se pan Smollett.

„Ti, co stačili, to si můžete myslit,“ odvětil doktor, „jenže pět jich už nikdy neuteče.“

„Pět!“ křikl kapitán. „To ujde. Pět proti třem, to znamená, že jsme čtyři proti devíti. Proti dřívějšímu jsme na tom líp. Zprvu nás bylo sedm proti devatenácti, aspoň jsme si to mysleli, což vyjde nastejno.“¹⁶

---

¹⁶ Brzo bylo vzbouřenců jen osm, námořník ze škuneru, postřelený panem Trelawneyem, ještě ten večer zranění podlehl. Ti, co zůstali, se to ovšem dověděli až později.

DÍL PÁTÝ
MÉ DOBRODRUŽSTVÍ
NA MOŘI

KAPITOLA XXII

Jak začalo mé dobrodružství na moři

Vzbouřenci se nevrátili – a ani jednou z lesa nevystřelili. Podle kapitánových slov „dostali na frak“, srub jsme udrželi, v klidu jsme prohlédli raněné a přichystali večeři. Bez ohledu na nebezpečí jsme vařili, zeman a já, venku, a ani tam jsme nevycházeli z hrůzy nad sténáním doktorových raněných.

Z osmi padlých v boji tři dosud dýchali – pirát, postřelený u střílny, Hunter a kapitán Smollett; první dva byli ztraceni; vzbouřenec umřel doktorovi pod nožem a Hunter se přes všechno naše úsilí neprobral k vědomí. Ještě den se držel a těžce dýchal jako ten starý bukanýr u nás doma, co byl raněn mrtvicí; po tom úderu měl rozdrcený hrudník, při pádu si rozbil lebku a příští noc bez jediného posunku i zvuku odešel za svým Stvořitelem.

Kapitán utrpěl sice vážné, ale nikterak nebezpečné zranění, neměl postiženo žádné ústrojí. Andersenova první kulka – postřelil ho totiž Job – mu roztříštila lopatku, druhá mu jen potrhala a pohmoždila svaly na lýtku. Doktor prohlásil, že se uzdraví, ale několik neděl nesmí chodit ani hýbat rukou a pokud možno ani mluvit.

Můj škrábanec na kotnících bylo pouhé komáří štípnutí. Doktor Livesey mi na něj přilepil náplast a nádavkem mě vytahal za uši.

Po obědě usedli zeman s doktorem vedle kapitánova lože a rokovali. Pověděli si, co měli na srdci, načež si doktor – bylo krátce po poledni – nasadil klobouk, zavěsil pistole, připjal tesák, do kapsy strčil mapu a s puškou přes rameno překročil na severní straně palisádu a křepece vykročil do lesa.

Seděli jsme s Grayem až na druhém konci srubu, abychom neslyšeli, o čem se velitelé radí; Gray vyndal dýmku z úst a zůstal nad tím tak ohromen, že si ji zapomněl strčit zpátky.

„Kýho čerta,“ ulevil si, „copak je doktor Livesey blázen?“

„To zas ne,“ řekl jsem, „ten na to z našeho mužstva vypadá nejmíň.“

„Inu, kamaráde,“ řekl Gray, „možná že ne. Ale jestli není on blázen, dej si říct, tak jsem blázen já.“

„Doktor má něco za lubem,“ zastal jsem se ho, „jestli se nemýlím, jde rovnou za Benem Gunnem.“

Jak se potom ukázalo, měl jsem správné tušení. Ve srubu bylo dusno, proužek písku uvnitř palisády sálal poledním žářem, a tu mě něco napadlo, co nebylo zrovna správné. Záviděl jsem doktorovi, jak se tam v chladivém stínu lesa prochází, obletován ptactvem a ovíván jedlovou vůní, a já se tady, přilepen k horké pryskyřici, peču, kolem samá krev a truchlivé mrtvoly; zmocnila se mě taková nechut', že mě to tam začalo strašit.

Při poklizení srubu a umývání nádobí mě závist a nechut' tak opanovaly, že jsem nepozorovaně proklouzl kolem pytle s pečivem, nacpal jsem si kapsy u kabátu suchary a tak jsem načal celý ten darebný kousek.

Byl jsem ztřeštěný, budiž, co jsem si usmyslil, byla ztřeštěnost, po-trhlost, ale dělal jsem to nanejvýš opatrně. Jestli se mi něco stane, hlady neumřu, se suchary vydržím aspoň do zítřka.

Zmocnil jsem se ještě dvou pistolí, a protože růžek s prachem a kulky jsem už měl, zdálo se mi, že jsem vyzbrojen až dost.

Plán, který jsem si vymyslel, nebyl tak špatný. Chtěl jsem slézt na písečný výběžek, z východu oddělující kotviště od širého moře, nalézt Bílou skálu, které jsem si všiml minulý večer, a zjistit, má-li tam Ben Gunn skutečně schovanou loďku; pořád se mi zdá, že to stálo za to. Že mě sami z ohrady nepustí, to jsem věděl, usmyslil jsem si tedy v nestřežené chvíli po anglicku zmizet; způsob to byl špatný, a špatnou se tím stala celá věc. Ale co chcete od umíněného kluka?

Shodou okolností se mi k tomu naskytla skvělá příležitost. Zeman a Gray převazovali kapitána; měl jsem před sebou volnou cestu; přemýšl jsem se přes palisádu a rovnou do hustého lesa; než moji druho-
vé postřehli, že jsem pryč, už se mě nedovolali.

Byla to ode mě ztřeštěnost, horší než první, na hlídání srubu tam totiž zbyli jenom dva zdraví muži; ale jako prve, i tentokrát jsem tím přispěl k naší záchraně.

Ubíral jsem se rovnou k východnímu břehu ostrova, chtěl jsem obejít výběžek od moře, aby mě snad z kotviště nezahledli. Bylo k podvečeru, ale dosud svítilo a hřálo slunce. Prodíral jsem se vysokým lesem a z dálky ke mně neustále zaléhal rachot příboje a s ním šelest listů a skřípot haluzí, mořská bríza zřejmě vála ostřeji než jindy. Zalétaly ke mně studené poryvy; po několika krocích jsem se octl na kraji lesa; až k obzoru se prostíralo modré a slunné moře a příboj se vzdouval a metal pěnu po celém pobřeží.

Moře kolem Ostrova pokladů jsem ani jednou neviděl klidné. Slunce třeba plálo na obloze, vzduch tkvěl nehybně, klidná hladina se modrala, a přece na břeh dorážely dlouhé vzduté vlny a burácely ve dne v noci; na celém ostrově se snad nenajde místo, kam by ten hřmot nedoléhal.

S chutí jsem kráčet podél příboje k jihu, a když se mi zdálo, že jsem dost daleko, zalezl jsem do hustého křoví a opatrně se jím prodíral až k jazýčku výběžku.

Za mnou bylo moře, přede mnou kotviště. Mořská bríza přestala vát, jako by se vyčerpala samou prudkostí; jen od jihu a jihovýchodu foukaly proměnlivé vánky a hrnuly před sebou kupu mlhy; kotviště, proti větru chráněné Kostlivčím ostrovem, bylo olověně nehybné jako tehdy, když jsme do něho vpluli. Od stožárového kotoučku až po ponor se v tom neporušeném zrcadle odrážela *Hispaniola* a ze stěžně jí visela pirátská vlajka.

Vedle ní byl přivázan jeden člun, na zádi v člunu seděl Silver – jakpak bych ho nepoznal – pár námořníků se nahýbalo přes palubní brlení, jeden měl na hlavě červenou čepici – byl to ten mizera, co jsem ho před několika hodinami viděl rozkročmo sedět na palisádě. Zřejmě se bavili a smáli, z půlmílové vzdálenosti jsem ovšem neslyšel ani slovo. Najednou se ozval strašlivý, nelidský skřek, až jsem se polekal; ale tu mi vytanul hlas kapitána Flinta, dokonce jsem ho podle pestrého peří rozeznal, jak sedí svému pánovi na zápěstí, aspoň jsem měl ten dojem.

Zakrátko pak s jolou odrazili a veslovali ke břehu, muž v červené čepici spolu s kamarády slezl po schodech do kajuty.

Slunce už tou dobou zapadlo za Dalekohled, mlha houstla a valem se stmívalo. Mám-li najít loďku ještě ten večer, to jsem věděl, nesmím ztrácet čas ani okamžik.

K Bílé skále, zřetelně patrné nad houštím, to bylo po výběžku ještě asi osmina míle a chvíli mi trvalo, než jsem se k ní podrostem prodral a doškrábal.

Když jsem nahmatal její drsné úbočí, byla skoro noc. Přímo pod ní byl drnový důlek, maskovaný písčinou a bujnou hustou klečí sahající po kolena; uprostřed důlku byl opravdu stan z kozích kožek, jaký s sebou v Anglii vozí cikáni.

Skočil jsem do důlku, odhrnul cíp stanu a pod ním byla Gunnova loďka – nadmíru hrubě zrobená; šiřatá kostra z tvrdého dřeva, potažená kozlími kůžkami se srstí obrácenou dovnitř. I na mě byla drobounká, jak uveze dospělého, to mi nešlo na rozum. Na zádi měla nizounké sedátko, na přídí podpěrku pro nohy, leželo v ní dvojité pádlo.

Proutěnou rybářskou kocábku, jakou si pletli dávní Britové, jsem tehdy neznal, viděl jsem ji až později; ale mám-li Gunnovu loďku pořádně popsat, řeknu, že tak asi vypadala první a nejhorší kocábka, jakou člověk zrobil. Jednu velkou přednost rybářské kocábky loďka rozhodně měla: byla lehounká a snadno přenosná.

Loďku jsem tedy našel; snad si řeknete, že mě toulání omrzí; ale zatím jsem pojal jiný záměr a tak jsem se na něj upnul, že by mě od jeho provedení snad ani kapitán Smollett neodvrátil. Pod rouškou noci jsem chtěl odveslovat k *Hispaniole*, přetnout kotevní lano a pustit ji, ať narází na břeh, kde je jí libo. Po dopolední pohromě, o tom jsem byl přesvědčen, mají vzbouřenci jedinou touhu zdvihnout kotvu a vyplout na moře; překazit jim to bude záslužné; protože hlídce nenechali žádný člun, zvláštní nebezpečí mi přitom nehrozí.

Usedl jsem, že počkám, až se setmí, zatím jsem se sytil suchary. Byla noc jako stvořená pro můj záměr. Mlha zakryla celou oblohu. Pohašl a zmizel denní svit a na Ostrov pokladů se snesla hustá tma. Když jsem

posléze s kocábkou na zádech tápavě vyvrávoral z důlku, kde jsem se navečeřel, z celého kotviště bylo vidět jenom dva světlé body.

Jeden byl velikánský pobřežní oheň, v bažině tam u něho popíjeli piráti. Podle druhého, pouhé světelné šmouhy ve tmě, se dala určit poloha zakotvené lodi. S odlivem se pootočila – mířila teď lící ke mně – svítili jen v kajutě; viděl jsem v mlze rozplizlý odraz světla, vyzářujícího z okna na zádi.

Chvíli už trval odliv, brodil jsem se přes dlouhý pás bahnitého písku a zapadal do něho nad kotníky, až jsem došel na okraj opadávající vody. Popošel jsem kousek do moře a s nemalou silou a obratností posadil kocádku kýlem na hladinu.

KAPITOLA XXIII

Odliv stále trvá

Kocábka – na vlastní kůži jsem to zakusil vrchovatou měrou – byla pro člověka mé výšky a váhy spolehlivá, na vodě lehká a čiperná, ale nad míru vzpurná a vrtošivá. Ať člověk dělal, co chtěl, stále žejbrovala. Točit se dokola, to uměla znamenitě. I Ben Gunn přiznal, že „se těžko řídí tomu, kdo se v ní nevyzná“.

Já jsem se v ní rozhodně nevyznal. Mířila na všechny strany, jenom ne tam, kam jsem potřeboval: většinou jsme pluli bokem, a nebýt odlivu, vůbec jsem se k lodi nedostal. Bez ohledu na pádlování mě odliv naštěstí unášel přímo k *Hispaniole*, takže jsem ji nemohl minout.

Nejprve přede mnou ve tmě zhoustla v ještě tmavší skvrnu, potom se zarýsoval trup a ráhno a zčistajasna (čím dál jsem totiž plul, tím prudčeji proudil odliv) jsem se octl vedle kotevního lana a uchopil je do ruky.

Lano, tažené kotvou, se napínalo jako tětíva. Jako nějaká horská bystřina bublaly a zurčely ve tmě kolem trupu zčeřené vlnky. Stačí šmiknout lodním zavírákem a *Hispaniola* se vesele poveze s odlivem.

No dobrá, ale tu jsem si vzpomněl, že když se napjaté lano náhle přesekne, je nebezpečné jako splašený kůň. Jestli *Hispaniolu* nerozvázně odříznu od kotvy, zaručeně mě to i s kocábkou vymrští nad vodu.

Zarazil jsem se a málem jsem od svého záměru upustil, ale štěstí mi tentokrát zase přálo. Vánky, které předtím pofukovaly od jihovýchodu a jihu, po soumraku zavály od jihozápadu. Jak jsem tak přemýšlel, náhlý poryv se opřel o *Hispaniolu* a otočil ji přímo do proudu; s nemalou radostí jsem ucítil, že lano povoluje a ruka, kterou je držím, se ponořuje pod vodu.

Hned jsem se rozhodl, vytáhl z kapsy zavírák, zuby ho otevřel a přerézával lano pramen po prameni, až sebou loď škubala na pouhých

dvou. S jejich přeříznutím jsem klidně vyčkával, až lano závanem větru ještě víc povolí.

Z kajuty se pořád ozývaly hlučné hlasy; ale upřímně řečeno, měl jsem v hlavě jiné myšlenky, a tak jsem tomu nevěnoval valnou pozornost. Zbystřil jsem sluch, až když jsem neměl co dělat.

Jeden byl, jak jsem po hlase poznal, Israel Hands, bývalý Flintův dělostřelec. Druhý byl samozřejmě můj známý s červenou čepicí. Oba měli zřejmě v hlavě a popíjeli dál. Jak jsem je poslouchal, jeden otevřel na zádi okno, opile zablábolil a něco vyhodil, hádal jsem, prázdnou láhev. Byli podroušení, ale zřejmě taky vztekli. V jednom kuse si nadávali, co chvíli přímo soptili, jenjen se porvat. Hádky pokaždé zmlkla, chvíli na sebe vrčeli tlumeněji, potom se zas rozzuřili, ale nic z toho nebylo.

Na břehu bylo vidět záři táborového ohně, plápolajících za pobřežními stromy. Někdo prozpěvoval nudnou, táhlou starodávnou námořnickou písničku, po každé sloce zakončenou tremolem, vypadalo to, že jí nebude konec, leda až to zpěváka omrzí. Nejednou jsem ji po cestě slyšel a zapamatoval si z ní tato slova:

*Z těch pětasedmdesáti
on jediný se vrátil.*

Po těch krutých dopoledních ztrátách, napadlo mě, se ozývá v té odřehovačce cosi až bolestně případného. Jenže podle toho, co jsem sám zažil, jsou bukanýři bezcitní jako moře, po němž se plaví.

Konečně zadula bríza, škuner se ve tmě naklonil a pohnul se ke mně; ucítil jsem, jak lano povoluje, a rázně a důkladně jsem nožem přeřízl poslední vlákna.

Na kocábku bríza moc nezapůsobila, švihlo to s námi k přídi *Hispanioly*. Škuner sebou škubal a pomalu se v proudu otáčel kolem osy.

Bránil jsem se jako divý, každou chvíli jsem čekal, že se potopím, odrazit jsem nemohl, posouval jsem se tedy k zádi. Nakonec jsem nebezpečného souseda strásl, ještě naposled jsem zabral pádlem a tu jsem

rukou zavadil o lanko, volně splývající z palubního brlení. Hned jsem je popadl.

Těžko říci proč. Snad jsem to udělal maně, ale jakmile jsem za lanko zatáhl a zjistil, že drží, ze zvědavosti jsem si umínil, že nakouknu oknem do kajuty.

Ručkováním jsem se přitáhl blíž a nedbaje nebezpečí jsem se trochu v kocábce vztyčil, až jsem viděl z kajuty strop a kousek vnitřku.

Škuner zatím uháněl po vodě i se svým malým trabantem; byli jsme už naproti táborovému ohni. Jak říkají námořníci, hlasitě si to šinul vpřed a s pleskotem rozhrnoval nesčíslné vlnky; teprve když jsem přes okenní pražec nahlédl dovnitř, svitlo mi, proč strážci lodi nespustili poplach. Stačil mi jediný pohled; na víc jsem si z kolísavé kocábky ani netroufal. Uviděl jsem Handse a jeho kamaráda: popadli se do křížku a jeden rdousil druhého.

Na lavičku jsem skočil zrovna včas, málem jsem spadl vedle. Chvilí jsem před sebou viděl jen ty dva zuřivé, brunátné obličejy, jak se tam pod čadivou lampou kymácejí; zavřel jsem oči, abych zas přivykl tmě.

Nekonečně dlouhá odrhovačka přece jen skončila a prořídlý hlouček u táborového ohně spustil refrén, který jsem tolikrát předtím slyšel:

*Patnáct nás pilo rum ze všech sil,
johoho, na truhle nebožtíka.
Čert a chlast ostatní dorazil,
johoho, na truhle nebožtíka.*

Dumal jsem nad tím, jak zrovna řádí chlast a čert v kajutě *Hispanio-ly*, a najednou mě překvapilo, jak se kocábka nahýbá na bok. Škubla sebou, změnila směr a rozjela se nápadně rychle.

Rázem jsem rozevřel oči. Kolem dokola se šustivě čeřily a převalovaly pableskující vlnky. *Hispaniola*, v jejíž rýze jsem se pár yardů za ní stále motal, jako by taky odbočovala ze své dráhy, proti noční tmě bylo vidět, jak se jí stěžně kymácejí; upřeně jsem se na ni zahleděl a zjistil, že zahýbá k jihu.

Ohlédl jsem se a srdce mi zabušilo. Táborový oheň zářil přímo za mnou. Proud se stácel v pravém úhlu a strhoval s sebou statný škuner i poskakující kocábku, stále rychleji, šumivěji a ropotivěji se dral úžinou na širé moře.

Najednou škuner přede mnou prudce zakolísal a otočil se o nějakých dvacet stupňů; v tu chvíli bylo slyšet z lodi křik; na palubních schodech se ozval dupot; poznal jsem, že oba opilci konečně nechali rvačky a uvědomili si svou pohromu.

Ulehl jsem na dno chatrné kocábky a zbožně jsem odporoučel svou duši Stvořiteli. Na konci úžiny, říkal jsem si, jistě narazíme na burácející vlnobití a rázem bude veta po mých strastech; smrt sama mě neděsila, děsil mě pohled na blížící se záhubu.

Celé hodiny jsem ležel zmítán vlnami a skrápěn vodní tříští a čekal, že příští ponoření bude má smrt. Zmáhala mě malátnost; při všem strachu jsem propadl otupělosti, ba přímo strnulosti; nakonec mě přemohl spánek; ležel jsem v kocábce zmítané mořem a zdálo se mi o vlasti a o Admirálu Benbowovi.

KAPITOLA XXIV

Jak jsem křižoval v kocábce

Byl bílý den, když jsem procitl a zjistil, že se zmítám na moři u jihozápadního cípu Ostrova pokladů. Slunce už vyšlo, ale schovávalo se za mohutným valem Dalekohledu, který se z této strany příkře svažoval k moři.

Kousek ode mne byl Matrózský štít a Křížový stěžeň; lysý, tmavý kopec, na vršku zježený čtyřicetistopými či padesátistopými skalisky a dole vroubený hromadami suti. Z moře tam bylo necelé čtvrt míle a hned mě napadlo, že tam dopádluji.

Ale brzo jsem si to rozmyslel. S řevem šplíchal do suti příboj, odražené vlny se valily jedna za druhou, až pěna vysoko vystříkovala; živě jsem si představil, jak si na tom rozervaném břehu rozbívím hlavu nebo zas do úpadu marně šplhám na převislé skály.

To ještě nebylo všechno; po skalách plochých jako stůl lezly a z nich do moře žbluňkaly ohromné slizké potvory – jacísi neuvěřitelně mohutní slimáci – bylo jich čtyřicet až šedesát a štěkali, až se to ve skalách rozléhalo ozvěnou.

Ted' vím, že to byli neškodní lvouni. Nehledě k neschůdnému břehu a vzdutému příboji, už při pohledu na ně mě přešla chuť přistát. Raděj zahynout na moři hlady, než čelit takovému nebezpečí.

Ještě mi kyne jiná možnost, napadlo mě. Severně od Matrózského štítu se táhne pruh pobřeží, z něhož při odlivu vybíhá dlouhá žlutá písčina. Za ní dále k severu je další mys – Lesní, jak je označen na mapě – nadobro zarostlý vysokými zelenými jedlemi, sahajícími až k moři.

Vzpomněl jsem si na Silverova slova o tom, že po celém západním břehu Ostrova pokladů běží k severu proud; z polohy kocábky jsem usoudil, že mě už unáší, pustil jsem tedy Matrózský štít z hlavy a šetřil síly na přistání u vábnějšího Lesního mysu.

Moře se hladce vzdouvalo. Mírný vítr vál vytrvale od jihu, tedy ne proti proudu, vlny stoupaly a klesaly nezpěněné.

Jinak bych byl dávno zahynul, a zatím má drobná a lehká kocábka jela kupodivu hladce a bezpečně. Klidně jsem ležel na dně, jen poočku vykukoval přes okraj, kolikrát zastrměl modrý vrcholěk přímo nade mnou, ale kocábka poskočila jakoby vymrštěná na pérech a lehce jako pták se přehoupla do prohlubně.

Za chvílku jsem si začal troufat; posadil jsem se, že si zkusím, jak mi půjde pádlování. Ale stačilo jen trochu přesunout váhu a kocábka začala vyvádět. Jen jsem se hnul, kocábka se přestala ladně pohupovat, střemhlav se řítila po vodním úbočí (hlava mi z toho šla kolem) a špicí vrazila z boku do další vlny, až to vyšpláchno.

Všecek zmáchaný a ustrašený honem jsem zas ulehl, kocábka se pak umoudřila a šetrně se mnou pohupovala mezi vlnami jako dřív. Viděl jsem, že si nedá poroučet, ale s takovou se na břeh sotva dostanu.

Šel na mě strach, ale rozvahu jsem přece zachoval. Nejprve jsem z kocábky nejvýš opatrně vybral čepicí vodu; znovu jsem vykoukl přes okraj a dumal nad tím, jak to, že kocábka tak klidně přeplouvá dlouhými vlnami.

Zjistil jsem, že vlna, to není nějaká mohutná, hladká, lesklá hora, jak se jeví z břehu nebo z paluby, spíše se podobá nějakému suchozemskému pohoří se samými vršky, rovinami a údolími.

„Je zřejmé, že musím zůstat ležet,“ řekl jsem si, „a nevychylovat ji z rovnováhy; ale právě tak je zřejmé, že mohu spustit pádlo a na rovných místech ji trochu pošoupnout k ostrovu.“ Bez meškání jsem to udělal. Nepohodlně opřen o lokty jsem slabounce zabíral pádlem a přídí ji stácel ke břehu.

Šlo to úmorně a zvolna, ale vzdálenosti ubývalo, mířili jsme k Lesnímu mysu, ten bezpochyby mineme, ale dobrých sto yardů směrem k východu jsem přece jen urazil. Byl jsem skoro u břehu. Viděl jsem, jak se v bríze kymácejí chladivě zelené vrcholky stromů; další mys určitě neminu.

Byl už nejvyšší čas; trýznila mě žízeň. Od sálavého slunce na obloze a jeho tisícerých odrazů na vlnách, od mořské vody, která na mně uschla a spekla mi rty, mě páliło hrdlo a bolela hlava. Tak jsem se po těch blizoučkých stromech roztesknil, až mi z toho bylo nanic. Ale proud mě hnal pryč od mysu, rozevíral se přede mnou další kus moře a po tom, co jsem tam uviděl, jsem přišel na jiné myšlenky

Necelou půl míli před sebou jsem spatřil plout *Hispaniolu*. Že mě zajmou, bylo jisté, ale byl jsem tou vyprahlostí tak zmožen, že jsem ani nevěděl, jestli mám jásat nebo truchlit; než jsem se na něčem ustálil, zmocnil se mě úžas, jen jsem vyjeveně zíral, na víc jsem se nezmohl.

Na *Hispaniole* byla vytažena hlavní plachta a dvě kosatky¹⁷, jako sníh nebo stříbro svítily na slunci, tak byly bělostné. Když jsem *Hispaniolu* zahlédl, všechny plachty se jí nadouvaly, plula přibližně na severozápad; usoudil jsem z toho, že se ti, kdo ji řídí, vracejí kolem ostrova na kotviště. Najednou se stočila víc na západ; pomyslí jsem si, že mě zahlédli a teď mě pronásledují. Ale potom se postavila přímo proti větru a se schlíplými plachtami zůstala bezradně trčet na místě.

„Takoví nešikoví,“ řekl jsem si, „to jsou asi pod obraz. Kapitán Smollett by je pěkně prohnal.“

Škuner se zvolna odchýlil od návětrného směru, nabral do plachet vítr, chvíli plul a zas se postavil proti větru. Několikrát se to opakovalo. *Hispaniola* trhaně plula hned sem, hned tam, hned nahoru, hned dolů, jednou na sever, jednou na jih, jednou na východ, jednou na západ a pokaždé to skončilo stejně, zůstala trčet se schlíplými plachtami. Bylo mi jasné, že ji nikdo neřídí. Kde je tedy mužstvo? Buďto jsou namol, nebo z lodi zběhli; jestli se dostanu na palubu, řekl jsem si, vrátím možná loď kapitánovi.

Kocábku i škuner unášel proud stejně rychle k jihu. Na své fantastické a přerývané plavbě se škuner nadlouho zastavoval, nepředjížděl mě, spíš se opožd'oval. Kdybych si troufl posadit se, určitě ji dohoním.

---

¹⁷ Kosatka – trojúhelníková plachta nad přídí lodi. Pozn. red.

Rázem jsem se pro ten dobrodružný záměr nadchl a při pomyšlení na štoudev vody u přírodních schodů mi znovuzískaná odvaha teprve stoupla.

Vztyčil jsem se a na přivítanou jsem byl vzápětí pokropen zpětnou sprškou, ale tentokrát jsem se nedal; s vynaložením vši síly a opatrnosti jsem pádloval k níkým neřízené *Hispaniole*. Po důkladném nabrání jsem se musel zastavit a vybrat vodu, srdce se mi tetelilo jako ptáče. Ponenáhlu jsem se do toho vpravil a správně proplouval mezi vlnami, jen párkrát jsem narazil přídí a dostal šplíchanec pěny do obličeje.

Rychle jsem škuner doháněl; bylo už vidět, jak se na kormidelní páce, poletující sem tam, třpytí mosaz; na palubě však nebylo živé duše. Mužstvo z ní bezpochyby zběhlo. Nebo snad leží namol zpité dole. Tam je lehce zavřu a s lodí pak udělám, co budu chtít.

Ona už mi chvíli dělala to nejhorší – nehýbala se. Mířila přibližně na jih, ale stále lavírovala. Při každém odchýlení od návětrného směru se jí plachty trochu naduly a tím se znovu přitočily po větru. Jak jsem řekl, bylo to to nejhorší. Plachty sice práskaly jako rány z děla, na palubě jí drnčely zakutálené kladky, ale při vši své bezmocnosti se mi stále víc vzdalovala; přispíval k tomu nejen prudký proud, ale také její značná odchylka od větru.

A přece se na mě usmálo štěstí. Bríza zeslábla, chvíli se *Hispaniola* v proudu točila kolem osy, až byla ke mně obrácena zádí; kajutní okno bylo dokořán a lampa nad stolem hořela i za bílého dne. Hlavní plachta visela schlíple jako prapor. *Hispaniolu* unášel proud, jinak se nehýbala.

V poslední chvíli jsem se za ní opozdil, ale teď jsem ji doháněl se zdvojeným úsilím.

Byl jsem od ní necelých sto yardů, a tu znovu zadul prudce vítr; plachty na levoboku se jí nadmuly a nahnuta na bok se jako vlašťovka rozlétla po vodě.

Užuž jsem si zoufal, ale najednou jsem se zaradoval. Lod' se ke mně otočila bokem – točila se dál, až urazila polovinu, dvě třetiny, tři čtvrtiny vzdálenosti, která mě od ní oddělovala. Pod kýlem jí vřely vlny. Z hloubi kocábky vypadala obrovsky vysoká.

A tu se mi v hlavě rozbřesklo. Na přemýšlení nebylo kdy – málem ani ne na záchranu. Škuner rozrážel jednu vlnu, já jsem byl na temeni druhé. Nad hlavou jsem měl čelní stěžeň. Skokem jsem se odrazil od kocábky a vyskočil. Jednou rukou jsem se chytil stěhlového trámu a nohy zapřel mezi stěh¹⁸ a zvrtné lano; bez dechu jsem se tam přitiskl, a tu jsem zaslechl tupý úder, to jak škuner nárazem rozdrtil kocábku; uvědomil jsem si, že z *Hispanioly* už couvnout nemohu.

---

¹⁸ Stěh – lano spojující stěžeň s trupem a zajišťující jeho lepší stabilitu. *Pozn. red.*

KAPITOLA XXV

Strhnu pirátskou vlajku

Sotva jsem se na ležatém stěžni uchytil, zplihla zevnější kosatka, a jako když z děla vystřelí, nadmula se z druhé strany. Škuner se při tom zvratu zatřásl až po kýl; ostatní plachty zůstaly napjaty, ale kosatka vzápětí zas zplihla a schlíple visela dolů.

Málem mě to vymrštilo na moře; bez meškání jsem po ležatém stěžni popolezl a překulil se na palubu. Octl jsem se na závětrné straně přídě, napjatá hlavní plachta mi zakrývala kus zadní paluby. Nikde živé duše. Prkna – od počátku vzpoury je nikdo nevydrhl – byla celá zašlapaná, jako živá poletovala sem tam v odtokových rourách prázdná láhev s uraženým hrdlem.

Najednou se *Hispaniola* postavila proti větru. Za mými zády práskly kosatky, třísklo kormidlo; celá loď se nadzvedla a zatetelila se, až se člověku žaludek obracel, přitom v kladkách zasténala a hlavní ráhno se přesmyklo na palubu, takže jsem zahlédl závětrnou stranu zadní paluby.

Oba strážci tam opravdu byli: ten v červené čepici ležel strnule nznak, ruce rozpjaté jako ukřížovaný, a rozchlípenými rty cenil zuby; Israel Hands stál opřen o brlení, hlavu svěšenou na prsa, dlaně rozevřeny, při vší osmahlosti sinálý jak voskovice.

Škuner rejdlil a poskakoval jako jankovitý kůň, plachty se střídavě nadouvaly z obou stran, ráhno sebou smýkalo sem a tam, až stěžen sténal pod tím nápořem. Chvílemi šplíchlá pěna přes brlení, chvílemi rozrazil škuner přídí vzdudou vlnu, milý plachetník vyváděl mnohem hůř než má primitivní šišatá kocábka, teď už pohřbená na mořském dně.

Matróz v červené čepici ujížděl při skocích škuneru sem a tam; ale přes všechno drncání – a to bylo příšerné – ležel pořád stejně a stejně

se vyceněnými zuby šklebil. Také Hands se při těch skocích stále víc sesouval na palubu, nohy mu ujížděly, trupem se svážel ke kormidlu; nakonec mu bylo vidět jenom ucho a zježený pramének licousu.

Na prknech kolem nich jsem zahlédl tmavé kaluže krve, řekl jsem si, že jeden druhého asi v tom opilém vzteku zabil.

Hleděl jsem na to s úžasem; loď zůstala stát a v tom klidném okamžiku se Hands pootočil, zasténal a křečovitě zas zaujal původní polohu, v níž jsem ho prve spatřil. Sténáním, prozrazujícím bolest a mráčky, i ochable rozevřenými ústy mě dojal. Ale hned mě lítost přešla, jak jsem si vzpomněl, co jsem zaslechl v bečce od jablek.

Šel jsem po lodi až k hlavnímu stěžni.

„Pane Handsi, hlásím nástup na loď,“ řekl jsem ironicky.

Toporně zakoulel očima; byl tak zbědovaný, že se ani nepodivil. Vypravil ze sebe jediné slovo: „Kořalku.“

Viděl jsem, že nesmím ztrácet čas; uhnul jsem ráhnu, znovu se svažujícímu na palubu, proklouzl na záď a po schodech sběhl do kajuty.

Byla tam nepředstavitelná spoušť. Všechny zásuvky vypáčili, jak se sháněli po mapě. Podlaha byla zanesena bahnem, jak na ní ti otrapové, zablácení z bažin kolem táborového ohně, sedali a rokovali. Na světle nabílených přepážkách se zlatou obrubou byly znát otisky špinavých rukou. Podle komíhání lodi o sebe v koutech cinkaly tucty prázdných lahví. Jedna doktorova lékařská kniha ležela rozevřená na stole, listy z ní zpoloviny vyrvali, asi na fidibusy¹⁹. Nad tím vším kalně doblikávala okrově hnědá začouzená lampa.

Slezl jsem do sklepa; soudky odnesli, úžasnou spoustu lahví vypili a pohodili. Co vzpoura začala, jistě ani jeden z nich nezůstal strážlivý.

Pro Handse jsem vyslídil láhev, v níž zbyla na dně kořalka; pro sebe jsem pak poshledával suchary, zavařeninu, pořádný hrozen rozinek a sýr. Odnesl jsem to na palubu, své zásoby jsem si uložil nahoru za kormidlo, aby na ně kormidelník nedosáhl, potom jsem přistoupil ke

---

¹⁹ Fidibus – papírovýsmotek, jímž se podpaluje dýmka nebo svíčka. *Pozn. red.*

štoudvi s vodou, důkladně se z ní napil a teprve nakonec jsem podal Handsovi kořalku.

Než odtrhl láhev od úst, vyzunkl snad čtvrt pinty.

„Hrome!“ ulevil si, „to bylo ono.“

Usedl jsem do koutku a dal se do jídla.

„Těžce raněn?“ zeptal jsem se ho.

Jenom zabručel, anebo, spíše bych řekl, zavrčel.

„Být tady doktor,“ řekl, „vylízal bych se z toho jako nic; mám samou smůlu, to víš, moc mě to mrzí. Ten trulant,“ ukázal na chlapa v červené čepici, „to má odbyto. Stejně to nebyl žádný matróz. A kde ty se tady bereš?“

„Přišel jsem se, pane Handsi, ujmout lodi. Račte vzít na vědomí, že až na další jsem kapitánem já.“

Nevraživě po mně koukl, ale nic neříkal. Krev se mu sice vrátila do obličeje, ale byl pořád přepadlý a házel sebou podle toho, jak loď rejčila.

„Abych nezapomněl, pane Handsi,“ dodal jsem, „tuhle vlajku tady nestrpím. Když dovolíte, tak ji stáhnu. Než tu, raděj žádnou.“

Znovu jsem uhnul ráhnu, přiběhl k praporové šňůře, prokletou černou vlajku stáhl a zahodil do moře.

Zamával jsem čepicí a řekl: „Krále nám, Bože, chraň!“

Hands, hlavu svěšenou na prsa, mě úkosem bystře pozoroval.

„Tak si myslím,“ ozval se posléze, „tak si, pane kapitáne Hawkinsi, myslím, že bys rád na břeh. Měli bychom se domluvit.“

„Ale ano, pane Handsi,“ řekl jsem, „beze všeho. Jen mluvte dál.“ A s chutí jsem se dal zase do jídla.

„Ten chlap,“ malátně kývl hlavou po mrtvém, „jmenoval se O'Brien – smradlavý Ir – ten chlap spolu se mnou nasadil plachty, chtěli jsme s lodí doplout zpátky. Je po něm, nadobro po něm; kdo bude loď řídit teď, to nevím. Ty to, zdá se mi, bez mých pokynů nedokážeš. Poslyš, dáš mi najíst a napít a na obvázání přineseš nějaký starý hadr nebo šátek; já ti zas vysvětlím, jak ji máš řídit; to je myslím poctivé jednání.“

„Něco vám povím,“ řekl jsem, „na kotviště kapitána Kidda nepojedu. Zajedu do Severní zátoky a tam klidně přistanu.“

„Proč ne?“ křikl. „Copak jsem nějaký pitomý suchozemec? Chápu, bodejt'. Vsadil jsem na jednu kartu, nevyšla mi. Vyhrál jsi ty. Do Severní zátoky, říkáš? Co se dá dělat. Hrome, třeba do Šibeničního doku ti loď dovedu.“

Jeho návrh mi připadal dost rozumný. Hned jsme si plácli. S větrem v týle plula *Hispaniola* za tři minuty klidně podél pobřeží Ostrova pokladů, těšili jsme se, že před polednem obeplujeme severní mys, dávno před přílivem doplujeme do Severní zátoky, tam s ní klidně naběhneme na břeh, počkáme na odliv a potom vystoupíme na souš.

Kormidlovou páku jsem přivázal, zašel dolů podívat se do svého kufru a vyňal z něho matčin hebký hedvábný šátek. S mou pomocí si jím Hands obvázal stehno (měl v něm krvácející bodnou ránu), pojedl a upil kořalky a vůčihledně pookřál; rovně se posadil, mluvil hlasitěji a zřetelněji, byl zkrátka k nepoznání.

Bríza nám přála. Letěli jsme jako pták, pobřeží kolem nás jen fičelo a výhled se každou chvílí měnil. Minuli jsme pahorkatinu, přehnali se kolem písčité nížiny, řídce porostlé klečí, a objeli výběžek skalnatého vrchu, jímž ostrov na severu končí.

Byl jsem na své kapitánství nemálo pyšný a radoval jsem se z jasného slunného počasí i z proměnlivého vzhledu pobřeží. Měl jsem dost vody i dobrého jídla; předtím mě hryzlo svědomí, že jsem zběhl, ale nad touto kořistí se zas uklidnilo. Nic mi snad nechybělo ke štěstí, nebýt kormidelníkova uštěpačného pohledu, jímž mě všude na palubě sledoval, i toho zvláštního úsměvu, který mu pohrával na rtech. Byl to úsměv bolestný i malátný – tupý stařecký úsměv; ale jak mě při práci bez přestání potměšile pozoroval, v jeho úsměvu se tajila uštěpačnost a číhala zrada.

KAPITOLA XXVI

Israel Hands

Vítr nám nepřestal přát, stočil se na západ, a tak se nám do ústí Severní zátoky od severovýchodního cípu ostrova plulo pohodlněji. Zakotvit se nedalo, najet na břeh jsme si netroufali, dokud příliv nepokročí, a tak jsme měli dost času nazbyt. Kormidelník mi vysvětlil, jak se přitáčí loď k větru; po mnoha pokusech se mi to povedlo a oba jsme pak mlčky zasedli k jídlu.

Protivně se zasmál a řekl: „Můj starý kamarád O'Brien je ještě tady, nehodil bys ho, pane kapitáne, přes palubu? Ne že bych se ho štítil, a že jsem ho odkrouhnul, z toho si nic nedělám; ale moc pěkně se nám tu nevyjímá.“

„Nemám na to sílu a taky se mi do toho nechce. Ať si tu leží dál,“ řekl jsem.

„Jenom smůlu, jime, přináší – ta *Hispaniola*,“ zamrkal. „Kolik lidí zahynulo na *Hispaniole* – kolik nešťastných námořníků se tu rozžehnilo se životem, co jsme vyjeli z Bristolu. Smůla, že to svět neviděl. Třeba takový O'Brien – je po něm, vidíš. Já jsem neštudoval, zato ty, mládečku, umíš číst a počítat; tak mi upřímně pověz, co myslíš, když je někdo mrtvý, je mrtvý navždycky, nebo zas ožije?“

„Tělo, pane Handsi, zabít můžete, ale duši ne, to snad dávno víte,“ odsekl jsem. „O'Brien je na jiném světě, třeba se na nás dívá.“

„Jojo, je to bída!“ řekl. „Mordovat se nevyplácí. Ale na druhé straně zas, co já vím, z duchů nejde strach. Ti si na mě, jime, neprijdou. Všecko jsi mi jaksepatří vyložil, buď tak hodný a skoč mi teď do kajuty pro – tentononc – hrom aby do toho, ne a ne si vzpomenout – pro láhev vína – ta kořalka je, jime, nějak moc ostrá.“

Kormidelníkovu koktání mi bylo podezřelé, a že by chtěl místo kořalky víno, tomu jsem vůbec nevěřil. Je to pouhá záminka. Chce mě od-

lákat z paluby – to je jasné, ale proč, to mi nešlo na rozum. Uhýbal mému pohledu, těkal zrakem hned sem, hned tam, hned nahoru, hned dolů, hned k obloze, hned zas letmo k mrtvému O'Brienovi. Pořád se usmíval, provinile a rozpačitě vyplazoval jazyk, dítě by uhodlo, že má něco nekalého za lubem. S odpovědí jsem však neotálel, věděl jsem, že si s takovým tupcem poradím a obavy nedám na sobě znát.

„Víno?“ řekl jsem. „To vám schvaluji. Chtěl byste bílé, nebo červené?“

„No víš, kamaráde, to je mi fuk,“ odpověděl. „Jen když bude silné a bude ho hodně.“

„Dobrá,“ odpověděl jsem. „Přinesu vám, pane Handsi, portské. Ale musím ho někde vyšťárat.“

Po schodech jsem dupal, potom jsem zul střevice a potichu přeběhl spojovací chodbu, po žebříku jsem vylezl do palubního kotce a vystrčil hlavu z přední kajuty. Tam že se mě nenadá, to jsem věděl, ale přesto jsem byl opatrný; tušení mě nezklamalo.

Vztyčil se na ruce a na kolena; noha ho sice při pohybech silně bolela – slyšel jsem, jak potichu sténá –, ale palubu přešel dost mrštně. Za půl minuty se octl u odtokového žlábků na levoboku a z lanového kotouče vytáhl dlouhý nůž, nebo spíš dýku zkrvavenou až po rukojeť. Vystrčil bradu, chvíli dýku pozoroval, zkoušel její ostří na dlani, honem ji strčil za řadra a zas odkodrcal na své místo u brlení.

To jsem chtěl vědět. Israel se může pohybovat; je ozbrojen; jeho snaha odlákat mě nasvědčuje tomu, že mě chce odpravit. Co udělá potom – jestli se pokusí přeplazit přes celý ostrov od Severní zátoky až k táboru v bažině, nebo jestli vypálí z děla a tak přivolá na pomoc kamarády, to se nedalo uhádnout.

V něčem jsem však na něho spoléhal, totiž v řízení škuneru, na tom nám záleželo stejně. Oba jsme toužili najet s ním někde na chráněném místě na břeh, abychom pak mohli v příhodnou chvíli bez velkého úsilí a nebezpečí zase odrazit; do té doby, usoudil jsem, se rozhodně nemám čeho bát.

Přemítal jsem o tom, ale přitom jsem nezahálel. Odkradl jsem se do kajuty, obul se, namátkou jsem popadl láhev vína, abych se měl na co vymluvit, a vrátil se na palubu.

Hands ležel schoulený, jako když jsem odcházel, a mhouřil oči, jako by nesnášel světlo. Jen jsem přišel, zdvihl hlavu, zkušeně urazil na láhvi hrdlo, pronesl obvyklý přípitek „Na zdraví!“ a důkladně si přihnul. Chvilí klidně odpočíval, potom vytáhl skrutlík a poprosil mě, abych mu uřízl žvanec.

„Uřež mi kousek tabáku,“ řekl, „nemám nůž, a i kdybych měl, chybí mi síla. Ach, Jime, Jime, tak se mi zdá, že jsem minul kotviště! Uřež mi, mládenečku, žvanec, bude to asi můj poslední; nic naplat, vyrazím na poslední cestu.“

„Tabák vám uříznu, což o to,“ odpověděl jsem, „ale kdybych byl na vašem místě a bylo mi tak bídne, napřed bych se po křesťansku pomodlil.“

„A proč,“ řekl. „Pověz mi, proč.“

„Proč?“ rozhorlil jsem se. „Zrovna jste se mě ptal, jak je to s nebožtíky. Porušil jste přísahu; žil jste ve hříchu, lži a krvi; u nohou vám leží člověk, kterého jste skolil. Proč? Aby se nad vámi, pane Handsi, Pánbůh smiloval, proto.“

Při pomýšlení na krvavou, v kapse schovanou dýku, kterou mě chce zlovolně sprovodit ze světa, jsem se dostal do ráže. Hands si zaval vína a slavnostně spustil:

„Třicet let se plavím po moři; zažil jsem věci dobré i zlé, lepší i horší, pohodu i bouřku, bídu s nouzí, rvačky na nůž a kdo ví co ještě. Něco ti povím, ještě jsem neviděl, že by z dobroty vzešlo něco dobrého. Udeř a nečekej, to je moje heslo; mrtví nekoušou; to si myslím – amen, staň se.“ Najednou řekl změněným hlasem: „Poslyš, už jsme toho dost nažvanili. Příliv je dost vysoko. Řid' se, pane Hawkinsi, mými rozkazy, vplujeme tam jako nic a hotovo.“

Zbývaly nám necelé dvě míle, ale kormidlovalo se tam choulostivě, vjezd do severního kotviště byl totiž úzký a mělký a klikatil se na východ a na západ, dopilotovat škuner byla věc zručnosti. Sám jsem byl,

myslím, dobrý a pohotový poddůstojník a Hands nesporně znamenitý lodivod; jistě a přesně jsme se províjeli mezi písčinami a šinuli se dovnitř jedna radost.

Jen jsme minuli předhoří, ze všech stran nás sevřela pevnina. Podobně jako na břehu jižního kotviště, i na břehu Severní zátoky rostl hustý les, ale vjezd byl delší a užší jako nějaké ústí řeky, a ústí to skutečně bylo. Vpředu na jižním konci bylo vidět rozpadlý lodní vrak. Někdejší mohutný trojstěžník, dlouhou dobu drásaný bouří a nepohodou, byl ověšený mokravými chaluhami a na palubě zarostlý bujně kvetoucím pobřežním křovím. Smutná podívaná, ale kotviště bylo zřejmě chráněné.

„Poslyš,“ řekl Hands, „tady na tom místečku najedeme na břeh. Pěkná písčina, závětrří, kolem dokola stromy a tamhle na té staré lodi kvítí jako v zahradě.“

„A když najedeme na břeh,“ zeptal jsem se, „jak ji pak dostaneme zase znovu na vodu?“

„No takhle,“ řekl, „při odlivu odneseš na protější břeh lano, omotáš je kolem pořádné jedle; druhý konec navlékneš na vratidlo a počkáš na příliv. Voda stoupne, všichni námořníci zatáhnou za lano a loď sjede jako po másle. A teď, chlapče, pozor. Už jsme u toho místečka, ale moc to ženeme. Trochu na pravobok – tak – pomalu – na pravobok – trochu na levobok – pomalu – pomalu!“

Udílel mi rozkazy a já jsem je bez dechu plnil. A tu křikl: „A teď, zlatíčko, k závětrří!“ trhl jsem kormidlem, *Hispaniola* se potočila a kloumem najela na nízký lesnatý břeh.

Rozčilen tímto manévrováním jsem nějak kormidelníka dost nehlídal. Nadobro jsem zapomněl, jaké nebezpečí mi visí nad hlavou; napjatě jsem čekal, kdy loď narazí, krk natažený přes brlení pravoboku jsem pozoroval, jak se daleko před přídí čerí vlnky. Málem jsem se dal bez odporu skolit, ale najednou jsem propadl neklidu a otočil hlavu. Snad jsem zaslechl skřípnutí, snad jsem koutkem oka zahlédl jeho sunoucí se stín; snad se ve mně probudil pud šelmy; ať je to, jak chce, když jsem se ohlédl, Hands, v pravé ruce dýku, byl už kousek ode mne.

Střetli jsme se očima a oba jsme vykřikli; já jsem vřískl hrůzou, kdežto on vztekle zařval jako rozlícený býk. V tom okamžiku se po mně vrhl a já jsem uskočil k výboku. Přitom jsem pustil kormidelní páku a ta sebou prudce smýkla k závětrří; snad jsem si tím zachránil život, páka totiž udeřila Handse do prsou, div ho neomráčila.

Než se vzpamatoval, šťastně jsem mu z pasti vyklouzl na palubu, kde se dalo kličkovat. Před hlavním stěžněm jsem se zastavil a vytáhl z kapsy pistoli; Hands se zatím otočil a šel po mně; chladnokrevně jsem namířil a zmáčkl spoušť. Cvakl kohoutek, ale nic nevyšlehlo a nebouchlo; zvlhla mi v kapse. Spílal jsem si, jaký jsem lajdák. Proč jsem jedinou zbraň předem nenabil? Neutíkal bych teď před ním jako ovce před řezníkem.

Na své zranění se pohyboval úžasně rychle, prošedivělé vlasy mu trčely do obličeje, samým spěchem a vztekem zrudl jako válečný prapor. Vyzkoušet druhou pistoli nebylo kdy, ani se mi do toho nechtělo, věděl jsem, že je to zbytečné. Jen jedno mi bylo jasné: couvat nesmím, nebo mě zatlačí na před, jako mě předtím zatlačil na zád. Když se dám chytit, nic jiného mě tady na světě nečeká než devět až deset palců hluboké bodnutí zbrocenou dýkou. Obemkl jsem dlaněmi hlavní stěžně, byl pořádně tlustý, a napjatě jsem čekal.

Viděl, že si hraji na schovávanou, a zůstal stát; vymýšlel si na mě finity a já mu to oplácel. U nás doma jsem si takhle hrál v zátoce Černého kopce mockrát, ale nikdy mi srdce tak nebušilo, to mi věřte. Nic naplat, klukovská hra to přece jen byla, to by bylo, řekl jsem si, abych nevyzrál na postaršího námořníka raněného na stehně. V té rozkuráženosti jsem se letmo zamyslel nad tím, jak ta věc skončí; protahovat ji mohu dlouho, to jsem věděl, ale nakonec, marná sláva, mu neuniknu.

Tak to tedy vypadalo, a tu najednou *Hispaniola* narazila, zakolísala, chvíli ryla do písku a naráz se překloupila na levobok; paluba se nahnula o pětáctýřicet stupňů, dobrých pět hektolitřů vody vychrstlo z odtokových rour a rozlilo se mezi můstek a brlení.

Oba jsme udělali přemet a naráz se skutáleli do odtokových rour; za námi tam s rozpjatýma rukama doškobrtal nebožtík v červené čepici.

Octli jsme se tak blízko, že jsem hlavou zavadil o kormidelníkovu nohu, až mi zuby zacvakaly. Rána nerána, hned jsem byl na nohou. Hands se totiž potýkal s mrtvolou. Po šikmé palubě se běhat nedalo; musel jsem se odtamtud dostat nějak jinak, a to hned, nepřítel jsem měl na dosah. Vymrštil jsem se do vratiplachetního lanoví a tak dlouho po něm ručkoval, až jsem celý určený usedl na kosovou příčku.

Zachránil jsem se mrštností; při tom úprku nahoru půl stopy pod mnou se zabodla dýka; Israel Hands tam stál, obličej obrácený ke mně, ústa dokořán, nadobro zkoprnělý a zklamáný.

V téhle volné chvíli jsem bez meškání vyměnil u pistole kapsli; a když jsem byl s jednou hotov, pro jistotu jsem znovu nabil také druhou.

Hands nad mým počínáním nadobro ustrnul; poznal, že se štěstí obrací, zaváhal, těžce se vyšvihl do lanoví a s dýkou v zubech pomalu a s přemáháním šplhal nahoru. Poraněnou nohu vlekl za sebou nemálo zdlouhavě a sténavě; než se dostal přes třetinu cesty, dávno jsem měl pistole pohodlně nabity. V každé ruce pistoli jsem pak na něho spustil:

„Ještě krok, pane Handsi,“ řekl jsem, „a vystřelím vám mozek! Jak víte, mrtví nekoušou,“ uchichtl jsem se.

Hned zůstal stát. Bylo vidět, jak mu při přemýšlení cuká obličej, přemýšlel tak úporně a usilovně, že jsem se sebejistě zachechtal. Polkl naprázdno a ozval se stejně rozpačitě jako dřív. Při řeči vyndal dýku z úst, ale jinak se nepohnul.

„Jime,“ řekl, „jsme oba v bryndě, ty a já, musíme se smířit. Nebýt toho, že se loď převrátila na bok, tak jsem tě drapl; jenže já mám smůlu; nezbyvá mi než kapitulovat, a těžko se zkušenému matrozovi kapituluje před takovým plavčíkem, jako jsi ty, Jime.“

S úsměvem jsem se pásl na jeho slovech a napařoval se jako kohout na smetišti, a tu mžikem máchl pravou rukou. Hvízdlo to jako šíp: něco mě udeřilo a zabořilo a najednou jsem byl ramenem přibodnut ke stěžni.

V té příšerné bolesti a zkoprnělosti – jestli jsem to udělal schválně, to nevím, ale rozhodně jsem nemířil – obě pistole vystřelily a vypadly mi z rukou. Nepadly samy; kormidelník tlumeně zachroptěl, pustil se lanoví a střemhlav žbluňkl do moře.

KAPITOLA XXVII

„Dukáty“

Protože loď ležela na boku, stěžně čněly nad vodou; jako na hřadu jsem seděl na kosové příčce, pod sebou hladinu zátoky. Hands tak daleko nedolezl, a protože byl blíž lodi, spadl do vody mezi mnou a brlením. V zpěněném krvavém šumu se vynořil a zapadl nadobro. Když se voda utišila, viděl jsem, jak tam ve stínu lodního boku leží schoulen na čistém lesklém písku. Ryby se kolem něho jen míhaly. Chvillemi jako by se v rozvlněné vodě hýbal nebo vstával. A zatím bylo po něm, nadobro po něm, byl zastřelen, utopil se a proměnil se v potravu rybám přímo tam, kde mi ukládal o život.

Jen jsem si to uvědomil, přepadla mě nevolnost, mdloba a hrůza. Horkost mi zalila záda i prsa. Dýka, kterou jsem byl za rameno připíchnut ke stěžni, mě páčila jako žhavé železo; samotná bolest mě tolik neznepekovoala, ta se dala bez reptání vydržet; trnul jsem hrůzou, že z kosové příčky spadnu do zelené vody a zůstanu tam ležet vedle mrtvého kormidelníka.

Oběma rukama jsem se pevně držel, až mě nehty bolely, a zavíral oči, abych to nebezpečí neviděl. Mrákoty mizely, tep se uklidnil a pozornáhlu jsem se vzpamatoval.

Nejprve jsem se snažil dýku vytrhnout, ale buď byla moc zaražena, nebo mě přešla odvaha, nechal jsem toho a všecek se otrásl. A to kupodivu pomohlo. Moc totiž nechybělo a dýka mě vůbec minula, držela jen za kůži, a jak jsem se otrásl, kůži jsem urval. Proudem se mi vyřinula krev, ale ke stěžni jsem byl přibit už jen za kabát a košili a jinak jsem byl volný.

Kabát a košili jsem vyškubl prudkým trhnutím a po pravobočném lanoví slezl na palubu. Za nic na světě se mi v té hrůze nechtělo slézt po levobočném lanoví, z něhož před chvílí spadl Israel.

Sestoupil jsem do kajuty a jakžtakž si ránu ošetřil; bolela a krvácela, hluboká a nebezpečná však nebyla a při pohybu mi moc nevadila. Rozhlédl jsem se kolem; loď je do jisté míry moje, bude třeba odklidit posledního pasažéra – mrtvého O'Briena.

Jak jsem už řekl, smekl se k brlení a ležel tam jako nějaký příšerný, ohyzdný panák, sice v životní velikosti, ale bez lidského vzhledu a půvabu. Poradit si s ním bylo snadné, zvykl jsem si už na chmurné příhody a mrtvých jsem se skoro nebál, popadl jsem ho tedy v pase jako pytel otrub, pořádně se rozehnal a shodil ho přes palubu. Potopil se, až to žbluňklo; červená čepice mu ulítna a plavala po vodě; hladina se po vyšpláchnutí uklidnila, leželi tam bok po boku a zachvívali se v rozkolísané vodě. O'Brien byl mladičký, ale dost olysalý. Ležel, plešatou hlavou opřen o koleno toho, který ho zabil, a nad nimi se proháněly hbité ryby.

Byl jsem sám na lodi, příliv ustal. Zapadalo slunce, od západního břehu se přes celé kotviště táhly stíny jedlí a až na palubu vrhaly pestré vzorce. Zafoukla večerní bríza, od východu ji sice zachycoval rozeklaný kopec, ale přece jen se lanoví rozezvučelo a zplihlé plachty sebou zaškubaly.

Bál jsem se o loď. Honem jsem stáhl kosatky, až žuchly na palubu – hůř to šlo s hlavní plachtou. Při převrácení lodi se ráhno samozřejmě vysunulo přes palubu a hlavicí a kusem plachty trčelo dobré dvě stopy ve vodě. Toho jsem se bál nejvíc; ale drželo tak pevně, že jsem si na ně netroufal. Nakonec jsem vytáhl z kapsy nůž a přeřízl zdvihadací provazy. Spadl vršek, uvolněná plachta se zduřila na vodě; ale ať jsem tahal, jak chtěl, provazy se nehnuly, víc jsem nedokázal. *Hispaniole* i mně nezbylo než se odevzdat osudu.

Zatím se už kotviště ponořilo do stínu – jak si vzpomínám, poslední paprsky, zářivé jako drahokamy, dopadaly přes mýtinu na květnou pokrývku vraku. Ochladilo se, odliv se prudce hnal k moři, škuner se svážel stále víc na bok.

Vydrápal jsem se na před' a pohlédl přes okraj. Bylo tam mělko, pro jistotu jsem se oběma rukama chytil přeříznutého kotevního lana a leh-

ce se po něm spustil z lodi. Bylo mi tam ani ne po pás, písek byl pevný a vlnkami rýhovaný, vesele jsem se přebrodil na břeh a opustil *Hispaniolu*; ležela na boku, hlavní plachtu rozprostřenou po hladině zátoky. V tu chvíli zapadlo slunce a v rozkomíhaných jedlích slabě zašuměla bríza.

Konečně jsem pryč z moře, a neodcházím s prázdnýma rukama. Škuner tam leží zbavený bukanýrů, čeká, až na něj naši nastoupí a znovu vyplují na moře. A teď honem domů do palisády, pochlubit se svými slavnými činy. Snad mě za mé tuláctví pokárají, ale má pádná odpověď je znovudobytí *Hispanioly*. Snad i kapitán Smollett uzná, že jsem nepromarnil čas.

Hlavu plnou takových myšlenek jsem vykročil za kamarády domů do srubu. Jak jsem si pamatoval, z říček, odtékajících do Kiddova kotviště, pramení ta nejvýhodnější vlevo ode mne na rozeklaném kopci; vyrazil jsem tedy tím směrem, že ji překročím někde na horním toku. Les byl poměrně řídký, držel jsem se při úpatí, až jsem obešel kopec a překročil bystřinu, bylo v ní vody jen po lýtka.

Octl jsem se poblíž místa, kde jsem předtím potkal vysazeného matroza Bena Gunna; kráčel jsem opatrněji a bedlivě se rozhlížel na všechny strany. Tma houstla, sestupoval jsem ze sedla rozeklaného kopce, a tu jsem si na obloze všiml nějaké mihotavé záře. To si nejspíš ostrovan, usoudil jsem, na plápolavém ohni připravuje večeri. V duchu jsem se divil, že je tak neopatrný. Když tu záři vidím já, třeba ji zahlédne i Silver, utábořený na břehu v bažině.

Noc byla stále tmavší; tápavě jsem se ubíral k svému cíli; rozeklaný kopec za mnou a Dalekohled vpravo ode mě prosvítaly stále slaběji a slaběji; svítilo jen pár bledých hvězd; odbočil jsem do úzlabiny a neustále klopýtal o křoví a zapadal do písečných jam.

Najednou se kolem rozjasnilo. Zdvihl jsem hlavu; na vrcholu Dalekohledu se zatřpytil bledý měsíční svit, za stromy zvolna stoupalo něco velikého a stříbrného, poznal jsem, že vyšel měsíc.

V jeho světle jsem pak rychle urazil zbytek cesty; chvílemi jsem šel krokem, chvílemi běžel, už abych byl v palisádě. Neztratil jsem však

rozhahu a v hájku před palisádou jsem kráčel pomaleji a opatrněji. Dát se od vlastních nedopatření zastřelit, to by mé dobrodružství pěkně skončilo.

Měsíc stoupal stále výš a výš; jasně prosvítal v řidším lese; za stromy vpravo přede mnou něco zazářilo jinou barvou. Chvillemi to žhnulo, chvillemi pohasínalo – jako uhlíky doutnající hranice.

Ne a ne uhodnout, co to asi je.

Došel jsem na kraj mýtiny. Západní strana byla jasně ozářena měsícem, ostatek mýtiny i se srubem tonul ve stínu, rozdělovaném dlouhými stříbrnými pruhy světla. Velikánský oheň za srubem potuchl v žhavé uhlíky, jejichž prudký žár se odrážel od měkce bledého měsíce. Nikde živá duše, nic se neozývalo, jenom bríza šuměla.

Všecek udiven a zároveň postrašen jsem zůstal stát. Tak velký oheň se u nás nerozdělával; na kapitánův příkaz se šetřilo palivem; lekl jsem se, jestli se něco nestalo, když jsem byl pryč.

Skryt ve stínu jsem obešel potichu východní stranu a na příhodném místě, kde byla největší tma, jsem přelezl palisádu.

Pro jistotu jsem se svezl na ruce a na kolena a potichoučku se plazil k rohu srubu. Přiblížil jsem se až k němu, a tu mi spadl kámen ze srdce. Samo o sobě to není nic příjemného a mockrát jsem na to dříve huboval, ale tentokrát mi hlučné a pokojné chrápání přátel znělo libě. Ani volání lodní hlídky, to krásné „Cesta volná“, by mi tak nezkonejšilo sluch.

Ale stráž drží pramizerně, tolik bylo jisté. Připlížit se tak na ně se svou cháskou Silver, ani jeden se nedožije rána. Tak to dopadá, řekl jsem si, když je raněn kapitán; a znovu jsem si trpce vyčítal, že jsem je opustil v nebezpečí, když je jich tak málo na hlídání.

Došel jsem ke dveřím a tam jsem se vztyčil. Uvnitř byla tma, nic se nedalo rozeznat. Bylo slyšet jen stejnoměrné chrápání spáčů a chvillemi jakési záhadné třepetání a klování.

S napřaženýma rukama jsem vkročil dovnitř. Ulehnu na své místo (usmál jsem se pod kůži), ti budou koukat, až mě tam ráno najdou.

Šlápl jsem na něco pružného – byla to noha nějakého spáče; spáč se obrátil na druhou stranu, vzdychl, ale neprocitl.

A najednou zavřískl ze tmy něčí hlas:

„Dukáty! dukáty! dukáty! dukáty! dukáty!“ pořád stejně se to bez přestání ozývalo, jako klapot mlýnku.

Silverův zelený papoušek, kapitán Flint! To on kloval do kůry, on, který hlídal líp než lidé, ohlásil svým poctivým refrénem můj příchod.

Neměl jsem kdy se vzpamatovat. Spáči, probuzení papouškovým řezavým skřekem, byli hned na nohou; Silver zaklnul a křikl:

„Kdo tam?“

Dal jsem se na útěk, do někoho jsem vrazil, odlétl a padl do náruče jinému, ten mě sevřel a nepustil.

Byl jsem chycen. „Dicku, přines světlo,“ ozval se Silver.

Jeden námořník vyšel ze srubu a vzápětí se vrátil se zapálenou loučí.

DÍL ŠESTÝ
KAPITÁN SILVER

KAPITOLA XXVIII

V nepřátelském táboře

Louč rudě ozářila vnitřek srubu a potvrdila mé obavy. Piráti se zmocnili srubu i zásob; tady je soudek koňaku, tamhle vepřové a pečivo, všechno jako dřív; a ta hrůza! Po zajatcích ani stopy. Nejspíš všichni zahynuli. Srdce mě zabořelo nad tím, že jsem nezahynul s nimi.

Bukanýrů bylo celkem šest; víc jich naživu nezůstalo. Měli obličej zardělý a opuchlý, pět jich tam stálo opile rozespálých. Šestý, všecek sinalý, se opíral o loket; zakrvácený obvaz na hlavě prozrazoval, že byl nedávno raněn a před malou chvílí ošetřen. Vzpomněl jsem si, že při velkém útoku jeden postřelený utekl do lesa, nejspíš to bude on.

Papoušek seděl Dlouhému Johnovi na rameně a čechral si peří. John vypadal nějak bledší a vážnější. Měl na sobě pořád ty sváteční šaty, v nichž přišel vyjednávat, ale dost pomačkané, umazané od hlíny a po-trhané od ostružiní.

„U všech hromů,“ řekl, „co to, že k nám zavítal mladý Jim Hawkins? Pěkně vítám.“

Obkročmo usedl na soudek koňaku, pomalu si nacpal dýmku a řekl:

„Dicku, podej mi louč.“ Pořádně si zapálil a dodal: „Stačí, kamaráde, zastrč ji zpátky do hraničky; jen si, pánové, udělejte pohodlí! – co byste stáli kvůli panu Hawkinsovi; on vám to odpustí, bodejt’.“ Přimáčkł tabák a hovořil dále: „Tak ty jsi, Jime, přišel, příjemně jsi tím překvapil chudáka starého Johna. Hned napoprvé jsem na tobě viděl, že jsi čipera, ale tohle bych do tebe neřekl.“

Ani jsem nemukal, to si můžete myslit. Postavili mě zády ke zdi; stál jsem a díval se rovnou na Silvera, napohled snad dost srdnatě, ale v hloubi srdce jsem si zoufal.

Silver párkrát rozvážně zabafal a hovořil dále.

„Když už jsi, Jime, tady, povím ti, co si myslím. Hned ses mi líbil, že jsi takový neposeda, docela jako já, když jsem byl ještě mladý a hezký.“

Pořád jsem se těšil, že se k nám přidáš, dostaneš svůj díl a umřeš jako pán, a teď ti, panáčku, stejně nic jiného nezbyvá. Kapitán Smollett je skvělý důstojník, to mu beze všeho přiznám, jenže trochu komisní. ‚Služba je služba,‘ říká, a má pravdu. Kapitánovi nechod’ na oči. Taky doktor na tebe soptí – jsi prý ‚nevědčným uličník‘; vezmu to zkrátka, k svým se vrátit nemůžeš, protože o tebe nestojí; buď se do třetice osamostatníš, a samému ti bude asi smutno, nebo se přidáš ke kapitánu Silverovi.“

Není to tedy tak zlé. Moji přátelé jsou naživu. Že na mě lidé z kajuty pro mé zběhnutí zuří, to jsem Silverovi věřil, ale nijak mě to nesklíčilo, spíš se mi ulevilo.

„Že tě máme v hrsti,“ hovořil dále Silver, „o tom nemluví, ale je to tak, dej si říct. Moje heslo je přesvědčovat, výhrůžky nejsou k ničemu. Jestli se ti služba u nás zamlouvá, tak se k nám přidej; jestli ne, jen to, Jime, řekni – klidně to, kamaráde, řekni; u všech hromů, poctivej s tebou tady na světě žádný námořník mluvit nebude.“

„Mám odpovědět?“ zeptal jsem se trāsavým hlasem. Vycítil jsem z jeho uštěpačné řeči, že mám smrt nad hlavou, líce mi žhnuly a srdce mi v prsou bolestně tlouklo.

„Nikdo tě, mládenče, nenutí,“ řekl. „Jen si dobře změř směr. Nikdo na tebe, kamaráde, nechvátá; jak vidíš, čas nám s tebou příjemně utíká.“

Osmělil jsem se a řekl: „Když se mám rozhodnout, snad bych mohl vědět co a jak, proč tady jste a kam se poděli moji přátelé.“

„Co a jak?“ zabručel po mně jeden bukanýr. „To by leckdo rád věděl.“

„Drž zobák, příteli,“ osopil se na něho Silver. Stejně líbezně jako dřív pak promluvil na mě: „Včera mezi šestou a osmou ráno, pane Hawkinsi, přišel za námi s bílou vlajkou doktor Livesey. A povídá: ‚Pane kapitáne Silvere, jste hotov. Loď je pryč.‘ Dost jsme si předtím přihýbali a propěvovali. To je možné. Na moře nikdo nekoukal. Koukneme, a hrome! Milá loď pryč. Tak zpitomělou bandu hlupáků jsem jakživ neviděl. A nejvíc jsem zpitoměl já, bodejť. ‚Tak se dohodněme,‘ povídá doktor. On a já jsme se dohodli, a hled’, co máme; zásoby, koňak, srub, palivo, které jste nám pečlivě nasekali, no, abych tak řek, od kosových příček

až po kýl sakumpak celou rachotinu. Potom se sebrali a odešli na vandr. Kde jsou, to na mou duši nevím.“

Klidně zabafal.

„Aby sis nemyslel, že se ta dohoda vztahuje taky na tebe,“ dodal, „tohle jsme si řekli nakonec. ‚Kolik vás odchází?‘ povídám. ‚Čtyři,‘ on na to – ‚čtyři, jeden je raněný. Kde je kluk, nevím, ať jde k čertu,‘ povídá, ‚co je mi po něm. Zprotivil se nám.‘ Tak to řekl.“

„To je všechno?“ zeptal jsem se ho.

„Jo, víc ti toho, chlapče, nepovím,“ opáčil Silver.

„A musím se hned rozhodnout?“

„Musíš se hned rozhodnout, bodejt,“ řekl Silver.

„Nejsem hlupák,“ řekl jsem, „vím dobře, co mě čeká. Ať se stane, co chce, mně je to jedno. Mnoho lidí jsem viděl umírat, co jsem s vámi. Ale pár věcí vám povím,“ to už jsem byl v ráži. „Předně: jste na tom bledě; přišli jste o loď, přišli jste o poklad, přišli jste o mužstvo. Všechno se vám zvrtilo. A víte, kdo to má na svědomí? Já. Já jsem byl v bečce od jablek ten večer, co jsme zahlédli zemi, já jsem vyslechl vás, Johne, vás, Dicku Johnstone, a Handse, který už zatím padl ke dnu, a za necelou hodinu jsem to na vás prozradil. A co se škuneru týče, já jsem ho odřízl od kotvy a zabil na palubě vaše strážce, já jsem ho dopravil tam, kde na něj žádný z vás nepříjde. Co bych se nesmál, od počátku mám trumfy v ruce, bojím se vás asi tolik jako mouchy. Zabijte mě, nebo mi darujte život, jak je libo. Ale něco vám povím, jestli mi darujete život, co bylo, to bylo, až budete stát před soudem pro pirátství, udělám pro vás, co bude možné, abych vás vysekal. Vyberte si. Zabijte dalšího člověka, a nic vám to neprospěje, nebo mi darujte život, a budete mít svědka, který vás zachrání od šibenice.“

Zarazil jsem se, došel mi dech; nikdo se kupodivu nehýbal, civěli na mě jako ovce. A jak tak civěli, znovu jsem spustil:

„Jak se mi zdá, pane Silvere, vy jste tady ze všech nejhodnější. Jestli to špatně dopadne, buďte tak laskav a povězte panu doktorovi, jak jsem se choval.“

„Budu na to myslet.“ Tak nějak divně to Silver řekl, že jsem si vůbec nebyl jist, jestli se směje mé prosbě, nebo se obdivuje mé smělosti.

„Něco bych k tomu dodal,“ křikl mahagonově hnědý námořník – jmenoval se Morgan –, kterého jsem kdysi zastihl v Johnově hospodě na bristolském nábřeží. „To on poznal Černého psa.“

„To se podívejme,“ dodal námořní kuchař. „Hrom do toho, já bych zase dodal, že ten kluk taky štípl mapu Billymu Bonesovi. Od prvopopčátku nám Jim Hawkins všechno hatil!“

Morgan zaklnul a křikl: „Tak na něho!“

A s mladickou mrštností vytasil nůž.

„Stát!“ okřikl ho Silver. „Co si myslíš, že jsi, Tome Morgane? Jsi tady snad kapitánem? U všech rohatých, já tě naučím móresům! Jestli mi chceš vzdorovat, skončíš stejně jako tolik jiných za posledních třicet let, hrom do toho! Jedni se zhoupili na ráhně, jiní slítli přes palubu, ale všechny je sežraly ryby. Kdo se na mě, Tome Morgane, křivě podívá, s tím je navždy konec, pamatuj si to.“

Morgan zmlkl, ale zato druzí chraplavě zareptali.

„Tom má pravdu,“ ozval se jeden.

„Dost se nás ten jeden nasekýroval,“ prohodil druhý. „Ať visím, jestli se dám, Johne Silvere, sekýrovat od tebe.“

Silver se na soudku nahnul dopředu a v pravé ruce se zapálenou dýmkou zařval: „Chtěl by mi snad někdo z vás, pánové, něco vytknout? Co si vlastně přejete, tak mluвьте, přece nejste němí. Ven s tím, jsem k službám. Jsem dost starý, aby se na mě nějaký ochlasta vytahoval. Víte, jak to u nás chodí, jste přece dobrodruzi, sami si tak říkáte. Čekám. Jen ať si na mě někdo troufne s tesákem, a berla neberla, než tuhle dýmku dokouřím, podívám se mu do střev.“

Nikdo se nehýbal, nikdo neodpovídal.

„Tak vy tak?“ dodal a strčil si dýmku do úst. „Napohled jste mi pěkná sebranka. Ale rvát se moc nedovedete. Snad aspoň pochopíte, co vám řeknu. Zvolili jste si mě za kapitána. Jsem kapitánem, protože široko daleko lepšího nenajdete. Rvát se, jak se na dobrodruha sluší, to nemáte chuť; budete mě tedy, hrom do toho, na slovo poslouchat, pamatujte

si to! Mám toho chlapce rád, takový se hned tak nenajde. Je to chlap, vydá za víc než dva takoví, jako jste vy, samé krysy: jen se opovažte na něho sáhnout – povídám, pamatujte si to.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Stál jsem u zdi zpříma, srdce mi bušilo jak kladivo, ale v srdci mi zasvitla naděje. Se založenýma rukama, opřen o zeď, v koutku úst dýmku, seděl Silver klidně jako v kostele; těkal pohledem sem a tam a kradmo sledoval své vzpurné druhy. Ponenáhlu se shlukli na druhý konec srubu; jako šum potoka ke mně doléhal jejich sykavý šepot. Jeden po druhém zdvíhali hlavu, chvílemi jim louč rudě ozářila rozčilený obličej; ale dívali se po Silverovi, ne po mně.

„Máte toho nějak moc na srdci,“ prohodil Silver a uplivil. „Spusťte, ať se to dovím, nebo toho nechte.“

„Promiň prosím,“ ozval se jeden, „ty si z předpisů moc neděláš, dodržuj laskavě aspoň některé. Mužstvo je nespokojené, mužstvo se nedá sekýrovat, mužstvo má, když dovolíš, stejná práva jako každé jiné; i podle tvých předpisů se smíme, pokud vím, mezi sebou domluvit. Promiň prosím, uznávám, že jsi nyní kapitánem, ale trvám na svém právu a odcházím ven na poradu.“

Neduživý pětatřicetiletý čahoun se žlutýma očima mu po námořnic-ku okázale zasalutoval, chladnokrevně vykročil ke dveřím a zmizel venku. Jeden po druhém to pak udělali ostatní: každý mu zasalutoval, každý se mu nějak omluvil. „Přesně podle předpisů,“ prohodil jeden. „Matrózská porada,“ prohodil Morgan, tak nebo onak to řekli a rázným krokem odešli, nakonec jsme tam u louče zůstali se Silverem sami.

Hned vyndal lodní kuchař dýmku z úst.

„Poslyš, Jime Hawkinsi,“ šeptal tlumeně, „máš jen krůček ke smrti, a co horšího, taky k mučení. Oni mě sesadí. Ale já tě, pamatuj, v nouzi neopustím. Původně jsem na to nemyslel, až když jsi tak bez obalu spustil. Přijít o tolik peněz a ještě se dostat na šibenici – byl jsem z toho celý nešťastný. Ale najednou jsem viděl, že jsi chlap jaksepatří. Řekl jsem si: Johne, neopouštěj Hawkinse, a Hawkins neopustí tebe. Jsi jeho poslední trumf, a u všech hromů, on je, Johne, zas poslední trumf tvůj. Bok po boku, řekl jsem si. Zachráníš svědka, a on ti zachrání krk.“

Začínalo mi svítat.

„To myslíte, že je po všem veta?“ zeptal jsem se.

„Bodejť bych nemyslel!“ odpověděl. „Přijdeš o loď, přijdeš o krk – tak to vypadá. Jak jsem se, Jime Hawkinsi, koukl do zátoky a škuner nikde – něco vydržím, ale to mi dodalo. Ti, co se tam venku radí, dej si říct, jsou samí hlupáci a zbabělci. Jestli to nějak půjde – tak tě před nimi zachráním. Ale víš, Jime – ruka ruku myje – ty zas zachrániš Dlouhého Johna před šibenicí.“

Nadobro jsem zkoprněl; oč mě on, starý bukanýr a od počátku strůjce vzpoury, žádá, je nemožná věc.

„Udělám, co bude v mých silách,“ řekl jsem.

„Platí!“ křikl Dlouhý John. „Jen se neboj promluvit, a hrom do toho, třeba z toho vyvážnu.“

Odbelhal se k louči, trčící z hraničky, a znovu si zapálil.

Vrátil se a řekl: „Chápej, Jime, nejsem na hlavu padlý, to zas ne. Držím teď se zemanem. Tu loď jsi někam šťastně odvezl, to vím. Jak jsi to dokázal, nevím, hlavně že jsi ji šťastně odvezl. Hands a O'Brien jsou asi vzhůru bradou. Moc jsem na ně nedal. Poslouchej, to ti povídám. Na nic se tě neptám a druzí se tě taky ptát nesmějí. Víím, co je prohraná partie, a víím, co je neohrožený mladík. Jsi ještě zelenáč – co všechno jsme mohli spolu dokázat!“

Načepoval si do plechového džbánku koňaku.

„Nelízneš si, kamaráde?“ zeptal se mě. Řekl jsem, že ne, a on na to: „Tak si, Jime, loknu sám. Musím se posilnit, bude to fuška. A když už o tom, Jime, mluvím, pročpak mi dal doktor tu mapu?“

Všiml si mého nelíčeného úžasu a na nic se mě neptal, bylo to zbytečné.

„Skutečně mi ji dal,“ řekl. „Něco v tom asi vězí – jistě v tom, Jime, něco vězí – něco zlého nebo dobrého.“

Znovu si zavdal koňaku a jako člověk připravený na nejhorší pokýval velkou plavou hlavou.

KAPITOLA XXIX

A zase černá známka

Po delší poradě se k nám jeden bukanýr vrátil, zase tak ironicky (jak se mi zdálo) zasalutoval, a jestli prý by si mohl na chvilku vypůjčit louč. Silver úsečně svolil, posel se vzdálil a zůstali jsme tam potmě.

„Fouká bríza, Jime,“ ozval se Silver; nasadil vlídný, přátelský tón. Přistoupil jsem k nejbližší střílně a vykoukl ven. Dohořelá hranice matně doutnala, pochopil jsem, nač potřebují spiklenci louč. Stáli v hloučku na svahu mezi srubem a palisádou; jeden jim přidržoval louč; druhý klečel uprostřed, v ruce mu střídavě od měsíce a od louče blýskala čepel otevřeného nože. Ostatní se nad ním nahýbali, jako by sledovali jeho počínání. Jak jsem zpozoroval, kromě nože měl v ruce knihu; bylo mi divné, jak k ní přišli, vždyť se k nim vůbec nehodí, a tu klečící vstal a celý hlouček se ubíral ke srubu.

„Už jdou,“ řekl jsem a hned jsem se vrátil na své místo; připadalo mi nedůstojné dát se od nich přistihnout při slídění.

„Jen ať jdou, chlapče, dál – ať jdou dál,“ řekl bodře Silver. „Mám na ně něco schováno.“

Otevřely se dveře, všech pět se tísnilo na prahu a jednoho postrkovali dopředu. Být to jindy, neubráníl by se člověk smíchu nad tím, jak pomalu se souká, jen co noha nohu mine, a napřahuje sevřenou ruku.

„Jen pojď, mládenče,“ křikl Silver. „Však tě nesním. Podej mi to, ty sladkovodní jelimánku. Zním pravidla, jak by ne, a deputaci neublížím.“

Na toto vybídnutí k němu bukanýr rázně přistoupil, něco mu odevzdal z ruky do ruky a honem zas couvl ke kamarádům.

Loďní kuchař se podíval, co to dostal, a prohodil:

„Černá známka. To jsem si myslel. Kdepak jste sehnali papír? A jejej, to nevěstí nic dobrého! Z bible jste to vyřízli. Kterýpak hlupák pořezal bibli?“

„No vida,“ ozval se Morgan. „Co jsem říkal? Že to nedopadne dobře.“

„Pěkně jste si to nadrobili,“ hovořil Silver. „Tak si myslím, že budete všichni viset. Kterýpak ťululum tady mělo bibli?“

„Dick,“ ozval se jeden.

„Dick? Ať se rovnou poroučí Pánubohu,“ řekl Silver. „Teď už Dickovi štěstí nepokvete, za to vám ručím.“

Ale tu se do toho vložil čahoun se zažloutlýma očima.

„Nech těch řečí, Johne Silvere,“ řekl. „Mužstvo ti podle všech pravidel svorně přiřklo černou známku; ty ji podle všech pravidel obrať a uvidíš, co tam stojí. Potom mluv.“

„Děkuji, Georgi,“ odpověděl lodní kuchař. „Do všeho se, Georgi, hrneš, a pravidla máš, jak s radostí pozoruji, v malíčku. Copak to asi je? Oho! ‚Sesazen‘ – tak to je ono? Napsáno je to pěkně, namouduši, jako by to někdo vytiskl. To jsi psal, Georgi, sám? Jsi v mužstvu předákem. Nic bych se nedivil, kdybys to dotáhl na kapitána. Půjčil bys mi ještě louč? Nějak mi netáhne dýmka.“

„Přestaň si už dělat z mužstva blázný,“ řekl George. „Myslíš si o sobě bůhvíco; ale zatím máš dohráno, slez ze soudku a hlasuj s námi.“

„Sám jsi, pokud vím, říkal, že znáš pravidla,“ odsekl zpupně Silver. „Jestli ne, já je znám; dokud své stížnosti nepřednesete, počkám tady – jsem dosud vaším kapitánem, nezapomínej; tak zní má odpověď, vaše černá známka zatím nestojí za suchar. Ostatek se uvidí.“

„Jen si nedělej starosti,“ napomenul ho George, „víme, na čem jsme. Předně jsi celou výpravu zbřídil – to nepopřeš. Za druhé jsi pro nic za nic pustil nepřátele z pasti. Pročpak o to tak stáli? Nevím, ale že o to stáli, je jisté. Za třetí jsi nám nedovolil porubat je na ústupu. Přišli jsme ti, Johne Silvere, na tvé spády; vodíš nás za nos, a to je chyba. A za čtvrté ten chlapec.“

„To je všechno?“ zeptal se klidně Silver.

„Ano, všechno,“ odsekl George. „Za tvé břídílství ještě budeme viset a schnout na slunci.“

„Tak poslouchejte, na všechny čtyři věci vám odpovím pěkně po pořádku. Prý jsem celou výpravu zbřídil? Co jsem zamýšlel, víte. A jak víte, být po mém, seděli jsme dnes večer všichni do jednoho živi a zdrávi na *Hispaniole*, pochutnávali si na dobrém koláči a poklad, hrome! jsme měli schovaný v podpalubí. Kdopak mi to zkazil? Kdopak se mně, řádnému kapitánovi, zprotivil? Kdopak mi už ten den, co jsme přistáli, přiřkl černou známku a začal ten tanec? Pěkný tanec to je – úplně s vámi souhlasím – úplný rejdivák na oprátce v ústí Temže. A kdo ho spískal? Anderson, Hands a ty, Georgi Merry! Ty jediný z těch rýpalů jsi dosud na světě; kde bereš tu pekelnou drzost chtít mě shodit z kapitánství – ty, který jsi nás všechny poslal ke dnu! U sta hromů, co je moc, to je moc.“

Silver se odmlčel. Na Georgovi a jeho nedávných kamarádech bylo vidět, že nemluvil nadarmo.

„To je první věc,“ obžalovaný si utřel pot z čela; tak jim hřímal do duše, že se celý srub třásl. „Namouduši, hnuší se mi s vámi mluvit. Máte mdlý rozum a krátkou paměť, co to vaše mámy napadlo, pouštět vás na moře. Na moře! Vy dobrodruzi! Hodíte se tak na krejčovinu.“

„Tak dál, Johne, mluv taky o těch ostatních věcech,“ řekl Morgan.

„O těch ostatních věcech!“ opáčil John. „Samé pěkné věci, jen co je pravda. Že jsem výpravu zbřídil? Zbříděná je, že to ani netušíte. Na šibenici máme jen krůček, krk mi tuhne, když na to pomyslím. Možná, že jste je viděli, jak tam visí v okovech, obletovaní ptáky, a námořníci si na ně ukazují prstem, jak jedou okolo k ústí řeky. ‚Kdopak je tamhleten?‘ zeptá se jeden. ‚Ten! To je John Silver. Toho jsem znal,‘ odpoví mu druhý a řinkot okovů bude slyšet až k další bóji. Všechny, jak jsme tady, nás to čeká, a může za to on, Hands, Anderson a ti druzí pitomci mezi vámi. Za čtvrté ten chlapec, hrom aby do toho, vždyť je to naše rukojmí. Zbavit se rukojmí? To tak, moc bych za to nedal, že to bude naše poslední karta. Zabít chlapce? To mě, kamarádi, ani nenapadne. A třetí věc? Ta má hodně výhod. Copak je to maličkost, že se sem každý den

přijde podívat studovaný doktor – na tvou rozbitou hlavu, Johne – a na tebe, Georgi Merry, není to ani šest hodin, třásl ses zimnicí, však máš oči dosud žluté jak citron. A že sem jede záchranná loď, to nevíte? Jede, a bude tady co nevidět. Až půjde do tuhého, budem ještě rádi, že máme rukojmí. K té druhé věci, proč jsem se s nimi dohodl – sami jste mě o to na kolenou prosili – na kolenou, vy padavky – jinak jste chcipli hladý – ale to jsou samé hlouposti! – podívejte se – to je ono!“

Hodil na zem nějakou listinu, hned jsem ji poznal – byla to ta mapa na žlutém papíře se třemi červenými křížky, kterou jsem kdysi našel na dně kapitánova kufru, zabalenou do voskovaného plátna. Proč jim ji doktor odevzdal, to mi nešlo na rozum.

Pro mě to bylo záhadné, zato pro ně přímo neuvěřitelné. Pozůstalí vzbouřenci se na ni vrhli jako kočka na myš. Podávali si ji dokola, jeden ji rval druhému z ruky; prohlíželi si ji, a jak nad ní klnuli, plakali, dětinsky se smáli, vypadalo to, jako by se hrabali ve zlatě nebo je už dokonce šťastně odváželi po moři.

„Ano,“ ozval se jeden, „je to určitě Flint. J. F., pod tím čára s námořnickým uzlem; tak to dělával vždycky.“

„To je hezké,“ namítl George. „Ale jak s tím odjedeme, když už tady nemáme loď?“

Tu se Silver vymrštil, rukou se opřel o zeď a křikl: „Dej si pozor, Georgi. Ještě cekni, a ukážu ti, zač je toho loket. Jak? Copak já vím? Ty bys nám to měl říct, ty a ti druzí, co mě svými pletichami připravili o škuner; čert aby je vzal! Jenže ty mi to nepovíš, šváb má víc fantazie než ty. Aspoň se tedy, Georgi Merry, slušně vyjadřuj, rozumíš!“

„To je správné,“ řekl starý Morgan.

„Správně, jak by ne,“ řekl lodní kuchař. „Vy jste ztratili loď, já jsem zase našel poklad. Kdo se líp osvědčil? Hrom do toho, já odstupuji. Zvolte si za kapitána, koho chcete; mám toho dost.“

„Silver!“ vykřikli. „Sláva Rožni! Rožeň ať je kapitánem!“

„To je jiná písnička. Georgi, tak se mi zdá, přáteli, že budeš muset počkat na jindy; buď rád, že se nemstím. To jsem nikdy nedělal. A co s tou

černou známkou, kamarádi matrózi? Jak se zdá, už není k ničemu. Zbytečně zahodil Dick štěstí a zkazil bibli.“

„Ale políbit ji mohu, to snad platí dál, ne?“ zabručel Dick; zřejmě ho ta kletba trápila.

„Bibli, ze které je kus vyříznuto!“ odbyl ho uštěpačně Silver. „Kdepak. Ta má stejnou cenu jako špalíček jarmarečních písní.“

„Vážně?“ zaradoval se Disk. „Tak to si ji schovám.“

„Tumáš, Jime – vem si tu raritu,“ řekl Silver a hodil mi papírek.

Byl to kotouček zvící koruny; na jedné straně prázdný, byl to totiž poslední list z knihy; na druhé straně stály verše z Apokalypsy – zvláště silně se mě dotkla slova: „Vně pak budou psi a vražedníci!“ Potištěná strana byla začerněná popelem, popel odpadával a mazal mi prsty; na prázdné straně pak bylo popelem napsáno jediné slovo: „Sesazen.“ Mám tu raritu dodnes; ale z písma zbyla pouhá rýha od škrábnutí nehtem.

Tak skončil ten pohnutý večer. Všichni jsme se napili kořalky a ulehli; za trest postavil Silver George Merryho na stráž a pohrozil mu smrtí, jestli bude nedbalý.

Dlouho jsem nemohl zdřímnout a bůhví, že jsem měl o čem přemítat; o tom, jak jsem odpoledne toho chlapa skolil, o tom, v jakém jsem ožehavém postavení, a o tom, jakou hazardní hru hraje Silver – jednou rukou drží na uzdě piráty, druhou se chytá všech možných a nemožných prostředků ke smíru a k záchraně. Spal klidně a chrápal, jako když pilou řeže; ze všech stran na něho číhá nebezpečí a potupná šibenice ho nemine.

KAPITOLA XXX

Na čestné slovo

Vyburcoval mě – a se mnou všechny (jak jsem si všiml, trhl sebou i strážný, opřený o dveře) – něčí jasný, zvučný hlas, halekající od kraje lesa:

„Hej, vy tam ve srubu! Tady doktor!“

A skutečně to byl on. Zaradoval jsem se, ale nebyla to radost nezkažená. Zahanbeně jsem si vzpomněl na svou neposlušnost a záłudnost; při pomýšlení na to, do jakého nebezpečí a mezi jakou sebranku jsem se dostal, jsem se styděl pohlédnout mu do očí.

Doktor si přivstal, teprve svítalo; vykoukl jsem špehýrkou, jako kdy si Silver tam stál po kolena v plazivé mlze.

„To jste vy, pane doktore! Dobrého jitra vám přeji!“ zahlaholil vyspalý a dobře naložený Silver. „Takhle si přivstat; jak se říká, ranní ptáče dál doskáče. Hod' sebou, Georgi, a pomoz panu doktoru Liveseymu na palubu. Vaši pacienti se mají dobře – jsou zdraví a veselí.“

S berlou pod paží, jednou rukou opřen o srub stál na chlumku a švadrnil – podle hlasu, způsobu i vzhledu pořád stejný.

„Máme pro vás prosím překvapení,“ dodal. „Je tady nějaký mladičký host – chichi! Nový strážník a nocležník, svěží jako rybka; vyspal se jako lodní správce hned vedle Johna – celou noc jsme leželi bok po boku.“

Doktor Livesey byl už zatím za palisádou kousek od kuchaře; nějak změněným hlasem se zeptal:

„Snad ne Jim?“

„Kdo jiný než Jim,“ řekl Silver.

Doktor stál jako přibitý, nic neříkal, ale dost dlouhou dobu mu trvalo, než se zas pohnul.

„Tak, tak,“ ozval se konečně, „napřed povinnost, potom zábava, jak sám, Silvere, říkáváte. Napřed si prohlédneme pacienty.“

Vstoupil do srubu, stroze mi pokynul hlavou a věnoval se nemocným. Věděl, že mezi těmi úskočnými d'ábly visí jeho život na vlásku, ale počínal si nenuceně a klábosil s pacienty, jako by byl v Anglii na návštěvě u nějaké usedlé rodiny. Snad tím na mužstvo zapůsobil; dělali, jako by se nic nestalo – jako by to byl jejich lodní doktor a oni zas věrní matrózi.

„Lepší se to,“ řekl chlapovi s ovázanou hlavou, „moc nechybělo a bylo po vás. Máte hlavu jak ze železa. Jak se máme, Georgi? Hrajete všemi barvami; a jak by ne, máte, člověče, játra na huntě. Ten lék jste užíval? Užíval, chlapi, ten lék?“

„Ano prosím, užíval,“ potvrdil Morgan.

„Když už jsem doktorem u vzbouřenců nebo, jak já říkám, u kriminálních,“ řekl roztomilým tónem doktor Livesey, „čest mi velí nepřipravit krále Jiřího (Pánbůh mu žehnej) i šibenici ani o jediného muže.“

Banditi koukli po sobě, ale mlčky tu špičku spolkli.

„Dickovi, prosím, není dobře,“ ozval se jeden.

„Není mu dobře,“ doktor na to. „Předstupte, Dicku, a vyplázněte jazyk. Bodejť by mu bylo dobře! Francouze by tím jazykem k smrti polekal. Už zase zimnice.“

„To má z toho,“ řekl Morgan, „že pořezal bibli.“

„To máte z toho, že jste korunovaní hlupáci,“ usadil ho doktor, „v své tuposti nepoznáte, co je zdravý vzduch a co otravný, co je suchá půda a co hnusná, morová bažina. Vyhnat tu malárii z těla, to bude, jak se mi aspoň zdá, čerchmantská práce. Zrovna v močálu jste se museli utábořit. Silvere, já se vám divím. Celkem jste trochu chytrější než druzí, ale o nejjednodušších zdravotních zásadách nemáte ani ponětí.“

Jednoho po druhém je podělil léky – polykali je až komicky ponížene, spíš jako žáčci ze sirotčince než jak krvelační vzbouřenci a piráti – a prohlásil: „To je pro dnešek všechno. A teď bych si prosím rád promluvil s chlapcem.“

A nenuceně kývl hlavou ke mně.

George Merry stál u dveří a nad nechutným lékem prskal a kuckal; ale ještě doktor nedořekl své přání, všecek zrudl, otočil se na patě, zaklnul a řekl: „To ne!“

Silver praštil dlaní do sudu.

„Ticho!“ zařval, rozhlédl se kolem jako lev a obyčejným hlasem dodal: „Sám jsem na to myslel, protože vím, jak k tomu chlapci lnete. Za vaši laskavost jsme vám hluboce vděční, jak vidíte, máme k vám důvěru a léky polykáme jako punč. Zním způsob, který snad bude všem vyhovovat. Zaručíš se mi, Hawkinsi, čestným slovem mladého pána – a pán jsi, i když pocházíš z chudých rodičů – zaručíš se mi čestným slovem, že odtud nevezmeš roha?“

Ochotně jsem mu to slíbil.

„Přelezte tedy, pane doktore, palisádu,“ řekl Silver, „a až se octnete za ní, přivedu vám chlapce a přes mezery si spolu popovídáte. Poroučím se vám, a vyřídíte od nás uctivý pozdrav panu zemanovi a kapitánu Smollettovi.“

Chmurným pohledem krotil Silver jejich reptání, ale sotva doktor vyšel ze srubu, naráz propuklo. Do očí mu vyčítali licoměrnost – že se snaží uzavřít separátní mír, že zrazuje zájmy svých spoluviníků a spolutrpiteľů, zkrátka přesně to, oč usiloval. Připadalo mi to očividné, tentokrát jejich hněv asi nezdolá. Jenže na něho si jen tak nepřišli; od včerejšího vítězství měl nad nimi stále ještě svrchovanou moc. Vynadal jim hňupů a pitomců, s doktorem že mluvit musím, před nosem jim zamával mapou, to prý si troufají porušit smlouvu ten den, kdy se chystají vydat za pokladem.

„Hrome, to zas ne!“ utrl se na ně, „smlouvu porušíme, až k tomu bude vhodná doba. Do té doby budu vodit doktora za nos, i kdybych mu měl kořalkou boty leštit.“

Kázal jim rozdělat oheň a opřen rukou o mé rameno, odbelhal se s berlou pod paží; spíš zastrašení než přesvědčení tím přívalem slov trnuli v rozpacích.

„Pomalů, mládenečku, pomalů,“ napomenul mě. „Jak nás uvidí pospíchat, hned se na nás vrhnou.“

Rozvážně jsme se tedy po písku ubírali k doktorovi; čekal na nás za palisádou; Silver zůstal stát kousek od něho a řekl:

„Přičtete mi to, pane doktore, k dobru; chlapec vám poví, jak jsem mu zachránil život a jak mě za to sesadili, bodejt'. Když člověk kormidluje tak blízko větru jako já – když takřka z posledních sil hází orel – panna, snad si zaslouží vlídné slovo. Pamatujte prosím, že je v sázce nejenom můj život, ale taky chlapcův; ustrňte se nade mnou, pane doktore, a poctivě mi řekněte, jestli mám aspoň špetku naděje.“

Tam venku, zády k přátelům a srubu, byl najednou Silver docela jiný; vypadal přepadle, hlas se mu třásl, mluvil smrtelně vážně.

„Co to, John, snad se nebojíte?“ zeptal se doktor Livesey.

„Nejsem baba, pane doktore; to ne, ani trochu ne,“ a luskl prsty. „Kdybych byl, nebudu o tom mluvit. Ale upřímně se vám přiznám, děsí mě šibenice. Jste hodný a poctivý člověk, hodnějšího nad vás neznám. Co jsem udělal dobrého, nezapomenete, tak jako nezapomenete, co jsem udělal zlého. Koukněte, stoupnu si opodál a nechám vás s Jimem o samotě. To mi taky přičtete k dobru, troufám si až moc.“

Poodešel stranou, až byl z doslechu, usedl na pařez a hvízdal si; co chvíli se otáčel a koukal hned po mně a po doktorovi, hned zas po své vzpurné čeládce; rozdělávali na písku oheň, od ohně se trousili do srubu pro vepřové a suchary a chystali snídani.

„Tak tak, Jime,“ řekl smutně doktor. „Jak si, chlapče, usteleš, tak si lehneš. Bůhví, vyčítat ti nemám to srdce; ale ať se ti to líbí nebo ne, něco ti povím: Dokud byl kapitán Smollett zdráv, tak sis odejít netroufal; žes to pak udělal, když se rozstonal, to byla od tebe namoutě zbabělost.“

Nezapírám, po těch slovech jsem se dal do pláče. „To mi, pane doktore, nedělejte. Sám si to dost vyčítám; stejně je po mně veta, nebýt toho, že se za mě postavil Silver, dávno jsem byl mrtev – podstoupit smrt dokážu – však si taky nic jiného nezasloužím – ale bojím se mučební. Jestli mě začnou mučit...“

„Jime,“ přerušil mě doktor docela jiným hlasem, „Tohle, Jime, nevydržím. Udělej hop a rozběhnem se jak štvaní.“

„Dal jsem, pane doktore, čestné slovo,“ bránil jsem se.

„Já vím, já vím,“ odbyl mě. „Nic naplat, Jime. Hanbu a ostudu vezmu na svá bedra; ale tady tě nenechám. Skoč. Jediným skokem budeš venku a poletíme jako srnky.“

„Ba ne,“ odpověděl jsem, „vy byste to neudělal, to přece víte; ani vy, ani zeman, ani kapitán; já to taky neudělám. Silver mi projevil důvěru, dal jsem mu slovo a teď se vrátím. Ale nenechal jste mě, pane doktore, domluvit. Jestli mě budou mučit, třeba něco probleptnu o tom, kde je loď; trochu mi k ní pomohla náhoda, trochu odvahy. Leží na jižním břehu Severní zátoky, při odlivu je snad nad vodou.“

„Lod!“ zvolal doktor.

Rychle jsem mu svá dobrodružství vylíčil, on mě mlčky poslouchal, a když jsem domluvil, poznamenal:

„Zvláštní osud. Ty nám pokaždé zachráníš život; a to si myslíš, že dopustíme, abys ty o něj přišel? To bychom se ti, chlapče, špatně odvděčili. Ty jsi odhalil spiknutí; ty jsi vypátral Bena Gunna – kdyby ses třeba devadesátky dožil, nic lepšího nedokážeš. Kristapána, když už mluvíme o Benu Gunnovi, co ten toho natropil! Silvere!“ křikl, „Silvere!“ – a když se pak kuchař k němu přiblížil, dodal: „Na poklad moc nepospíchejte.“

„Rád bych prosím, jenže to nepůjde,“ řekl Silver. „Nic ve zlém, ale je-nom hledáním pokladu zachráním život sobě i chlapci, to mi věřte.“

„Dejme tomu, Silvere, tak vám tedy ještě něco povím: až ho najdete, dejte pozor, strhne se bouřka.“

„Upřímně řečeno, moc jste mi toho pověděl, ale ještě ne dost. Co máte za lubem, proč jste odešel ze srubu, proč jste mi dal mapu, to pořád nechápu. Se zavřenýma očima jsem udělal, co jste si přál, a vy jste mi nedal špetku naděje! Ale všeho moc škodí. Jestli mi to nechcete prozradit, tak řekněte, a pustím kormidlo.“

Doktor mu zamyšleně odpověděl: „Víc povědět nesmím; mé tajemství to není, jinak, čestné slovo! bych vám je, Silvere, prozradil. A přece vám ještě něco povím, co bych neměl; kapitán mi za to asi pocuchá vlásenku. Předně špetku naděje vám dám: jestli oba, Silvere, z této vlčí jámy zdraví vyjdem, pak, když se to obejde bez křivé přísahy, vynasnažím se vás zachránit.“

Silver se rozzářil a vykřikl: „Líp by mi to, pane doktore, ani matka neřekla.“

„To jsem vám tedy prozradil,“ dodal doktor. „A za druhé vám něco poradím: Nepouštějte chlapce od sebe, a když budete potřebovat pomoc, zavolejte. Už pro ni jdu, vidíte, že nemluví do větru. Sbohem, Jime.“

Doktor Livesey mi přes palisádu podal ruku, kývl na Silvera a rázně zamířil do lesa.

KAPITOLA XXXI

Hledání pokladu – Flintova šipka

Octli jsme se sami a Silver řekl: „Za to, že jsem ti zachránil život, jsi ty zas zachránil život mně, to ti nezapomenu. Pozoroval jsem doktora, jak na tebe kývl, abys vzal do zaječích – poočku jsem ho pozoroval; a jako bych to slyšel, viděl jsem tě, jak se bráníš. Máš to u mě, Jime, k dobru. Co se útok nepovedl, poprvé mi zasvitla naděje, a to tvou zásluhou. Na tajný rozkaz jdeme hledat poklad, nějak se mi to nelíbí; musíme stát bok po boku a navzdory osudu si přece krk zachráníme.“

Tu na nás někdo od ohně houkl, že je snídaně hotova, a brzy jsme se na písku rozsadili a dali se do sucharů a sušeného masa. Oheň rozhárali jako na pečení vola; žhnul, že se k němu dalo přistoupit – a to opatrně – jenom po větru. Právě tak marnotratně toho navařili třikrát víc, než jsme stačili spořádat. Jeden námořník se nejapně zachechtal a hodil zbylé jídlo do ohně; oheň s praskotem zaplápolal po té neobvyklé hořlavíně. Takhle se nestarat o zítřek, to jsem neviděl; žijí takřka z ruky do huby, jinak se to nedá říci; jídlem nešetří, na strážci usínají, k nějaké šarvátce se ještě tak vzchopí, ale vůbec se nehodí na nějaké delší tažení.

Ale Silver – s kapitánem Flintem na rameně klidně baštil – je za tu lehkomyšlnost slůvkem nepokáral. Bylo mi to divné, už proto, že jinak byl chytrý ažaž.

„Máte štěstí, kamarádi,“ prohodil, „že za vás myslí Rožeň. Dostal jsem, co jsem chtěl. Oni mají zase loď. Kde, to zatím nevím; jen co kápnem na poklad, musíme se po ní poohlédnout. Jsme proti nim, kamarádi, ve výhodě, máme čluny.“

Plnými ústy žvýkal horkou slaninu a drmolil ostošest; křísil v nich naději i důvěru a zároveň – nic bych za to nedal – se tím sám povzbuzoval.

„Ten chlapec, kterého držíme jako rukojmí,“ prohodil, „si s těmi, co má tak rád, promluvil naposledy. Jeho zásluhou jsem se něco dověděl, a konec. Až půjdeme hledat poklad, uvážu si ho na provaz. Zatím ho musíme střežit jako oko v hlavě, aby se mu něco nestalo, pamatujte si to. Až budem mít loď a poklad a v družné shodě vyplujeme na moře, potom vezmeme pana Hawkinse na paškál a oplatíme mu jeho úsluhy.“

Není divu, že námořníkům stoupla nálada. Zato já jsem byl příšerně sklíčený. Jestli ten záměr, jak ho právě naznačil, Silverovi, tomu dvojnásobnému zrádci, jen trochu vyjde, bez váhání ho provede. Kolísá mezi oběma tábory, a užívat bohatství a svobody s piráty mu bude jistě milejší než jen o vlásek uniknout šibenici, a nic lepšího mu u nás nekyne.

A to nebezpečí, jaké na nás oba číhá, když z nezbytí zůstane doktoru Liveseymu věrný! Jaká to bude napínavá chvíle, až se splní tušení jeho druhů a my dva – on mrzák, já chlapec – se na život a na smrt utkáme s pěti silnými, mrštnými námořníky!

K této dvojí obavě přistoupila ještě záhada kolem počínání mých přátel: proč zničehonic odešli ze srubu, proč se tak nepochopitelně vzdali mapy a zejména proč doktor Silvera varoval: „Až poklad najdete, dejte pozor, strhne se bouřka.“ Snad mi uvěříte, že jsem si na snídani moc nepochutnal a s těžkým srdcem jsem se v týle svých žalárníků vpravil za pokladem.

Být tam někdo, ten by koukal, jak divě vypadáme: na sobě špinavý námořnický oblek a kromě mne všichni po zuby ozbrojeni. Silver si přehodil přes rameno dvě pušky – jednu dopředu, druhou dozadu – za pás si zastrčil tesák a do kapes šosatého kabátu nacpal pistole. Aby se vyjímal ještě podivněji, posadil si na rameno kapitána Flinta. Seděl mu tam a blábolil nesmysly pochycené od námořníků. Byl jsem uvázán v pase za provaz šel jsem poníženež za lodním kuchařem, který držel konec provazu hned ve volné ruce, hned v důkladných zubech. Vedli mě věru jako ochočeného medvěda.

Ostatní byli obtíženi vším možným; někteří nesli krumpáče a lopaty – nezbytné nástroje přivezli z *Hispanioly* hned napoprvé – druzí zas vlekli k obědu vepřové, suchary a kořalku. Jak jsem si všiml, zásoby

pocházely vesměs z našeho skladu. Silver tedy mluvil včera večer pravdu. Nezbývalo mu než se s doktorem dohodnout, jinak zůstanou vzbouřenci po ztrátě lodi odkázáni na pramenitou vodu a lov. Voda jim nepůjde pod nos; střilet námořník obyčejně neumí; při tom nedostatku jídla nebudou mít ani prachu nazbyt.

Takto vyzbrojeni jsme se vydali na cestu – šel s námi i ten námořník s rozbitou hlavou, který měl raději zůstat v chládku – a husím pochodem jsme táhli k pobřeží, kde na nás čekaly oba čluny. I na nich bylo znát nepříčetné opilství námořníků, jeden měl polámanou lavici, a oba byly zaneseny blátem a vodou. Vzali jsme je pro jistotu s sebou; rozsa-
dili jsme se na nich a po hladině kotviště jsme vyrazili vpřed.

Při veslování jsme rokovali o mapě. Na vodítko byl ovšem červený křížek příliš veliký; a jak ještě uslyšíte, vysvětlivky na rubu se daly vykládat všelijak. Jak si snad čtenář vzpomene, zněly takto:

Vysoký strom, úbočí Dalekohledu, od SSV k S.

Kostlivčí ostrov VJV k V.

Deset stop.

Hlavním orientačním bodem byl tedy vysoký strom. Přímo proti nám vévodila kotvišti náhorní rovina vysoká dvě až tři sta stop; na severu splývala s povlovným jižním úbočím Dalekohledu, k jihu pak čněla rozeklanou skalnatou výšinou, zvanou Křížový stěžeň. Hořejšek náhorní roviny byl hustě zarostlý nestejně vysokými jedlemi. Čtyřicet až padesát stop nad ně místy čněly nějaké jiné jehličnaté stromy; který z nich je ten „vysoký strom“ kapitána Flinta, se dalo zjistit až na místě podle kompasu.

Urazili jsme sotva polovinu cesty a každý člun měl už vybraný svůj strom, jenom Dlouhý John krčil rameny, ať prý počkají, až tam budou.

Na Silverův příkaz jsme veslovali zvolna, abychom se předčasně neutrmáceli; poměrně dlouho nám trvalo, než jsme přistáli v ústí druhé řeky, stékající lesnatým žlebem Dalekohledu. Zabočili jsme vlevo a po svahu stoupali k náhorní rovině.

Zprvu nás zdržoval lepkavý, mazlavý terén a hustý bahenní porost; dále byl kopec příkřejší a kamenitější, také les se změnil a řídil. Dochá-

zeli jsme k nejpěknějšímu ostrovnímu zákoutí. Místo trávy tam rostla voňavá kručinka a květnatá houština. Místy se ze zeleného muškátového ořeší tyčily narudlé pně a stinné koruny borovic; kořenná muškátová vůně splývala s pachem pryskyřice. Vzduch byl rozevlátý a čerstvý, v parném slunci nás to neobyčejně osvěžilo.

Všichni se vějířovitě roztáhli, pokřikovali a běhali sem a tam. Silver a já jsme šli uprostřed kus za nimi – já byl přivázaný na provaze, on se plahočil a supěl po sypkém šterku. Chvillemi jsem ho musel podepírat, jinak by se smekl a skácel naznak z kopce.

Ušli jsme asi půl míle, měli jsme už blízko k pokraji roviny, a tu námořník, který byl nejdále vlevo, vykřikl hrůzou. Křikl několikrát po sobě, hned se k němu ostatní rozběhli.

Zprava proběhl kolem nás starý Morgan a řekl: „Že by našel poklad, to není možné, ten je na samém vršku.“

Došli jsme tam a zjistili, že je to něco docela jiného. U paty pěkné vznosné jedle ležela v cárech na zemi mrtvola; celou ji prorostl břečťan, takže porušil drobné kůstky. Kdekoho zamrazilo v srdci.

George Merry, srdnatější než druzí, přistoupil k mrtvole, prohlédl si cáry oděvu a řekl: „Byl to námořník. Aspoň podle toho námořnického sukna.“

„Nejspíš,“ řekl Silver, „snad sis nemyslel, že tu najdeš biskupa. Ale jak to ty kosti leží? To není normální.“

Při bližším ohledání se poloha mrtvoly opravdu nezdála normální. Až na menší úchylinky (způsobené asi dravým ptactvem a břečťanem, který ho pozvolna prorostl) ležel nebožtík rovně – nohy jedním směrem, opačným směrem pak ruce, plavecky zdvižené nad hlavou.

„V kotrbě mi svítá,“ prohodil Silver. „Tady je kompas, tamhle trčí jako zub nejvyšší bod Kostlivčího ostrova. Změřte, kterým směrem leží mrtvola.“ Stalo se. Mrtvola ležela přesně ve směru ostrova, kompas ukazoval VJV k V.

„Hned jsem si to myslel,“ ozval se kuchař, „je to šipka. Ukazuje nám k Polárce a k tolárkům. Hrome, mráz mi běhá po zádech, když si vzpomenu na Flinta. To by nebyl on, aby si nedovolil takový žertík. Byl tady

s těmi šesti sám; všechny je pozabíjel; a tohohle, u všech hromů! dovlekl až sem a natáhl ho rovně podle kompasu. Kosti má nebožtík dlouhé, vlasy míval světlé. Je to nejspíš Allardyce. Na Allardyce se snad, Tome Morgane, pamatuješ.“

„Pamatuju, jak by ne,“ řekl Morgan, „něco mi byl dlužen a na ostrov si ode mě vypůjčil nůž.“

„Říkáš nůž,“ ozval se druhý, „jak to, že tady ani jeho neleží? Flint námořníkům kapsy neprohrabával; a ptáci by ho snad nechali ležet.“

„To máš pravdu, u všech rohatých!“ křikl Silver.

Znovu ohmatl Merry kosti a prohlásil: „Nic tady nezbylo, ani halíř, ani piksla od tabáku. To se mi nezdá normální.“

„Taky že ne, hrom aby do toho,“ přisvědčil Silver. „Není to normální a není to slušné. U všech hromů, být Flint naživu, bylo by nám tady, kamarádi, horko. Bylo jich šest, a nás je taky šest, a zbyly z nich kosti.“

„Na vlastní oči jsem ho viděl, jak umřel,“ řekl Morgan. „Zavedl mě k němu Billy. Na očích měl položeny peníky.“

„Umřel – bodejť ne, dávno ho pochovali,“ řekl námořník s obvázanou hlavou. „Jestli jsou vůbec strašidla, on jistě straší. Bože, ten Flint měl těžkou smrt!“

„To měl,“ potvrdil druhý, „hned zuřil, hned s řevem sháněl rum, hned zas prozpěvoval ‚Patnáct nás pilo rum‘, znal, kamarádi, jenom tu; a upřímně řečeno, nerad ji slýchám. Bylo k zalknutí, okno měl otevřené, pořád mi zní v uších – a to už měl na kahánku.“

„Dej pokoj,“ okřikl ho Silver. „Je nebožtík, a pokud vím, nestraší. Aspoň ve dne ne, to mi věř. Kdo se bojí, moc vystojí. Vzhůru za dublony.“

Vykročili jsme vpřed. Pražilo, byl slunný den, ale piráti už nepobíhali s křikem po lese, kráčeli pohromadě a mluvili tlumeným hlasem. Mrtvý bukanýr je nepřestával děsit.

KAPITOLA XXXII

Hledání pokladu – hlas za stromy

Hlouček, dosud otřesený tím leknutím, vystoupil na planinu a tam usedl, aby si Silver a nemocní odpočinuli.

K západu se planina svažovala, z místa, kde jsme odpočívali, byl výhled na obě strany. Vpředu za vrcholky stromů se rýsoval Lesní mys, lemovaný vlnobitím; vzadu bylo vidět kotviště a Kostlivčí ostrov a na východě za výběžkem a východní nížinou se táhlo širé moře. Přimo nad námi strměl Dalekohled, místy porostlý jedlemi, místy rozrytý černými stržemi. Nic nebylo slyšet, jenom v dáli ze všech stran doléhal příboj a v kleči bzučel nespočetný hmyz. Nikde živá duše, žádná plachta na moři; samota byla tím dalekým výhledem ještě tíživější.

Silver provedl vsedě měření a řekl:

„Vysoké stromy‘ jakžtakž v přímé čáře od Kostlivčího ostrova jsou celkem tři. Úbočí Dalekohledu‘ znamená podle mě ten nižší útes. Najít ten krám je hračka. Skoro bych napřed poobědval.“

„Mně se nechce jíst,“ zabručel Morgan. „Jak jsem si vzpomněl na Flinta, hned mě přešla chuť.“

„Poděkuj, chlapče, osudu, že je nebožtík,“ řekl Silver.

„Byl to ohyzda,“ otřásl se hnusem třetí pirát, „celý fialový!“

„To měl od rumu,“ podotkl Merry. „Fialový, bodejt’. To je pravé slovo.“

Takovým myšlenkám se oddávali, co narazili na kostru, hlas tlumili do šepotu, až je v tom lesním tichu skoro nebylo slyšet.

A tu zprostřed stromů přímo před námi někdo tenkým, vysokým, trslavým hlasem zanotoval povědomou písničku:

*Patnáct nás pilo rum ze všech sil,
johoho, na truhle nebožtíka.*

Piráti se vyděsili, že jsem to jakživ neviděl. Jako z uděláním všichni zesinali; jedni vyskočili, druzí se křečovitě chytli sousedů; Morgan se svíjel na zemi.

„Hrome, to je Flint!“ naříkal Merry.

Jako když utne, zpěv zas náhle zmlkl – jako by někdo zpěvákovi zapchal ústa. V jasném slunném dni ke mně dolehl zpoza zelených stromů vesele i mile, bylo mi divné, že mé druhy tak polekal.

„To není možné,“ vypravil Silver z popelavě šedých rtů. „Dejte pozor. Začíná to legračně, hlas nepoznávám, ale někdo si z nás střílí, někdo z masa a krve, dejte si říct.“

Po těch slovech se zas vzpamatoval a trochu zčervenal. Taky druhé jeho povzbuzování vzpružilo, a tu se znovu ozval ten hlas – tentokrát ne zpěvem, ale tlumeným pokřikováním, které se pak ještě tlumeněji rozléhalo ozvěnou z roklí Dalekohledu.

„Darby M’Graw, (tak nějak to znělo) Darby M’Graw! Darby M’Graw!“ kvílel někdo pořád dokola; potom se ozval silněji a zaklnul (to zaklnutí vynechávám): „Přines mi, Darby, rum!“

Bukanýři stáli jak přibití, oči jim lezly z důlků. Dávno hlas dozněl a oni pořád mlčky, ohromeně civěli.

„Už je to jasné!“ vyjekl jeden. „Utečeme!“

„To byla jeho poslední slova,“ zakvílel Morgan, „poslední slova tady na světě.“

Dick vytáhl bibli a vroucně se modlil. On měl Dick z domu dobré vychování, ale potom odešel na moře a zapadl mezi špatné kamarády.

Ale Silver se nedal. Nedal se, i když mu zuby cvakaly.

„Kdo to byl Darby, to tady na ostrově nikdo neví,“ zabručel, „jenom my.“ Potom vši silou křikl: „Kamarádi, jdu si sem pro ten krám, a ať člověk nebo ďábel, žádný mi to nezhatí. Flinta jsem se nebál, dokud byl naživu, a u všech hromů, neleknu se ani nebožtíka. Ani ne čtvrt míle odtud je sedm set tisíc liber. Jestlipak se někdy stalo, aby se nějaký dobrodruh otočil k tolika tolarům zádí, jenom kvůli zchlazanému starému matrózovi s fialovou hubou – a ještě k tomu mrtvému?“

Ale jeho stoupenci se nijak nevzmužili; naopak trnuli hrůzou nad tím, jak se rouhá.

„Přestaň, Johne,“ ozval se Merry. „S duchem si nic nezačínej.“

Druzí se strachem nezmohli na slovo. Málem se rozprchli každý jinam, jenže si netroufali; strach je udržoval pohromadě, kupili se kolem Johna, jako by jim od jeho troufalosti kynula pomoc. Silver zatím už svou slabost zdolal.

„S duchem? Možná,“ řekl. „Ale něco mi vrtá hlavou. Zaslechl jsem ozvěnu. Ještě se nestalo, aby měl duch stín, no a nač by mu byla ozvěna, to bych rád věděl. To přece není normální.“

Zdalo se mi, že je to chabý důkaz. Ale pověřiví lidé nalítnou na všechno; Georgi Merrymu se kupodivu ulevilo.

„Je to tak,“ řekl. „Nic naplat, Johne, tobě to myslí. Hlavu vzhůru, kamarádi! Tak se mi zdá, že plujem špatným směrem. Máte pravdu. Celkem vzato Flintův hlas to byl, jenže ne dost rázný. Spíš mi připomínal – připomínal mi –“

„Bena Gunna, hrom do toho!“ zařval Silver.

„No ovšem,“ křikl Morgan a už se drápal na kolena. „Je to Ben Gunn!“

„To je přece jedno,“ řekl Dick. „Ben Gunn tady není, stejně jako tady není Flint!“

Ale starší námořníci se jen ušklíbli.

„Ben Gunn se mnou nehne,“ ozval se Merry, „ať živý nebo mrtvý, ten nikým nehne.“

Překvapilo mě, jak do nich vjela odvaha a jak jim líce zčervenaly. Už zase klábosili, jen chvílemi napínali sluch; nic se neozývalo, hodili tedy náradí na ramena a šli dál. Vpředu šel se Silverovým kompasem Merry, aby se neuchýlili od spojnice ke Kostlivčímu ostrovu. Měl pravdu, ať živý nebo mrtvý, Ben Gunn nikým nehnul.

Jenom Dick držel pořád v ruce bibli a na všechny strany vrhal starostlivé pohledy, ale nikdo ho nelitoval, Silver si ho dokonce pro jeho opatrnost dobíral:

„Co jsem ti říkal, co jsem ti říkal, že sis zkazil bibli. Na přísahu se nehodí, a to myslíš, že na ni něco dá duch? Ani tolik ne!“ zůstal stát na berle a luskl mu pod nos.

Na Dicka však nic neplatilo; bylo mu zle, a jak doktor Livesey předvídal, valem se ho zmocňovala zimnice, popoháněná vedrem, únavou a strachem.

Pěkně se nám kráčelo nahoře na volném prostranství; trochu to šlo z kopce, jak jsem už podotkl, planina se svažovala k západu. Větší i menší borovice tam rostly kus od sebe; na slunci prahly prostorné mýtiny mezi shluky muškátového ořeší a azalek. Přetínali jsme ostrov téměř severozápadním směrem a blížili se k úbočí Dalekohledu: stále víc se před námi rozevíral pohled na západní záliv, kde jsem se kdysi zmítal a třásl v kocábce.

Došli jsme k prvnímu vysokému stromu, podle měření to nebyl ten pravý. Stejně tak druhý. Třetí čněl z podrostu do výše nějakých dvou set stop; hotový obr s mohutným rudým pnem a s korunou, že pod ní setnina mohla execírovat²⁰. Z moře ho bylo zdaleka vidět od východu i od západu, klidně se dal na mapě zakreslit jako námořnická značka.

Ale víc než ten statný strom vábilo mé druhy pomyšlení, že někde v jeho rozložitém stínu je zakopáno sedm set tisíc liber ve zlatě. Jak jsme k němu docházeli, představa peněz v nich stále víc zaháněla strach. Oči jim jiskřily, kroky se zrychlovaly, celou duší se upínali k bohatství, které tam na ně čeká a do smrti jim vystačí na hýření a radovánky.

Silver se belhal vpřed a supěl; rozchlípené nozdry se mu chvěly; nadával jak pohan na mouchy, které mu sedaly na rozpálený lesklý obličej; vztekle škubal za provaz, jímž jsem byl k němu přivázán, a vrhal po mně vražedné pohledy. Své myšlenky nijak neskrýval, četl jsem mu je z očí. Před samým pokladem na všechno zapomněl; svůj slib i doktorovu výstrahu pustil z hlavy; zřejmě se už těšil, že shrábne poklad, vypátrá a na vodu spustí *Hispaniolu*, kdejakého poctivého člověka na ostrově podřeže, a jak původně zamýšlel, odpluje obtížen statky i zločiny.

---

²⁰ Cvičit na povel. *Pozn. red.*

Byl jsem ochromen hrůzou a vůbec jsem jim nestačil, jak se prudce hnali za pokladem. Klopýtal jsem a Silver pokaždé zacloumal provazem a hrozivě si mě změřil. Dick se nějak táhl, šel až vzadu a v horečce drmolil modlitby i kletby. Byl jsem všecek sklíčen; ke všemu mě ještě strašila představa tragédie, která se tam na planině kdysi odehrála, když ten zlotřilý bukanýr s fialovou tváří – ten, co potom umřel v Savaně za prozpěvování a hlučného vymáhání rumu – vlastnoručně skolil šest spoluviníků. V tomto klidném háji, napadlo mě, se tehdy asi rozléhaly výkřiky; a v tu chvíli se mi zazdalo, že se jím rozléhají dosud.

Octli jsme se na kraji houštiny.

„Všichni vpřed, kamarádi, hurá!“ křikl Merry; ti, co byli vpředu, se rázem rozběhli.

Uběhli sotva deset yardů a zčistajasna zůstali stát. Tlumeně vykřikli. Silver přidal do kroku a hrotem berly se rozháněl jako divý; vzápětí jsme strnuli také on a já.

Zela před námi jáma, vykopaná už dřív, stěny se totiž zbouraly a na dně vypučela tráva. Ležel v ní přeražený topor krumpáče a rozházená prkýnka z beden. Na jednom jsem zahlédl vypálené slovo *Mrož* – tak se jmenovala Flintova loď.

Bylo to nad slunce jasné. Někdo skrýš objevil a vyhrabal: sedm set tisíc liber bylo pryč.

KAPITOLA XXXIII

Náčelníkův pád

Nastal obrat, že to svět neviděl. Všech šest stálo jako v omrácení. První se z té rány vzpamatoval Silver. Duší tělem se dosud štvál za penězi jako nějaký závodní kůň; vmžiku se zarazil; než si ostatní své zklamání vůbec uvědomili, vrátila se mu rozvaha a duchapřítomně se přizpůsobil.

„Tumáš, Jime,“ zašeptal, „připrav se na nejhorší.“

A podal mi dvouhlavňovou pistoli.

Pomalou popošel k severu, až byla jáma mezi námi dvěma a těmi pěti. Koukl na mně a kývl hlavou, jako by říkal: „Jsme na tom bledě“; taky jsem si to myslel. Zas se na mě díval vlídně, pohoršen jeho vrtkavostí jsem bezděky sykl: „Už zas jste přeběhl.“

Na odpověď neměl kdy. S křikem a spíláním naskákali bukanýři do jámy a hned ji prsty rozhrabovali a odhazovali prkýnka. Morgan našel zlaták. Zdvihl ho a nadávkami se div nezakl. Byl to dvoutolar, nějakých patnáct vteřin šel z ruky do ruky.

„Dvoutolar!“ zařval Merry a zahrozil jím Silverovi. „To má být těch tvých sedm set tisíc! Vyjednávat umíš, jen co je pravda. Abys ty něco nezpatlal, ty dřevěná kotrbo!“

„Jen kopejte, hoši, dál,“ pobídl je chladnokrevně a zpupně Silver, „nic bych se nedivil, kdybyste našli pár buráků.“

„Buráků!“ zaječel Merry. „Slyšíte, kamarádi? Ten chlap to jářku dávno věděl. Má to napsáno v obličejí.“

„Ale Merry,“ utrousil Silver, „už zase kandiduješ na kapitána? Ty jsi mi nějaký snaživec.“

Tentokrát se za Merryho postavili všichni. Drápali se z jámy a vztekale se přitom ohlíželi. Neušla mi jedna příznivá okolnost: všichni vylezli na straně proti Silverovi.

Stáli jsme tedy na jedné straně dva, na druhé pět, uprostřed jáma, a nikdo si netroufal začít rvačku. Silver se nehýbal; chladnokrevně je pozoroval, opřen zpříma o berlu.

Merry uznal za vhodné promluvit jim do duše; řekl:

„Kamarádi, jsou sami dva; ten starý mrzák, který nás sem vylákal a nechal v bryndě; a pak ten klouček, tomu vyrvu srdce. Kamarádi –“

Zdvihl ruku, zvýšil hlas, zřejmě to měl být povel k útoku. Ale v tu chvíli – prásk! prásk! prásk! – šlehly z houští tři rány z pušky. Merry se střemhlav skácel do jámy, námořník s ovázanou hlavou se otočil jako káča a jak široký tak dlouhý padl vedle něho; než dodělal, ještě jednou sebou škulb; ostatní tři vzali nohy na ramena.

Dlouhý John mžikem vypálil z obou hlavní do skonávajícího Merryho; ještě v posledním tažení po něm Merry zakoulel očima a Silver řekl: „Teď jsem tě, Georgi, vyřídil nadobro.“

V tu chvíli vystoupili z muškátového ořeší doktor, Gray a Ben Gunn, dosud se jim kouřilo z pušek.

„Kupředu!“ křikl doktor. „Poklusem, hoši. Musíme je odříznout od člunů.“

Rázovali jsme ostošest, chvílemi po pás v podrostu.

Silver s námi udržoval krok, že by to nikdo nevěřil. Stálo ho to hodně námahy, poskakoval o berli, hrudní svaly napjaty k prasknutí, jak se doktor vyjádřil, zdravý by to nevydržel. Když jsme však došli nahoru na planinu, byl přece jen třicet yardů za námi a lapal po dechu.

„Pane doktore,“ zahalekal, „podívejte! Pospíchat je zbytečné.“

A opravdu to bylo zbytečné. Na širé planině bylo vidět, jak tři pozůstalí utíkají stále stejným směrem, rovnou ke Křížovému stěžni.

Ke člunům jsme jim nadběhli; a tam jsme všichni čtyři usedli, abychom vydechli; Dlouhý John nás zvolna doháněl a utíral si přitom obličej.

„Děkuji vám srdečně, pane doktore,“ řekl. „Zachránil jste nás v poslední chvíli, mě a Hawkinse. Vida, to jsi ty, Bene Gunne. Pašák, na mou duši.“

„Ano, Ben Gunn, to jsem,“ vysazený námořník se kroutil rozpačitě jako úhoř. Odmlčel se a pak řekl: „A co vy, pane Silvere, jak vy se máte? Báječně, vidíte?“

„Bene, Bene,“ zabručel Silver, „pěkně jsi na mě vyzrál, jen co je pravda!“

Doktor poslal Graye zpátky pro krumpáč, vzbouřenci je tam na útěku nechali všechny ležet; ubírali jsme se pak pohodlně s kopce dolů a on nám stručně vyprávěl, jak se to sběhlo. Silver se zájmem poslouchal příběh, jehož hrdinou byl od počátku až do konce polonepřítelný Ben Gunn, vysazený kdysi na ostrov

Na dlouhých samotářských toulkách po ostrově objevil Ben kostru – obral ji, našel poklad, vykopal ho (ten přeražený topor krumpáče, co ležel v jámě, byl jeho), na zádech pak poklad pracně odnesl od paty vysoké borovice do své sluje na rozeklaném kopci v severovýchodním cípu ostrova a dva měsíce před příjezdem *Hispanioly* ho tam šťastně uložil.

To tajemství z něho doktor vymámil odpoledne po útoku. Druhý den zjistil, že je kotviště opuštěno, vypravil se tedy za Silverem, odevzdal mu nepotřebnou mapu – odevzdal mu zásoby (Ben Gunn měl totiž ve sluji hojnost nasoleného kozlího masa) – odevzdal mu zkrátka kdedo, jen aby se z palisády šťastně dostali na rozeklaný kopec a tam, chráněni před malárií, hlídali peníze.

„Co se tebe, Jime, týče,“ řekl, „bylo mi to sice proti mysli, ale snažil jsem se pomoci těm, kdo splnili svou povinnost; že jsi ty mezi nimi nebyl, kdopak za to může?“

Ráno pak zjistil, že přišerné zklamání, které vzbouřencům nastrojil, postihne také mě; hned se rozběhl do sluje, kapitána svěřil zemanovi a sám s Grayem a s vysazeným námořníkem pospíchal přes ostrov, aby byl zavčasu u borovice. Brzo si však všiml, že náš hlouček má proti nim náskok; vyslal tedy napřed křepkého Bena Gunna, ať ukáže, co umí. Benovi napadlo, že využije pověrčivosti svých bývalých druhů; skvěle se mu to povedlo, a než se hledači k pokladu dostali, dávno je tam zaskočili Gray s doktorem.

„Ještě štěstí, že jsem měl u sebe Hawkinse,“ prohodil Silver. „Vy byste, pane doktore, klidně nechal starého Johna rozsekat na kusy, ani byste brvou nehnul.“

„Ani bych brvou nehnul,“ opáčil bodře doktor Livesey.

Došli jsme k člunům. Jeden z nich doktor rozbil krumpáčem, na druhý jsme nasedli a po moři namířili do Severní zátoky.

Bylo to osm až devět mil. Silver sice padal únavou, ale vesloval spolu s ostatními a jako šipka jsme letěli po klidné hladině. Vyjeli jsme z úžiny a obepluli jihovýchodní cíp ostrova, kolem něhož jsme před čtyřmi dny vlekli *Hispaniolu*.

Jak jsme míjeli rozeklaný kopec, zahlédli jsme tmavé ústí Gunnovy sluje; opřen o pušku tam někdo stál. Byl to zeman; zamávali jsme mu šátkem a třikrát provolali hurá; Silver nám do toho upřímně vpadl. Tři míle dále, koho jsme pak hned za ústím Severní zátoky nezastihli jako *Hispaniolu*, jak tam klidně křižuje. Poslední příliv ji nadzdvihl; být tam vítr nebo silný proud jako na jižním kotvišti, už jsme se s ní neshledali, leda se ztroskotanou na břehu. Kromě potrhané hlavní plachty jí nic nechybělo. Přichystali jsme novou kotvu a spustili ji do hloubky půldruhého sáhu. Odveslovali jsme do Rumové zátoky, odkud to bylo nejbližší do Gunnovy pokladnice; Gray se pak s člunem sám vrátil na *Hispaniolu*, měl ji celou noc hlídat.

Od pobřeží se šlo k ústí sluje po mírném svahu. Zeman nás už nahore čekal. Ke mně se choval srdečně a vlídně, o mém darebáctví neřekl slovo, ať už takové či onaké. Trochu zrudl, když mu Silver uctivě zasalutoval.

„Johne Silvere,“ řekl, „jste náramný lump a šejdír – hnusný šejdír, prosím. Ale mrtví vám, prosím, visí na krku jako žernovy²¹.“

„Srdečně díky, pane zemane,“ odpověděl Dlouhý John a znovu mu poníženež zasalutoval.

„Opovažte se mi děkovat!“ okřikl ho zeman. „Stejně se zpronevěřuji své povinnosti. Klid'te se!“

---

²¹ Mlýnské kameny. Pozn. red.

Všichni jsme pak vešli do sluje. Byla prostorná a vzdušná, byl v ní pramének a průzračná tůňka, obrostlá kapradím. Na písčité podlaze před ohněm ležel kapitán Smollett; v záblescích plamenů se mihotaly v koutě hromady mincí a kupy zlatých prutů. Byl to Flintův poklad, za kterým jsme z takové dálky přijeli a který stál životy sedmnácti námořníků *Hispanioly*. Kolik jich stál, než se nashromáždil, kolik krve a žalu, kolik lodí kleslo kvůli němu ke dnu, kolik statečných mužů skočilo se zavázanýma očima z prkna, kolik výstřelů z děl kvůli němu padlo, kolik na něm lpělo hanebností, lží a surovostí – to snad nikdo na světě neví. Tři jsou dosud na ostrově – Silver, starý Morgan a Ben Gunn, každý se na těch zločinech podílel a marně se těšil na podíl z kořisti.

„Pojď dál, Jime,“ řekl kapitán. „Svým způsobem jsi, Jime, hodný, ale na moře už spolu asi nepojedem, jsi rozený mazlíček, ty já nemám rád. To jste vy, Johne Silvere? Kdepak se tu berete?“

„Vracím se, prosím, do služby,“ odvětil Silver.

„Tak!“ řekl kapitán a dost.

Obklopen přáteli jsem pěkně povečeřel a pěkně si pochutnal na Gunnových nasolených kozách, na zákuscích a láhvi starého vína z *Hispanioly*. Tak spokojené a šťastné lidi aby pohledal. Silver vesele baštil kus od ohně, když však někdo něco potřeboval, hned pro to ochotně skočil, dokonce se s námi tiše pochechtával – byl z něho zase ten milý, způsobilý, úslužný matróz, jako když jsme vyjížděli na moře.

KAPITOLA XXXIV

A poslední

Záhy zrána jsme se dali do práce; tolik zlata dopravit po souši k pobřeží a odtamtud tři míle člunem na *Hispaniolu* byl pro naši hrstku lidí nemalý úkol. Ti tři, co se potulovali po ostrově, nám nedělali těžkou hlavu, proti náhlému přepadu postačí postavit na úbočí stráž, bojování mají asi po krk.

Chutě jsme se měli k dílu, Gray a Ben Gunn jezdili s člunem tam a zpátky, než se vrátili, druzí jim zatím naskládali poklad na břeh. Dospělý měl co dělat, aby unesl dva svázané pruty – a to musel jít pomalu. Na nošení jsem nebyl nic platný, a tak jsem ve sluji celý den pilně sypal mince do pytlíků od sucharů.

Co do ražby to byla stejně roztodivná sbírka jako ta, kterou nashromáždil Billy Bones, jenže obsáhlejší a pestřejší. Třídil jsem ji s nesmírnou radostí. Vyskytovaly se v ní mince anglické, francouzské, španělské, portugalské, jiříky, louisdory, dublony a dvoutolary a moidory a zecchiny, podoby všech evropských králů za poslední století, podivně orientální mince s jakýmisi vyraženými nitkami nebo pavučinami, kulaté i hranaté, jiné zas provrtané jako korály – bylo jich jako listí na podzim, záda mě bolela od shýbání a prsty od přebírání.

Práce nám zabrala několik dní; jedno bohatství jsme uložili na loď do večera, další čekalo na uložení druhý den; tři pozůstalí vzbouřenci se neozývali.

Až jednou – bylo to snad třetí den navečer, procházel jsem se s doktorem po úbočí kopce, odkud byl výhled na ostrovní nížinu, a tu k nám z hustého šera dole zanesl vítr něco mezi zpěvem a skřekem. Jen úryvek k nám dolétl a zas bylo ticho.

„Pánbůh jim odpusť,“ řekl doktor, „jsou to ti vzbouřenci.“

„Nadobro opilí, prosím,“ ozval se za námi Silver.

Podotýkám, že se Silver pohyboval docela volně; přes všechny ústryky se už zase považoval za oblíbeného a nepostradatelného služebníka. Hrubosti snášel kupodivu klidně a s neochabující zdvořilostí se kdekomu chtěl zavděčit. Všichni se k němu chovali přímo psovsky kromě Bena Gunna, ten se bývalého podnárodního pořád hrozně bál, a kromě mě, který jsem mu byl zavázán; na druhé straně jsem měl o něm horší mínění než druzí, viděl jsem ho totiž na planině osnovat novou zradu. Doktor mu nevrle odpověděl:

„Opilí nebo třeští v horečce.“

„Máte pravdu, pane doktore,“ ozval se Silver, „to je nám docela jedno.“

„Abych ve vás viděl lidumila, to po mně nemůžete chtít,“ odbyl ho uštěpačně doktor, „můj názor vás tedy, pane kapitáne Silvere, asi překvapí. Vědět s určitostí, že tamti třeští v horečce – jeden z nich ji podle všeho má – hned bych z našeho tábora odešel a poskytl jim ošetření, ať mě to třeba krk stojí.“

„Promiňte, pane doktore, to byste chybil,“ řekl Silver. „O svůj vzácný život byste určitě přišel, dejte si říct. Duší tělem jsem váš, nerad bych, aby nám někdo ubyl, zvláště ne vy, který mi prokázal tolik dobrého. Tamti nedodrží slovo – kdepak, i kdyby chtěli; a co horšího, vůbec neuvěří, že vy je dodržíte.“

„Zato vy,“ řekl doktor, „slovo dodržíte – to je známá věc.“

Víckrát se nám ti tři piráti neozvali. Jenom jednou jsme v dáli zaslechli výstřel z pušky, snad si vyšli na hon. Na poradě jsme rozhodli, že je chtěj nechtěj na ostrově necháme – Ben Gunn zajásal, Gray nadšeně souhlasil.

Zanechali jsme jim hojně prachu a střeliva, větší část nasoleného kozího masa, pár léků a jiných potřebných věcí, náradí, šatstvo, přebytečnou plachtu, několikásáhové lano a na doktorovo výslovné přání jsme jim k tomu přidali tabák.

Práce na ostrově nám tím skončila. Poklad jsme měli na lodi, nabrali jsme ještě zásobu vody a pro všechen případ zbylé kozí maso; jednoho krásného rána jsme zvedli kotvu – taktak že jsme to dokázali – a vypluli

jsme ze Severní zátoky; na stěžni nám vlála vlajka, pod kterou kapitán bojoval ve srubu.

Ani jsme netušili, jak bedlivě nás tři vzbouřenci sledují. Při proplouvání úžinou nám nezbylo než přiblížit se k jižnímu výběžku; klečeli tam na písku všichni tři a úpěnlivě spínali ruce. Všem nám bylo krušno u srdce, že je opouštíme tak zbědované; ale vystavit se nové vzpouře nemůžeme a odvézt je domů na šibenici, to je dost krutá úsluha. Doktor na ně zahalekal a řekl jim, kde najdou uložené zásoby. Ale oni nás pořád jednoho po druhém volali jménem a proboha nás zapřísahali, ať se nad nimi ustrneme a nenecháme je tam zahynout.

Viděli, že loď pluje dál a stále víc se od nich vzdaluje; nakonec jeden z nich – který to byl, nevím – chraplavě křikl, zalícil a vystřelil; kulka hvízdlá Silverovi nad hlavou a provrtala hlavní plachtu.

Přikrčili jsme se za brlení; když jsem pak vyhlédl, na výběžku už nebyli a ten zmizel sám pomalu v dálce. Šťastně jsme si to tedy odbyli. Před polednem pak k mé nevýslovné radosti i poslední štít Ostrova pokladů zapadl na modravém obzoru.

Bylo nás na lodi málo a kdekdo musel přiložit ruku k dílu – jenom kapitán ležel vzadu na žíněnce a odtamtud velel; vůčihledně okřívá, ale stále ještě potřeboval klid. Namířili jsme do nejbližšího španělskoamerického přístavu, domů jsme si plout netroufali, dokud neseženeme nové mužstvo. Vítr váł proti nám, několikrát se strhla vichřice, než jsme tam dopluli, měli jsme toho všeho všichni dost.

Před západem slunce jsme zakotvili v překrásném chráněném zálivu; hned se k nám sjely pobřežní čluny s černochoy, mexickými indiány a mulaty, ti nám prodávali ovoce a zeleninu a za penízky ochotně skákali do vody. Bodré obličejce, zejména černošské, šťavnaté tropické ovoce, především pak světla, zažihající se ve městě – kouzelně to působilo po tom chmurném a krvavém pobytu na ostrově; doktor se zemanem odjeli na břeh a mě vzali s sebou. Zastihli tam kapitána nějakého anglického korábu, dali se s ním do řeči, zašli k němu na palubu a příjemně se pobavili; k *Hispaniole* jsme přirazili až za svítání.

Na můstku byl jenom Ben Gunn; jen jsme vystoupili na palubu, všelijak se kroutil, až se nakonec přiznal. Silver je pryč. Před několika hodinami upláchl v převozním člunu a on, ostrovan, nad tím zamhouřil oči, prý jen proto, aby nám zachránil život, jistě bychom o něj přišli, kdyby ten jednonohý zůstal na palubě. To nebylo všechno. Kuchař neodešel s prázdnýma rukama. V nestřežené chvíli se vloupal do lodního skladiště a odnesl pytlík s třemi až čtyřmi sty guinejemi, aby měl na další toulky po světě.

Všichni jsme byli rádi, jak lacino jsme se ho zbavili.

Zkrátka a dobře, přibráli jsme několik matrozů a šťastně jsme dopluli domů; do Bristolu jsme s *Hispaniolou* dorazili zrovna včas, pan Brandly se už chystal vypravit za námi záchrannou loď. Z mužstva, které s námi kdysi vyplulo, se jich vrátilo jenom pět. „Čert a chlast ostatní dorazil,“ ano, tak to bylo. Jako ta druhá loď, o které si prozpěvovali, jsme přece jen nedopadli:

*Z těch pětasedmdesáti
on jediný se navrátil.*

Z pokladu jsme každý dostali vydatný podíl a užili ho moudře i nemoudře, jak kdo. Kapitán Smollett odešel z moře na odpočinek. Gray si peníze uložil; přitom však zatoužil být něčím víc a věnoval se odbornému studiu námořnictví; je teď na jednom nádherném plachetníku druhým důstojníkem a spolumajitelem, oženil se a má rodinu. Ben Gunn dostal svých tisíc liber, rozházal je za tři týdny, přesně vzato za devatenáct dní, dvacátý den se vrátil s prosíkem. Udělali ho vrátným v oboře, jak se toho už na ostrově bál; žije dosud, venkovští kluci ho mají rádi, ale taky ho škádlí, a o nedělích a svátcích zpívá znamenitě v kostele.

O Silverovi jsme se už nic nedověděli. Konečně zmizel ten příšerný jednonohý matroz z mého života; nic bych za to nedal, že se shledal se svou starou černoškou a je mu s ní a s kapitánem Flintem dobře. Doufejme; že by mu jednou bylo dobře na onom světě, to už není tak jisté.

Pokud je mi známo, stříbrné pruty a zbraně leží dosud tam, kde je Flint zahrabal; pro mě za mě, ať si tam leží. Ani párem volů mě na ten prožluklý ostrov nikdo nedostane; v tíživých snech dosud slýchám, jak kolem jeho břehů burácí příboj, a kolikrát se vytrhnu ze spaní, to jak mi do uší zalehne pronikavý hlas kapitána Flinta: „Dukáty! Dukáty!“

Robert Louis Stevenson

Ostrov pokladů

Edice Literatura pro děti a mládež

Překlad Aloys Skoumal

Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání

Verze 1.0 z 31. 1. 2018

ISBN 978-80-7587-689-8 (epub)

ISBN 978-80-7587-690-4 (pdf)

ISBN 978-80-7587-691-1 (prc)

ISBN 978-80-7587-692-8 (html)